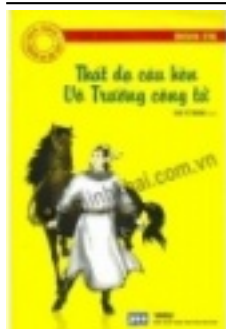

Vô Trường Công Tử

Contents

Vô Trường Công Tử	1
1. Máu Sôi Lửa Giận, Tuyết Lạnh Ánh Gươm	1
2. Lầm Mù Mất Bạn Tốt, Gặp Nạn Cứu Giai Nhân	22
3. Chậm Hiểu Mất Bạn Hiền, Vào Bẫy Đấu Cường Địch	45
4. Mấy Phen Tranh Sống Chết, Một Kiếm Sạch Ân Cừu	65
5. Mấy Phen Tranh Sống Chết, Một Kiếm Sạch Ân Cừu (2)	82

Vô Trường Công Tử

Giới thiệu

Nguồn: vietkiem. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truong-cong-tu>

1. Máu Sôi Lửa Giận, Tuyết Lạnh Ánh Gươm

Đang cuối mùa đông.

Sao sáng đầy không trung, mặt trăng vẫn còn, nhưng đã ở cuối chân trời.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo bàng bạc, ánh sao nhấp nháy, một người mang sao đội trăng từ chân trời phi ngựa tới.

Ngựa phóng rất nhanh, tuyết trên đường bay tung theo vó, nhìn xa như một khối tuyết cuộn tròn lướt tới.

Không khí thế này, giờ khắc thế này mà có người phi ngựa như vậy, nếu trên đường có người đi nhất định sẽ thấy rất kỳ lạ, chỉ tiếc là nơi đây còn xa thành trấn, đường như chỉ có một mình người ấy.

Thẩm Thăng Y.

Bên trái đường là núi, bên phải đường là rừng.

Trên núi tuyết trắng lóng lánh, cây rừng cũng đã trút lá, cảnh núi rừng vô cùng thê lương.

Vó ngựa cuốn theo một đám tuyết, Thẩm Thăng Y trong lòng cũng chứa chất nỗi thê lương.

May mà chàng đã quen cô độc.

Hiện tại thì chàng không cô độc.

Trong cảnh tiêu sái thê lương kia còn có hai người.

Ngựa vừa chuyển qua một chỗ góc núi, chàng đã nhìn thấy họ.

Hai người này tuy vóc dáng không như nhau nhưng ăn mặc cùng một lối, đội nón Phạm Dương, đi giày cỏ gai, mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, như là hai hoà thượng.

Hai hoà thượng này không đi sát nhau mà chia ra đi hai bên đường, hai vết chân khác nhau in lại rõ ràng trên mặt tuyết.

Đường vẫn rất rộng, đủ chỗ cho bảy con ngựa cùng sóng hàng phóng tới, hai hoà thượng có đi ngay giữa đường cũng không có chuyện gì, đây lại chia ra đi hai bên đường dĩ nhiên càng chẳng ảnh hưởng gì tới Thẩm Thăng Y.

Cho nên Thẩm Thăng Y định kêu họ tránh đường lại thôi, phóng ngựa chạy luôn qua giữa hai hoà thượng.

Hai hoà thượng không hề có phản ứng gì, thậm chí cũng không hề quay lại nhìn, dường như không biết sau lưng có một người một ngựa của Thẩm Thăng Y phóng tới, nhưng lúc ấy chợt cùng quay phắt lại.

Dưới vành nón ánh mắt rực lên, hai tay áo chấp trước bụng hai hoà thượng đột nhiên cùng giang ra, tay trái nắm kiếm quyết, tay phải cầm trường kiếm, “vút vút” tiếng gió rít lên, cả người lẫn kiếm vọt ra, hai bên giáp kích như hai càng của một con cua, cùng đâm vào những chỗ yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Thế kiếm mau lẹ mà biến ảo, Thẩm Thăng Y hoàn toàn bất ngờ.

May mà loại bất ngờ này thì chàng đã gặp không chỉ một lần, kiếm vừa phóng tới, thân hình của chàng đã nép sát trên lưng ngựa.

“soạt soạt” hai tiếng, mũi kiếm đã đâm trúng vạt áo sau lưng Thẩm Thăng Y, nhưng cũng chỉ là vạt áo.

Nằm rạp trên lưng ngựa rõ ràng rất hay, nhưng cũng rất nguy hiểm, tuy không bị trúng kiếm, nhưng kiếm khí lướt qua cơ hồ xé toác da thịt.

Thẩm Thăng Y bất giác rung mình hai cái.

Hai hoà thượng cùng cười nhạt, một kiếm đánh trượt, thân hình cùng lăng không vọt qua bên kia đường, đổi chỗ cho nhau.

Trong chớp mắt ấy con ngựa của Thẩm Thăng Y đã tiếp tục phóng lên hơn một trượng.

Hai hoà thượng không hề để ý, song song quát lớn, mũi chân vừa chạm đất lại điểm mau một cái, thân hình lại vọt lên, song song đuổi theo Thẩm Thăng Y.

Chẳng lẽ hai chân của hai hoà thượng lại nhanh hơn bốn chân ngựa sao?

Nhưng chuyện ấy không quan trọng, vì Thẩm Thăng Y cũng gần như đồng thời kéo mạnh dây cương.

Con ngựa hí vang một tiếng, vẫn tiếp tục phóng về phía trước.

Không phải toàn bộ con ngựa, mà là cái đầu ngựa.

Đầu ngựa lia khỏi cổ ngựa, hai tia máu từ chỗ bị chém đứt phun ra.

Máu tươi trên tuyết, tuyết trắng hoà với máu đỏ, trông rất ghê rợn.

Thẩm Thăng Y trên mặt còn đầy vẻ hoảng hốt, nếu vừa rồi chàng không kéo mạnh dây cương cứ giục ngựa phóng nhanh, thì nhất chém kia e rằng không phải trúng cổ ngựa mà là vào người chàng.

Chàng vội vàng nhảy ra khỏi yên ngựa, con ngựa cũng đồng thời ngã vật xuống, cái xác không đầu phun máu ồ ạt trên mặt tuyết.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy, gần như nghệt thở.

Hai hoà thượng phía sau đuổi tới cũng thoáng sững sờ.

Máu ngựa trên mặt tuyết đông lại rất mau, ánh mắt của Thẩm Thăng Y cũng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết nhìn chằm chằm vào mặt hai người đang chặn trước mặt.

Hai người này cũng là hai hoà thượng, cũng đi giày cỏ gai, cũng mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, mặt cũng trắng bệch như màu áo!

Bất kể là ai, núp dưới tuyết khoảng một giờ thì sắc mặt nhất định cũng chẳng có chỗ nào đẹp để dễ coi.

Hai hoà thượng kia núp trong hầm trên đường đầy tuyết chắc đã một giờ.

Hai cái hầm ở ngay cạnh chân họ, trên mặt hầm còn có hai cái nón Phạm Dương.

Hai người núp trên đường đầy tuyết, dưới hầm sâu, nón trắng che trên miệng hầm, lại thêm tuyết phủ lên, thật không dễ phát hiện ra, bất ngờ tung kiếm vọt ra, thế công thật không phải tầm thường.

Thẩm Thăng Y có lúc rất rủi ro, mới rồi chàng kéo mạnh dây cương chẳng qua chỉ muốn quay lại nhìn xem hai hoà thượng tập kích mình là ai.

Hiện tại chàng vẫn có ý ấy, ánh mắt đưa qua hai hoà thượng chặn trước mặt rồi lại ngoảnh lại nhìn lên hai hoà thượng phía sau đuổi tới.

Bốn gương mặt đều vô cùng xa lạ, rất trẻ tuổi, dung mạo cũng khá thanh tú, trông như đã gặp ở đâu mà lại như chưa từng gặp bao giờ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt chợt hiện vẻ lạ lùng.

Ai ngờ mắt của các hoà thượng thì lạnh lùng không có chút tình cảm.

Phật tâm vốn nhiều tình cảm, bốn hoà thượng này xem ra chẳng có bao nhiêu duyên phận với Thiền môn, lối xuất thủ như mới rồi và đáng vẻ hiện tại rõ ràng chỉ muốn giết Thẩm Thăng Y ngay lập tức.

Thẩm Thăng Y thật không biết mình đã đắc tội với bốn hoà thượng này lúc nào và ở đâu, lúc ấy chỉ có cách lên tiếng :

- Hoà thượng từ đâu tới vậy?

Bốn hoà thượng nhất tề cười nhạt.

Trong tiếng cười nhạt hai hoà thượng phía sau nhất tề giơ tay gỡ bỏ hai chiếc nón ném thẳng vào Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y hai tay khua lên, hai chiếc nón cùng nằm cả vào tay, sắc mặt chợt sa sầm.

Thân hình của bốn hoà thượng cơ hồ cùng lúc di động, đồng thời sấn vào, hai người phía sau thân hình nghiêng đi, tay theo lưng động, kiếm theo tay ra, chênh chếch chém vào hai chân Thẩm Thăng Y, hai người phía trước vọt lên như hai con chim lớn, hai thanh kiếm lừng không chém xuống đỉnh đầu chàng.

Bốn người bốn kiếm dường như có hẹn trước, không sau không trước nhất tề đánh ra, hai người thành một cặp, song song hợp kích.

Đòn hợp kích này mà trúng, thì đôi chân của Thẩm Thăng Y cũng chỉ là như của kẻ tầm thường.

Quả nhiên bốn nhất kiếm đều đánh trúng.

Mấy vật tròn tròn rách soàn soạt, trong chớp mắt biến thành mấy mảnh.

Nhưng vẻ mặt bốn hoà thượng không hề tỏ vẻ vui mừng, một chút cũng không.

Họ vừa đánh trúng hai cái nón trong tay Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đã đứng cách họ hơn một trượng.

- Hoà thượng giỏi!

Câu ấy của Thẩm Thăng Y vừa bật ra, bốn thanh kiếm đã từ hai bên đánh vào.

Thế công lần này càng lợi hại, càng tàn độc, cho dù kẻ võ công kém cỏi cũng có thể nhận ra bốn thanh kiếm này không có chút nương tay, không có nhất kiếm nào không nhằm lấy mạng người.

Thẩm Thăng Y bất giác cau mày, chàng chỉ muốn hỏi cho rõ ràng trước đã.

Bốn hoà thượng tựa hồ không có chút nhần nại, chỉ thích như thế, kiếm chiêu đánh ra toàn là công mà không thủ.

Với võ công của Thẩm Thăng Y thì né tránh không khó gì, nhưng chàng vừa di động, thì phát hiện ra sau lưng là vách núi.

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài chưa dứt, thanh kiếm đã tuốt khỏi vỏ ngân vang như rỗng ngâm.

Trong tiếng rỗng ngâm vang dài, “choang choang choang choang”.

bốn tiếng, bốn thanh kiếm của bốn hoà thượng đã bị thanh kiếm trong tay Thẩm Thăng Y hất tung ra.

- Tội đây thì thôi được rồi chứ hả?

Thẩm Thăng Y tay trái thu kiếm về, mắt nhìn chăm chăm vào bốn hoà thượng.

Bốn hoà thượng nhìn nhau một cái, chợt nhất tề ngửa đầu cười rộ.

Trong tiếng cười bi thiết, bốn hoà thượng lại phóng kiếm tới như chớp.

Bốn nhất kiếm đều như nhằm trả thù, khí lực của họ đều dồn cả vào bốn thanh kiếm.

Thẩm Thăng Y là hạng người nào mà không nhìn ra, chàng biết rằng ngoài cách giết ngay người dùng kiếm thì không thể đón đỡ.

Nhưng chàng lại đón đỡ.

Năm thanh kiếm giao nhau.

Kiếm quang loé lên rồi tắt ngấm, hai thanh kiếm bay tung lên không, hai thanh cắm vào vách núi, một thanh phóng chúi xuống dưới chân Thẩm Thăng Y, lún vào đất nửa thước.

Đó là thanh kiếm của Thẩm Thăng Y.

Chỉ cần vươn tay một cái là chàng có thể cầm lại thanh kiếm của mình, bốn hoà thượng mà muốn lấy lại kiếm thì không dễ dàng như thế, ít nhất cũng phải đón đỡ một kiếm phản kích của Thẩm Thăng Y đã.

Thẩm Thăng Y có thể nhổ kiếm lên phản kích lập tức.

Bốn hoà thượng sắc mặt đều xám xanh.

Mười luồng ánh mắt vừa chạm nhau, Thẩm Thăng Y đã nghiêng người vươn ra nhổ thanh kiếm của mình lên.

Sắc mặt bốn hoà thượng lập tức trắng bệch, mỗi người đều lật tay một cái móc ra một ngọn chủy thủ.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười, tra kiếm vào vỏ.

Chàng thật không muốn động thủ, chỉ muốn nói chuyện cho rõ ràng.

Bốn hoà thượng nhìn thấy, vẻ mặt lại biến thành rất khó coi, cùng nhìn nhau một cái, lại nhất tề ngửa mặt cười rộ, cười thâm.

Tiếng cười vừa cất lên, thanh chủy thủ của họ cũng đồng thời lật lại, đâm phập vào ngực mình.

Thẩm Thăng Y cả kinh, biến sắc tại đương trường.

Chàng đang định cản trở, bốn hoà thượng chợt đồng thanh kêu lớn:

- Thà chết không chịu nhục!

Tiếng kêu dứt ngang, bốn người đồng thời rút chuỷ thủ ra.

Máu tươi phun ra, người đổ xuống trong bóng máu.

Thẩm Thăng Y mặt cắt không còn giọt máu.

Thà chết không chịu nhục!

Đó là câu nói đầu tiên của bốn hoà thượng, mà cũng là câu nói sau cùng.

Muốn theo câu nói này mà tìm ra mối hận thù ngày cũ dường như không thể được, nên Thẩm Thăng Y nhìn lên lớp máu tràn trên tuyết, máu đông lại quanh bốn cái xác, mắt đầy vẻ bối rối ngơ vạc.

Một trận gió chợt nổi lên, tuyết nhuộm máu bay tung, lượn lờ trong cơn gió.

oOo Hoàng hôn.

Gió nổi càng mạnh.

Tuyết lại rơi xuống, tuyết lạnh bên cầu trên khe.

Trên cầu đầy tuyết, nước dưới cầu đã đóng thành băng từ lâu.

Thẩm Thăng Y bước trên cầu.

Hoa tuyết đầy người, mặt chàng cũng bị tuyết lạnh làm đỏ ửng, đáng vẻ buồn thiu, nét mặt lộ nét mệt mỏi.

Suốt đường xuống phía Nam, tuy có nhà dân, nhưng cho đến giờ này, chàng vẫn chưa tìm được con ngựa khác.

Tuyết lạnh cầu khe, cạnh cầu là một khóm rừng mai, hoa mai nở giữa tuyết, thoảng hương trong gió, Mai này thì không cần phải đi tìm.

Đất trời tràn ngập ý thơ, Thẩm Thăng Y cơ hồ biến thành một thi nhân.

Trong một thoáng chàng chợt nhớ tới hai câu thơ đã đọc lúc nhỏ, đang định cất giọng ngâm nga, chiếc cầu dưới chân chợt gãy làm đôi!

Tuyết ngập trên cầu lập tức sụt xuống bay tung, Thẩm Thăng Y thân hình cũng lập tức trầm xuống.

Hai đồng tuyết lớn trên mặt băng dưới cầu đồng thời vỡ tung ra, trong băng tuyết bay rào rào, hai cái bóng người trắng toát vọt lên, ánh sáng lạnh chớp mau, hai thanh trường kiếm đâm tới những chỗ yếu hại trên ngực và lưng Thẩm Thăng Y.

Chiếc cầu đột nhiên gãy làm đôi đã là chuyện bất ngờ, người bị rơi xuống cầu tay chân thế nào cũng ít nhiều luống cuống, như thế mà lại thêm hai thanh kiếm phóng tới mau lẹ, Thẩm Thăng Y né tránh quả rất khó khăn!

Hai thanh kiếm kia lại đâm trượt.

Bóng người ánh kiếm vù vù lướt qua, hoa tuyết chưa kịp bám lên thanh kiếm đã bị kiếm khí đánh bay tung, tan ra trên không.

Thân hình Thẩm Thăng Y cũng như hoa tuyết bị đánh bay tung, mất tăm mất tích.

Hai cái bóng trắng trong chớp mắt đã rơi tới đất.

Aùo cà sa màu nguyệt bạch, lại là hai hoà thượng trẻ.

Hai hoà thượng trên mặt đầy vẻ vừa hoảng sợ vừa tức giận, bốn ánh mắt bùng bùng sát khí nhìn chăm chăm vào mặt băng trên khe chỗ chiếc cầu sụp xuống.

Thẩm Thăng Y cũng chưa ngồi dậy, đang nằm ngửa trên đó.

Trong chớp mắt ấy chàng đã thuận thế ngựa người rơi mau xuống, lại vừa khéo tránh qua được hai thanh kiếm tả hữu giáp kích.

Một khả năng trấn tĩnh, gặp nguy không loạn, tùy cơ ứng biến như thế thật rất hiếm có.

Một phen tâm huyết của hai hoà thượng thành uổng phí, nhưng họ không chịu thôi, chợt hú lên một tiếng quái dị, người và kiếm cùng vọt lên không.

Tiếng áo phướn phật, người bay lên lại rơi xuống, hai thanh kiếm như tia chớp từ trên không đánh mau xuống Thẩm Thăng Y.

Người như chim ưng giận dữ sà xuống, thế kiếm càng tàn độc.

Thẩm Thăng Y vẫn nằm ỳ ra ở chỗ cũ, hai người chợt mở to mắt.

Hay là mới rồi ngã ngựa xuống mặt băng, chàng đã bị va đập ngất đi rồi?

Aùnh kiếm chớp tới.

Thẩm Thăng Y nửa người chợt co lại, hai thanh kiếm cùng lúc vù vù đánh qua cạnh tay trái và sườn phải chàng, xuyên thẳng xuống lớp băng trên khe.

Uy lực của hai thanh kiếm đâu phải không khiến người ta run sợ.

Nhưng Thẩm Thăng Y can đảm như thế, ước lượng chính xác như thế lại càng làm người ta run sợ.

Hai hoà thượng đều kinh ngạc, lại cùng kêu lên một tiếng quái dị, buông tay bỏ kiếm, thân hình còn chưa chạm đất đã lật một cái rơi ra ngoài.

Aùnh mắt và phản ứng của họ hông phải không mau lẹ, không phải không nhạy bén, có điều Thẩm Thăng Y còn nhanh hơn họ một chút, trước người quờ tay một cái đã nắm được chân hai hoà thượng.

Họ bất giác cùng kêu lên một tiếng quái dị, tiếng kêu lần này vô cùng ghê rợn.

Tiếng kêu vừa bật ra, nửa người trên của hai hoà thượng đã quay ngoắt lại, cùng giương hai tay, một quyền một trảo đánh ào luôn vào giữa mặt Thẩm Thăng Y.

Đòn đánh ra trông như đã đắc thủ rồi, thì hai hoà thượng đột nhiên trông thấy gương mặt của Thẩm Thăng Y bay tung ra.

Thật ra là thân hình của hai hoà thượng bay tung.

Thẩm Thăng Y hai tay kéo mạnh rồi quăng hai hoà thượng ra ngoài.

Hai tay của chàng quả nhiên có khí lực hàng mấy trăm cân, hai hoà thượng bị quăng ra hơn hai trượng.

Hai hoà thượng người còn đang trên không, thân hình như hai con sâu quấy lộn rồi rơi đánh bình xuống mặt tuyết.

Hai chỗ mặt tuyết ấy lập tức đầy màu đỏ!

Thẩm Thăng Y nhìn thấy bất giác sửng sốt, chàng biết sức hai tay mình quăng người lên mặt tuyết tuyết không thể khiến họ tan xương nát thịt.

Thật ra hai hoà thượng cũng không bị tan xương nát thịt, chỉ có điều trên ngực đã có một vết thương.

Một vết thương trí mạng, gây ra bởi chuỷ thủ.

Ngọn chuỷ thủ đã rút ra, máu tươi phun ồng ộc.

Hai hoà thượng tay trái nắm chuỷ thủ, tay phải phanh áo.

Aùo cũng đã ướt đầm máu.

Thẩm Thăng Y vội vàng bước tới, cho dù hai hoà thượng không còn cách nào cứu được chàng cũng hy vọng hỏi được chân tướng sự tình ở nơi họ.

Chàng còn chưa tới nơi, hai tiếng gào xé không trung bay tới.

“Thà chết không chịu nhục!”.

Lại là câu ấy!

Giọng nói vang lên mau rồi tắt ngay, hai hoà thượng lại rút chuỷ thủ ra, lại đâm vào ngực.

Nhất đâm thứ hai này thì chắc chắn họ phải chết.

Thẩm Thăng Y ngăn người tại chỗ, chàng biết cho dù có thể kéo dài mạng sống của họ thêm một lúc, thì với câu ấy cũng đừng nghĩ tới chuyện hỏi được ở họ điều gì.

Chàng chỉ cười gượng.

Cũng đúng lúc ấy, từ xa xa chợt trỗi lên một tiếng sáo.

Thẩm Thăng Y thân hình theo tiếng sáo bay lên, vọt ra hai trượng, lại nhô lên hụp xuống một cái, người đã cách khóm rừng mai bên cạnh không xa.

Một người đang thổi sáo cạnh khóm rừng mai.

... Công Tôn Tiếp.

Đó là Công Tôn Tiếp giỏi nhất là cờ, nhì là thơ mượn, ba là ám khí, sau cùng là kiếm thuật.

Sau trận đánh ở hiên Phi Mộng, liên thủ giải quyết vụ chim hoạ mi xong, Công Tôn Tiếp chia tay Thẩm Thăng Y rời Lạc Dương trở về Giang Nam.

Đó là chuyện mười mấy ngày trước, lẽ ra hiện tại Công Tôn Tiếp đã phải cách đây cả ngàn dặm, thế mà lại xuất hiện, nên Thẩm Thăng Y cảm thấy lạ lùng.

Càng lạ lùng hơn là dưới một gốc mai cạnh y có buộc ba con ngựa.

Tiếng sáo uyển chuyển làm rung động lòng người.

Ngựa thì nện móng trên mặt tuyết.

Công Tôn Tiếp ánh mắt vốn đang nhìn vào lũ ngựa, lúc ấy mới chợt quay lại nhìn lên mặt Thẩm Thăng Y, chợt hạ ống sáo xuống buông tiếng cười lớn.

Thẩm Thăng Y thoáng sửng sốt, kẻ đó cũng buông tiếng cười ngất.

Lần này thì tới lượt Công Tôn Tiếp sửng sốt, y nhin không được hỏi:

- Người cười gì thế?

Thẩm Thăng Y như không nhin cười được, nói :

- Công Minh Nghi gầy dần cảm cho trâu nghe, tiếng đồn hàng trăm đời vẫn còn, ta nghĩ sau đó chắc không còn chuyện ấy nữa, không ngờ sau trăm đời lại có một Công Tôn Tiếp thổi sáo cho ngựa nghe.

Công Tôn Tiếp nhoẻn miệng cười một tiếng, tựa hồ muốn nói sinh ra ta là cha mẹ, hiểu ta chính là Thẩm Thăng Y, mới rồi y buông tiếng cười lớn cũng là nghĩ tới chuyện đó.

Thẩm Thăng Y lập tức hỏi :

- Sao người nói là định về lại Giang Nam?

Công Tôn Tiếp hỏi lại :

- Chẳng lẽ về Giang Nam, không qua đường này à?

- Ta nhớ là người đã đi trước hơn mười ngày rồi kia mà?

Công Tôn Tiếp ngẩng đầu nhìn trời thở dài một tiếng :

- Lần này ta về Giang Nam sẽ không bao giờ lên bắc nữa, có chút lưu luyến với nơi này, nên bây giờ mới đi tới đây.

Thẩm Thăng Y gật đầu không nói, chàng hiểu rõ tâm tình của Công Tôn Tiếp.

- Khóm rừng mai này gọi cho ta rất nhiều kỷ niệm, lần trước ta thổi sáo ở đây, lúc ấy là cuối xuân đầu hạ, tuy không có hoa mai nhưng có rất nhiều hoa khác, ngoài mùi hoa còn có tiếng chim, bên cạnh ta còn có Hồ Kiều, qua cầu nước chảy, người ngọc ngâm nga, ôi...

Công Tôn Tiếp lại thở dài :

- Mùa đông sắp hết, mùa xuân sắp sang, đến cuối xuân đầu hạ năm sau, cảnh vật ở đây chắc vẫn còn như cũ, mà việc người đã khác cả rồi.

Thẩm Thăng Y nghe thấy cũng không kìm được tiếng thở dài.

Công Tôn Tiếp lại nâng ống sáo lên thổi.

Điệu Lãng Đào Sa.

Thẩm Thăng Y bắt giắc ngâm khe khẽ :

“Nâng ly đón gió xuân Cùng gió ung dung Hoa dương tươi tắn rụng trên đồng Aáy chốn năm xưa cùng dạo bước Lá thơm trải khắp Hợp tan trong nháy mắt Chua xót vô cùng Năm nay hoa nở sắc thêm hồng Đáng tiếc năm sau hoa đẹp nữa Ai kẻ vui cùng?”.

Trên trời dưới đất, Hồ Kiều một đi không trở lại, tiếng sáo lạnh lẽo, nổi lòng băng giá, Công Tôn Tiếp từ nay về sau thân đơn bóng chiếc, trở lại nơi từng cùng nắm tay nhau dạo bước, tuy là mùa đông chưa hết, mùa xuân chưa sang, chưa biết hoa nở có hồng hơn đẹp hơn không, nhưng cũng đã vô cùng cảm khái.

Tâm tình ấy người đã trải qua có thể hiểu được.

Thẩm Thăng Y cũng đã trải qua rồi.

Tiếng sáo cuối cùng cũng tắt, đôi mắt Công Tôn Tiếp có vẻ xa xôi.

- Hôm ấy ta thổi đúng khúc sáo này, không ngờ lại thành sự thật, trời xanh tựa hồ như đã sắp đặt rồi, nhưng sắp đặt như thế quả cũng quá bất công!

“Phách” một tiếng, chiếc sáo trong tay Công Tôn Tiếp gãy đôi.

- Nghĩ lại đời ta không làm chuyện gì trái lương tâm, Hồ Kiều đi theo tiêu cực nhiều năm theo ta biết cũng chưa từng giết oan một người nào, nếu nói thế là báo ứng thì đạo trời ở đâu?

Thẩm Thăng Y không kìm được tiếng thở dài :

- Nếu nói là có đạo trời thì trong thiên hạ làm gì còn có chuyện xấu, làm gì còn có kẻ ác?

Công Tôn Tiếp sững sờ cười lớn, vung tay vứt chiếc sáo gãy xuống, hỏi qua chuyện khác :

- Sao ngươi lại tới nơi này?

- Ta muốn về cũng phải qua nơi này.

- Hai người kia phục kích ngươi vì chuyện gì vậy?

- Không biết nữa!

- Cái gì?

- Ta vốn không biết họ, chuyện ngày hôm nay là xảy ra lần thứ hai.

- Nhưng không phải là không duyên không có đầu, ta thấy họ ra tay tàn độc lắm.

-Ồ, đều lập tức đưa ta vào chỗ chết, ta không chết thì họ chết.

Thẩm Thăng Y cười gượng, tiếp :

- Đến hiện tại thì họ đã chết sáu người rồi.

- Người giết mấy người kia à?

- Không giết ai cả, chỉ có một câu “Thà chết không chịu nhục”, rồi thì là rút chuỷ thủ đâm vào bụng, ta muốn ngăn trở cũng không kịp.

- Chuyện này thì ta mắt thấy tai nghe thật - Công Tôn Tiếp cau mày - lạ thật, người nghĩ xem trước đây có đắc tội với họ không?

- Ngay cả bộ mặt của họ ta cũng chẳng biết, thì người bảo ta nghĩ từ đâu được.

Thẩm Thăng Y chép miệng tiếp :

- Còn nói tới chuyện bình sinh ta gây thù kết oán, tạo ra kẻ thù thì phần lớn ngay cả ta cũng không tính được, nhưng theo ta nhớ thì ta chưa bao giờ có chuyện gì tranh chấp với người trong cửa Phật.

- Họ đều là người trong cửa Phật?

- Cả sáu đều là hoà thượng đầu trọc lóc.

- Mà đều mặc áo cà sa trắng à?

- Ồ, trước đây ta có giết một hoà thượng.

- Hoà thượng ở đâu?

- Ở Bách Tuế cung.

- Bất Liễu phải không?

- Đúng là Bất Liễu, một trong mười ba sát thủ.

- Có lẽ họ đều là hoà thượng ở Bách Tuế cung, là sư huynh đệ của Bất Liễu.

Thẩm Thăng Y lắc đầu :

- Bách Tuế cung chỉ có một hoà thượng Bất Liễu, lúc ta vào Bách Tuế cung thì chín mươi chín hoà thượng vốn ở đó đều chết dưới kiếm của y.

- Hoà thượng ác độc thật. - Công Tôn Tiếp cũng phát sợ.

- Theo y nói thì hoà thượng không phải là thái giám.

Công Tôn Tiếp cười ngất :

- Đã làm thái giám thì còn làm hoà thượng làm gì?

- Hoà thượng Bất Liễu có chín vợ, ngoài ra không ở trong cung rất nhiều, y còn nhớ không hết.

- Vậy thì chín mươi chín hoà thượng kia chỉ còn cách xuống địa ngục thôi.

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Cho nên nếu có hoà thượng nào lại trả thù cho Bất Liễu thì nhất định là đồ điên.

- Ta thấy hai hoà thượng mới rồi không điên, - Công Tôn Tiếp ánh mắt di động - người điên không có ác ý như vậy, không biết mai phục như vậy.

- Người thấy cả à?

- Ta ở khóm rừng mai bên này nhìn thấy người qua cầu, đang định kêu thì chuyện đã xảy ra.

- Người lại chỉ đứng yên mà nhìn.

- Ta có thôi sáo chứ.

- Cái đó thì ta có nghe.

Thẩm Thăng Y thở khì khì :

- Chơi bởi với loại bạn bè như người tốt thật đấy.

Công Tôn Tiếp ánh mắt lại nhìn qua mặt chàng cười nói :

- Cái loại hoà thượng ấy mà giết được người thì ta dám chắc Thảm Thăng Y người chết một trăm lần rồi, làm sao mà sống đến bây giờ, chuyện như thế mà cũng không biết thì làm sao đáng được gọi là bạn của người chứ.

Thảm Thăng Y chỉ còn cách cười gượng.

Công Tôn Tiếp lại cười :

- Lúc ấy ta còn ở xa, làm sao tới kịp? Mà bốn hoà thượng còn không đắc thủ thì hai hoà thượng lại đắc thủ được à?

- Cho nên người chỉ cần thối sáo!

- Thối sáo cũng không phải dễ đâu nhé, ta phải vừa thối sáo vừa đề phòng một nhất kiếm có thể chọt đâm tới sau lưng đấy.

- Sau lưng người lại có người phóng kiếm à?

- Ba người chẳng lẽ chỉ có hai thanh kiếm, hai thanh là để đối phó với người, còn một thanh là để chặn không cho ta kêu lên cho người biết.

- Người nói là có ba người à?

- Thì có ba con ngựa, có lẽ là ba người.

Thảm Thăng Y sững sốt :

- Ta lại cứ nghĩ trong đó có một con là của người.

- May mà không phải, nếu không thì ta lo cho người lắm!

- Ủa?

- Người tới gần đây rồi mà ta đột nhiên đâm cho một kiếm thì sợ là người không đỡ nổi đâu.

Thảm Thăng Y lại sững sốt.

Công Tôn Tiếp lập tức cười nói :

- Ba con ngựa đều mang yên cương cùng một kiểu, nếu trong đó có một con của ta, thì hai hoà thượng kia với ta là cùng bọn, mỗi người bọn họ ít nhất còn đâm được người hai kiếm, chứ ta thì đâm người một kiếm cũng đã quá phận rồi.

Thảm Thăng Y cười nói :

- Đúng là may mà không phải. Thế người kia đâu?

- Lúc ta tới chỉ thấy ba con ngựa, chắc người ấy thấy người tới là ta đã hoảng sợ bỏ trốn rồi.

Thảm Thăng Y càng cười lớn :

- Ta gần như quên mất chỗ này là chỗ gần Giang Nam, Công Tôn huynh lại là hiệp khách nổi tiếng nhất Giang Nam.

- Hiệp khách nổi tiếng nhất thì không tới thứ ta, có điều võ công như ta thì ít người có được - Công Tôn Tiếp lặng lẽ cười một tiếng - Đó không phải là tự tăng bốc mình đâu, có sao nói vậy thôi.

- Có lý lắm - Thảm Thăng Y không cười nữa, nghiêm trang nói - Ta thấy người đó vẫn còn ở quanh đây.

- Tiếc là khóm rừng mai này theo ta biết ít nhất cũng rộng năm ba dặm, khí hậu thế này, giờ giấc thế này thì hai người chúng ta thật khó tìm ra y.

- Ta vốn không định như thế, chỉ là người ấy đúng là kẻ đứng đầu, cũng chẳng cần ta phải phí sức, y đã sắp tâm giết ta thì sẽ không chịu thôi, nên ta chỉ cần chờ y tìm tới là được.

- Lấy sự an nhàn chờ kẻ mệt nhọc, đó cũng là một biện pháp thông minh đấy.

Công Tôn Tiếp liếc qua hai bên một cái, nói qua chuyện khác :

- Trên người và ngựa biết đâu có manh mối gì, ta với người cứ tìm một lượt cũng không sao đâu.

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói :

- Theo kinh nghiệm của ta thì trên người họ chắc không có gì, ngựa chắc cũng thế, nếu không họ đã không cột bừa ở đây.

- Ồ.

- Có điều cũng không phải không dùng được vào việc gì, ta đang muốn lấy ngựa để đỡ chân đây.

- Ý hay, nhưng còn thừa một con thì sao?

- Để lại đây cũng được, ta cũng không muốn người ấy lợi bộ đuổi theo.

Thẩm Thăng Y khẽ thở dài, tiếp :

- Bất kể là chuyện gì, tốt nhất cũng là cứ giải quyết mau cho rồi.

Công Tôn Tiếp gật đầu cười một tiếng, bước tới chỗ gốc mai tháo dây dắt hai con ngựa lại.

Thẩm Thăng Y cầm lấy dây cương, hỏi ngay :

- Theo đường này thì tới thành Tương Dương phải không?

- Ồ - Công Tôn Tiếp không suy nghĩ đáp luôn - Tới chỗ đó còn hai ba dặm đường nữa, bây giờ khởi hành, giục ngựa chạy nhanh thì đến đêm là vào tới thành rồi!

- Được!

Thẩm Thăng Y cầm lấy dây cương quất vào tay :

- Chúng ta tới thành Tương Dương chờ y.

- Người cho là y nhất định tới à?

- Nhất định!

Thẩm Thăng Y nhảy lên ngựa.

Hai tiếng quất khẽ vang lên, hai con ngựa tung vó hất một đám tuyết phóng mau đi.

Hai con ngựa vừa ra khỏi khóm rừng mai được mười trượng, một người đã từ phía sau một gốc mai nhỏ nhô ra.

Quần áo trắng màu tuyết, giày trắng màu tuyết, ngay cả khuôn mặt người ấy cũng trắng bệch như tuyết, không chút huyết sắc.

Trong chớp mắt ấy trời đất như lạnh thêm mấy phần.

Mấy phần hơi lạnh ấy đều toát ra từ đôi mắt của người kia.

Đôi mắt không phải trắng như tuyết nhưng hàn lạnh hơn cả tuyết, như không phải là mắt người.

Mắt người thì có thay đổi, có tình cảm, bất kể buồn hay vui, giận giữ hay nhu hoà cũng ít nhiều nhận ra được.

Nhưng đôi mắt này không thay đổi gì, mường tượng như hoàn toàn không có tình cảm gì.

“Ta nhất định tới!” - người ấy nhìn theo bóng Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp nhếch môi cười.

Chỉ có đôi môi cười, chứ đôi mắt lạnh lùng hoàn toàn không có chút vẻ cười.

Trời đất như càng lạnh thêm.

oOo Về đêm, gió càng thổi mạnh.

Trên gác Thanh Phong lại tựa hồ không có chút hơi lạnh nào.

Cửa sổ bốn phía đều treo màn gấm, ngay gió cũng khó lọt vào.

Suốt đường đã thúc ngựa phóng như bay, lại thêm vài chén rượu nóng, Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp thấy huyết dịch trong người chạy rần rần.

Quán không phải là quán nổi tiếng, mà đã đầy khách rồi, đã không phải là quán nổi tiếng, mà lại chỉ còn đúng hai chỗ ngồi.

Không khí như thế này thì ồn ào ra sao có thể biết, mâm rượu trên gác Thanh Phong ra sao không nói cũng biết.

Thẩm Thăng Y uống cạn ba chén, nhịn không được khen với Công Tôn Tiếp một câu :

- Hay lắm, thật là một chỗ tốt!

Công Tôn Tiếp cười nói :

- Xưa nay ta không quen xử tệ với dạ dày mình.

Thẩm Thăng Y lại rót một chén, ngẫu nhiên liếc mắt một cái chợt sững sốt nói :

- Nhà bếp trong tửu lâu này mau lẹ phát sợ, thức ăn đã tới rồi kìa.

- Ủa!

Công Tôn Tiếp ngoảnh nhìn, quả nhiên đã thấy bốn tiểu nhị tay trái bưng mâm gỗ đang đi thẳng tới.

- Quả là mau.

Công Tôn Tiếp câu nói vừa buông ra, lập tức sững sờ :

- Sợ là lắm đấy, không phải của chúng ta đâu, mới rồi ta chỉ kêu có ba món.

- Ta cũng nhớ là chỉ có ba món.

Câu nói vừa dứt, bốn cái mâm gỗ đã nhất tề ném vào mặt họ.

Bốn tiểu nhị tay trái ném mâm ra, tay phải lập tức lật lại, bốn thanh trường kiếm đồng thời xuất hiện trong tay, tựa hồ đồng thời đâm vào trước ngực và cổ họng Thẩm Thăng Y.

Bốn tiểu nhị này quả nhiên không mang lầm cho khách, có điều cái họ đưa lên không phải thức ăn, mà là kiếm!

Kiểm thể tàn độc lại mau lẹ.

Công Tôn Tiếp liếc thấy bất giác bật tiếng la hoảng, tay phải kéo một cái, leng keng một tiếng đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, kiếm còn chưa phóng ra, bên tai đã nghe thấy một tiếng động kỳ lạ, nhìn lại chỉ thấy cái mâm gỗ vỡ tan trên mặt bàn, không thấy Thẩm Thăng Y đâu nữa.

- Thẩm huynh!

Công Tôn Tiếp lúc ấy mới thật sự hoảng sợ.

Thẩm Thăng Y ứng thanh từ dưới cái bàn chui ra, chỉ thấy tay trái chàng cầm một cái mâm gỗ bị chặt đứt chỉ còn một góc, chén rượu cũng còn trong tay phải, nhưng chỉ còn một nửa.

Công Tôn Tiếp lòng bàn tay bất giác rịn mồ hôi.

Trong lúc chớp mắt sự việc phát sinh một cách bất ngờ, mà tay trái chụp lấy cái mâm, một cái mâm một cái chén đón đỡ bốn thanh kiếm mau lẹ lại tàn độc, nếu không phải là Thẩm Thăng Y kinh nghiệm như thế, võ công như thế thì không sao mà làm được.

Công Tôn Tiếp thật không dám tưởng tượng nhưng nếu bốn thanh kiếm kia mà phóng vào mình thì hiện tại tình hình đã ra sao.

Bốn tiểu nhị cũng hít vào một hơi khí lạnh, bốn thanh kiếm của họ rõ ràng quyết lấy mạng Thẩm Thăng Y, cũng biết là không dễ song không nghĩ tới tình hình thế này, bốn thanh kiếm không có thanh nào trúng đích.

Thẩm Thăng Y cũng không đếm xỉa gì tới bốn người, chỉ giang tay ném cái chén xuống đất kêu leng keng, nhìn chăm chăm vào Công Tôn Tiếp cười một tiếng :

- Ta nói thế nào, đến rồi đấy chứ?

Công Tôn Tiếp cười gượng một tiếng :

- Tên tiểu tử nhà ngươi dường như đã qua nhiều tai hoạ lắm rồi.

Thẩm Thăng Y cũng không kìm được tiếng cười khở.

- Rõ ràng họ chỉ muốn lấy mạng người từng khác.

Đó là sự thật, Công Tôn Tiếp câu nói vừa dứt, bốn người tiểu nhị giận dữ quát lên một tiếng, bốn thanh trường kiếm lại phóng tới.

Thẩm Thăng Y tay trái vung ra, cái mâm trong tay gõ vào một thanh kiếm, trăn người một cái tránh qua một thanh khác.

Còn có hai thanh nữa!

Hai tiếng choang choang vang lên, hai thanh kiếm kia đâm chưa được nửa đường đã bị một thanh kiếm hắt tung ra.

Kiếm của Công Tôn Tiếp.

Mới rồi đã không đắc thủ, hiện tại càng khó có thể đắc thủ.

Nhưng bốn người tiểu nhị không hề quan tâm, cười nhạt vung kiếm lên.

Bốn thanh kiếm vừa phóng ra được nửa đường, bốn người chột cùng gào lên thê thảm, “soạt soạt soạt soạt” bốn tiếng, bốn thanh kiếm nối nhau chúi xuống đất, bốn người gần như đồng thời ngã vật ra.

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp sững sốt đứng ngẩn người.

Họ đều nhìn thấy trong sát na ấy có một người theo ánh kiếm bên cạnh bay ra, nhưng không ngờ rằng ánh kiếm của người ấy lại đâm vào bốn người tiểu nhị.

Kiếm đâm vào gáy xuyên ra cổ họng, máu vọt như tên bắn, bốn người tiểu nhị vết thương đều giống hệt nhau.

Thanh kiếm thật sắc bén, người thật tàn độc.

Người đó lại là một nữ nhân.

Mặt ửng đỏ như ráng hồng, môi tươi hồng tựa yên chi, nữ nhân này tuy tuổi đã khoảng ba mươi, cũng không phải mười phần xinh đẹp, nhưng đủ làm cho người ta rung động.

Nàng đang cười, cười như một đứa bé, ai mà ngờ được rằng một nữ nhân tươi cười như thế mà lại có thủ đoạn như thế.

Công Tôn Tiếp trong lòng bất giác thấy ớn lạnh, Thẩm Thăng Y thì hai hàng lông mày cau lại.

- Kim Ty Yến!

Chàng bật kêu một tiếng, rõ ràng nhận biết nữ nhân kia.

Nữ nhân kia chính là Kim Ty Yến, một trong năm đại kiếm khách ở Giang Nam, danh tiếng sánh ngang với Tuyết Y Nương, Mãn Thiên Tinh, Liễu Mi Nhi, Ứng Kiếm công tử.

Công Tôn Tiếp tuy không biết nữ nhân này, nhưng cũng đã nghe tới tên, đương nhiên y chưa quên chuyện năm đại kiếm khách ở Giang Nam cùng bại dưới một tay Thẩm Thăng Y năm xưa.

Kim Ty Yến thì lại như quên chuyện ấy rồi.

- Người còn nhớ ta à?

Nàng nhìn Thẩm Thăng Y cười rất tươi, cứ như bạn thân lâu ngày gặp gỡ vậy.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ còn cách cười xuôi theo, cười khan.

- Sợ là mười mấy năm rồi. - Kim Ty Yến nhìn Thẩm Thăng Y từ trên xuống dưới - Không ngờ lại gặp người ở đây.

- Ta cũng vậy.

- Xem ra người cũng không thay đổi gì nhiều, tiếng tăm thì càng ngày càng lớn.

- Ồ.

- Ngoài ta ra thì người có gặp ai trong năm đại cao thủ ở Giang Nam không?

- Có gặp ba người, lúc họ chết ta đều ở bên cạnh, trừ Liễu Mi Nhi.

- Ủa, Liễu Mi Nhi cũng chết rồi sao? - Kim Ty Yến tựa hồ rất kinh ngạc.

- Ồ, sau Ứng kiếm công tử, trước Mãn Thiên Tinh và Tuyết Y Nương.

- Chắc người biết rất rõ.

- Tuy không phải dưới tay ta, ngoài Liễu Mi Nhi... Tuyết Y nương cũng thế, hai người kia cũng có thể nói vì tìm ta trả thù nên mất mạng.

- Thăng bại là chuyện bình thường, vất vả như thế làm gì?

Thẩm Thăng Y chép miệng :

- Họ cũng nghĩ được như cô đã là tốt.

Kim Ty Yến ánh mắt di động, nhìn vào bốn tiểu nhị :

- Người càng nổi tiếng càng gặp nhiều chuyện rầy rà thì phải.

Thẩm Thăng Y gật đầu.

- Ngay cả hoà thượng cũng tìm người, xem ra lần này người bị phiền phức không ít đâu.

Bốn tiểu nhị ngã lăn trên đất, có hai người bị rơi mũ ra, để lộ cái đầu trọc lóc.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu, dường như không cần nhìn chàng cũng biết lần này cũng là bốn hoà thượng tới tập kích.

Kim Ty Yến lắc lắc đầu, lau máu trên thanh kiếm rồi tra vào vỏ.

Thẩm Thăng Y nhìn Kim Ty Yến, chợt nói :

- Mười năm không gặp, cô ra tay lại càng tàn độc.

Kim Ty Yến lặng lẽ cười.

- Thật ra cô cũng không cần ra tay.

- Năm xưa lúc bại dưới kiếm của người ta không hề hờn oán, ta đã muốn tìm cơ hội để bày tỏ lòng cảm kích đối với người từ lâu.

- Ta biết đây là ý tốt của cô, nhưng nếu cô không ra tay họ cũng khó mà sống được.

- Ủa? - Kim Ty Yến ngạc nhiên nhìn Thẩm Thăng Y - theo ta biết thì người rất ít khi giết người.

- Đúng là rất ít, nhưng cho dù ta không giết họ, họ không giết được ta cũng sẽ tự sát.

- Có chuyện gì vậy?

- Theo ta thấy thì họ cho rằng không giết được ta cũng như phải chịu nhục, họ thà chết không chịu nhục.

- Cho nên chỉ cần người không chết thì họ nhất định sẽ chết.

- Một người đã rắp tâm kết liễu tính mạng của mình thì không ai cứu nổi.

- Nói thế là trừ phi người bó tay chịu chết, chứ không thì không ai cứu được họ à?
- Ta không phải là kẻ hy sinh cho người khác sống.
- Thế thì cũng như nói rằng ta tới giết họ cũng thế.
- Không phải cũng thế, như thế là cô rước lấy sự phiền phức.

Kim Ty Yến ngạc nhiên rồi chợt cười lớn nói :

- Bây giờ đã phiền phức rồi, thêm vào một chút nữa có đáng bao nhiêu?

Thẩm Thăng Y ngạc nhiên hỏi :

- Cô có chuyện gì phiền phức?
- Đừng nói nữa.

Kim Ty Yến vung tay ngắt lời, cười khanh khách nói :

- Ta giúp người một việc to lớn như thế, chẳng lẽ người để ta đứng mãi thế này à?

Thẩm Thăng Y lúc đó mới sực nhớ, cũng còn chưa tỏ vẻ gì, Công Tôn Tiếp bên cạnh đã vội nói :

- Phải, ngồi nói chuyện dễ hơn.

Y kéo qua một cái ghế.

Kim Ty Yến lại làm như đến lúc ấy mới biết bên cạnh có Công Tôn Tiếp, liếc y một cái rồi nhìn qua Thẩm Thăng Y hỏi dò :

- Vị này là...
- Cũng là nhân vật nổi tiếng ở Giang Nam, ta vẫn cho rằng cô đã biết y...
- Không...

Kim Ty Yến lắc đầu.

- Lần đầu tiên gặp mặt mà - Công Tôn Tiếp nói luôn - Tại hạ Công Tôn Tiếp.

Kim Ty Yến lập tức bật tiếng la hoảng :

- Là vị Công Tôn Tiếp giỏi nhất là cầm kỳ, nhì là thơ rượu, ba là ám khí, thứ tư là kiếm thuật hay sao?

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói :

- Theo chỗ ta biết thì chính là vị này.
- Thật may mắn làm sao.

Kim Ty Yến lúc bấy giờ mới nhìn kỹ Công Tôn Tiếp.

- Mời ngồi!

Công Tôn Tiếp chìa tay ra, người này bản lĩnh không kém, lễ mạo cũng không kém.

Kim Ty Yến lại chưa ngồi xuống, nói :

- Phải tính bốn cái xác này đã, có bốn cái xác thế này thì cho dù thức ăn trên gác Thanh Phong ngon tới bao nhiêu đi chăng nữa cũng nuốt không trôi.

Thẩm Thăng Y, Công Tôn Tiếp không hẹn mà cùng tự động thân bước ra.

- Không cần đâu.

Kim Ty Yến vỗ tay một cái.

Bốn hán tử trung niên vận võ phục chợt hiện ra, rào bước tiến lên đồng thanh hỏi :

- Đại thư có gì sai bảo?

- Bốn người các người đem giúp xác chết xuống lầu cho ta, đem trâu ngựa gì đó chở đi, tìm một chỗ tiện lợi ngoài thành chôn đi.

Bốn hán tử trung niên đồng thanh đáp :

- Vâng!

- Đi đường cẩn thận, đừng làm kinh động quan lại.

- Xin đại thư an tâm.

Kim Ty Yến ánh mắt lập tức lướt một vòng chung quanh, cao giọng nói :

- Còn các người nữa.

Ngoài đám tiểu nhị, trên gác thanh Phong còn có nhiều thực khách nãy giờ hoảng sợ ngây người, nghe xong câu ấy tựa hồ đều nhảy dựng cả lên.

Kim Ty Yến đúng là muốn số người này nghe nàng nói.

Chương quý là người lớn tuổi nhất, tình hình trước mắt cũng đã thấy qua không ít, cố gắng trấn tĩnh, vội vàng nói :

- Kim đại thư có chuyện gì chỉ cần nói ra với chúng tôi là được.

Kim Ty Yến cười một tiếng.

Nụ cười này như gió xuân thổi qua, trăm hoa đua nở, nhưng tiếng cười lại lạnh giá như băng :

- Các người đều biết rõ, đều thấy rõ, mới rồi ở đây chẳng có chuyện gì cả, bốn người kia cũng chỉ là uống rượu say quá nhờ người của ta đưa về thôi.

Chương quý không chờ Kim Ty Yến nói tới lần thứ hai, đã gật đầu lia lịa, những thực khách khác không ai lên tiếng, như đều thừa nhận rằng Kim Ty Yến nói đúng sự thật.

- Đó đã không phải là chuyện của các người thì cứ ngồi chơi uống rượu, chương quý đâu, tiền bạc cứ tính cả vào ta.

Chương quý chỉ biết gật đầu tiếp.

Còn có mấy tiếng cảm ơn vang lên, trong bọn khách cũng còn mấy người can đảm hơn cả.

Kim Ty Yến lúc ấy mới ngồi xuống.

Ngoài lầu lập tức vang lên mấy tiếng ngựa hí.

Bốn hán tử trung niên thuộc hạ mà Kim Ty Yến dặn dò hành động rất mau lẹ.

Thẩm Thăng Y ánh mắt loé lên nói :

- Kim đại thư ở chỗ này có thể diện ghê quá.

Kim Ty Yến tươi cười nói :

- Làm gì đến nỗi thế, chỉ có hơi hung dữ hơn người khác một chút thôi, bọn đàn bà con gái chúng ta qua lại trong giang hồ, ăn nói không hung dữ thì dễ bị hiếp đáp lắm.

Thẩm Thăng Y chưa lên tiếng, Công Tôn Tiếp bên cạnh lập tức cười nói :

- Dựa vào Kim đại thư của chúng ta thì không ai dám coi thường.

- Ít nhất ở đây cũng có một người.

- Ai thế? - Công Tôn Tiếp phanh áo đứng phắt dậy - Nói cho ta biết đi, ta không tha cho y đâu.

- Y đấy! - Kim Ty Yến cười cười nhìn Thẩm Thăng Y.

Công Tôn Tiếp lập tức khép áo lại ngồi xuống nói :

- Thế thì ta cũng hết cách, ta cũng đã bị y đánh bại.

Thẩm Thăng Y bất giác thềm gật đầu, chàng rất thích tính hết hào sảng ngay thẳng của Công Tôn Tiếp.

Kim Ty Yến phá ra cười nói :

- Ta cũng chỉ nói như người.

Tiếng cười chợt thu lại, trên mặt Kim Ty Yến trong chớp mắt tựa hồ có điều buồn rầu lo nghĩ.

Thẩm Thăng Y thấy thế vội hỏi :

- Đại thư dường như có điều lo nghĩ.

- Lấy đâu ra.

Kim Ty Yến lại tươi cười, nụ cười này rõ ràng rất gượng gạo.

Thẩm Thăng Y làm gì không nhận ra, lặng lẽ nói :

- Nữ nhân qua lại trong giang hồ xưa nay đều là người lòng ngay miệng lẹ, huống chi đại thư vốn là người như thế, có chuyện gì xin cứ nói thẳng ra, cần gì phải giữ trong lòng.

- Xong rồi.

Kim Ty Yến phẩy tay một cái, xem như chẳng phải chuyện của mình.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Công Tôn Tiếp bên cạnh cũng nói :

- Đã nói ra rồi, tại sao đại thư không nói rõ luôn cho chúng ta được biết?

Kim Ty Yến lại ngẫm nghĩ, nói :

- Các người biết rồi mà?

Công Tôn Tiếp ứng tiếng đáp lớn :

- Không đâu.

Kim Ty Yến bóp bóp cái chén rượu, trầm ngâm hồi lâu, chợt đưa cái chén lên uống một hơi cạn sạch.

Công Tôn Tiếp vội vàng rót thêm cho nàng.

- Được, ta nói vậy.

Kim Ty Yến lại uống cạn chén nữa, khuôn mặt đỏ ửng lên như một làn mây hồng.

Công Tôn Tiếp lại rót thêm chén nữa.

Kim Ty Yến thở dài một tiếng nói :

- Chuyện này phải nói từ một năm trước đây...

Một ngày mùa thu, ta đang phi ngựa ở vùng Tây bắc, dưới đám cát đầy trời vô tình cứu được một lão nhân ăn mặc kỳ lạ đang ngất đi, theo vết thương thì y bị trúng độc, mà về chuyện này thì ta chẳng có kinh nghiệm gì, nên chỉ cứu cho y tỉnh lại chứ không sao cứu y sống được.

Dường như y cũng biết là phải chết, nên nói rõ thân phận với ta, lúc ấy ta mới biết, y vốn là một trưởng lão trong Tây Phương Ma Giáo.

- Ma Giáo Tây Phương à?

Công Tôn Tiếp so vai, nét mặt biến đổi.

Tuy y suốt nửa đời chỉ rong ruổi ở Trung Nguyên, nhưng chuyện Ma giáo Tây phương thần bí và đáng sợ thì đã nghe thấy không ít.

Thẩm Thăng Y cũng phát hoảng, hỏi :

- Sau đó ra sao?

- Vị Trưởng lão ấy đưa ta một cái hộp, nhờ ta đưa tới một chỗ, nhưng di ngôn chưa nói hết, thất khiếu đã ứa máu chết rồi.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Trong hộp đựng cái gì?

- Một quyển sách - Kim Ty Yến trên mặt lộ vẻ lúng túng - Lẽ ra ta không nên mở ra, nhưng người ta ai cũng tò mò, bọn đàn bà con gái chúng ta lại càng tò mò không ít, lão nhân kia chắc chắn là biết thế, nên đã bắt ta lập thệ không được mở cái hộp ra. Lão đã không kịp nói là nhờ mang tới đâu, thì ta cũng có thể yên tâm về chuyện vi phạm lời thề, có điều hiện giờ nghĩ lại, ta thấy thà để yên không mở ra lại còn hay hơn.

- Đó là sách gì vậy?

- Trong sách viết toàn bằng chữ Phạn, nhưng ngoài bìa thì lại là chữ như chúng ta thường thấy.

- Ghi là...

- Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú!

Thẩm Thăng Y biến sắc :

- Dường như theo truyền thuyết thì tâm pháp võ công của Ma Giáo Tây Phương chép trong đó mà?

- Đúng vậy - ánh mắt Kim Ty Yến thoáng hiện một vẻ rất lạ lùng - quá nửa tâm pháp võ công của Ma Giáo Tây Phương ghi trong đó, nhìn thấy quyển sách ấy thì ai ai cũng nảy sinh ham muốn, mà ta chỉ là một nữ nhân bình thường.

Vẻ lúng túng trên mặt Kim Ty Yến càng hiện rõ.

Câu cuối cùng bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

Thẩm Thăng Y dĩ nhiên hiểu rõ, chàng chỉ nhìn Kim Ty Yến, không nói câu nào, tựa hồ cũng không có ý trách móc.

Tâm pháp võ công của Ma Giáo Tây Phương vốn có một ma lực thần bí, hàng trăm hàng ngàn năm nay tuy không có ảnh hưởng gì lớn trong võ lâm Trung Nguyên, nhưng đã chế ngự cả phương Tây.

Một phần thần bí, một phần đáng sợ ấy theo truyền thuyết là trong bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú.

Trước một quyển sách như vậy, Thẩm Thăng Y cũng ngờ rằng nếu là mình thì chắc cũng sẽ làm như Kim Ty Yến.

Cũng đúng lúc ấy Công Tôn Tiếp chợt hỏi :

- Cô hiểu được chữ Phạn à?

- Không hiểu, hoàn toàn không hiểu - Kim Ty Yến cười gượng - vì không hiểu mới xảy ra lắm chuyện về sau.

- Ủa!

- Sau đó ta không đi về phía Tây, mà cũng không dám đi nữa, mang bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú ấy đi khắp Trung Nguyên tìm một người biết chữ Phạn nhờ dịch giúp.

- Tìm được không?

- Được!

Kim Ty Yến trong ánh mắt chẳng có gì là đặc ý.

- Vậy chắc tâm pháp công công trong Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú đến nay cô đã hiểu rõ được ít nhiều?

- Không hiểu được chút gì!

Thẩm Thăng Y vô cùng ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ đó là sách giả à?

Kim Ty Yến lại lắc đầu.

- Vậy thì ta cũng không hiểu - Thẩm Thăng Y bất giác cũng lắc đầu.

- Một tháng trước đây ta tới chỗ nọ, rốt lại tìm được ở đó một người hiểu chữ Phạn.

- Vậy thì có chuyện gì?

- Chuyện phát sinh từ người ấy.

- Ủa?

- Y tên là Chu Vân.

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn Công Tôn Tiếp.

Công Tôn Tiếp so vai :

- Không hề quen biết.

- Chu Vân đã ở ẩn tại đó mười năm, nghe nói trước kia từng giữ chức quan trọng trong cung, đi sứ ra nước ngoài, đọc rộng sách vở, về chữ Phạn cũng rất giỏi, khi ta tìm được thì người ấy có vẻ rất thích thú chuyện này, lập tức nhận lời dịch giúp ta ngay.

- Vậy thì còn có chuyện gì chứ?

- Chuyện là sau đó nữa kia...

Kim Ty Yến ngừng lại một lúc, trầm giọng nói :

- Ta đem bản Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú đưa cho y.

- Vậy người có ở cạnh xem xét không?

- Chuyện đó thứ nhất là bất tiện, thứ hai là một ông già trói gà không chặt thì ta không tin là lại có chuyện gì xảy ra.

Công Tôn Tiếp nhếch mép :

- Cao thủ trong võ lâm dường như không ít các ông già.

- Chuyện đó ta biết, nên ta dám nói chắc y là một ông già trói gà không chặt, y hoàn toàn không phải là một ông già có sức trói gà.

- Vậy lai lịch của Chu Vân?

- Ta đã hỏi khắp vùng chung quanh, quả đúng như thế.

Công Tôn Tiếp chỉ còn có cách ngậm miệng lại.

- Lúc ấy y hẹn là sau nửa tháng sẽ đưa cho ta bản dịch bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú.

- Rồi trong nửa tháng ấy cô làm gì?

- Ở quanh đó giám thị, đến ngày hẹn, ta lại tới cửa bái phỏng.

Giọng nói của Kim Ty Yến càng lúc càng nhỏ dần, sắc mặt cũng sa sầm, như sắc trời lúc hoàng hôn.

oOo Tuyết chưa rơi, sắc trời ảm đạm vô cùng.

Đã gần hoàng hôn, nhưng chưa đến hoàng hôn.

Khắp trang viên đèn đuốc đã thấp sáng rực.

Kim Ty Yến đi theo ánh đèn, xuyên qua vườn hoa, vòng qua ao sen mới tới sảnh đường.

Toà trang viện này thật rộng lớn.

- Chủ nhân của chúng tôi chờ ở trong.

Hai gia nhân dẫn đường chia ra đứng hai bên đưa tay mời.

Kim Ty Yến nói một tiếng cảm ơn, bước lên bậc đá tiến thẳng vào sảnh đường.

Bậc đá màu trắng, qua hàng lan can hóng gió, phía trong sảnh đường cũng bài trí rất đẹp đẽ.

Đỉnh trầm hương, đèn bát giác, ánh sáng rùng rục, bình phong sáu tấm ba lớp. Dưới ánh đèn, trước bình phong là mấy cái ghế khắc đá chạm gỗ, một người để râu ba chòm, tướng mạo khôi vĩ, rõ ràng như một ông quan lớn đang đứng ở đó.

Kim Ty Yến cơ hồ không hề bị khí thế của lão nhân trấn áp.

Lão nhân cất tiếng trước :

- Chắc đây là Kim nữ hiệp...

- Không dám, các hạ là...

- Tại hạ Chu Vân.

Kim Ty Yến sững sốt buột miệng :

- Còn Chu Vân kia đâu?

- Ở đây chỉ có một mình ta là Chu Vân.

- Người không phải là Chu Vân.

Chu Vân kia cũng sững sốt, chợt cười lớn :

- Ta và cô chưa gặp nhau bao giờ, sao cô biết ta không phải là Chu Vân?

Kim Ty Yến càng thấy kỳ quái, nàng sững sờ nhìn người tự xưng Chu Vân trước mặt, chậm rãi nói :

- Ta đã gặp Chu Vân, nhưng Chu Vân ấy không phải là người.

- Cô nói bậy bạ gì thế?

- Nửa tháng trước ta đã tới đây một lần.

- Để tìm ai?

- Chu Vân.

- Tìm ta à?

- Không phải người, mà là Chu Vân.

- Ta chính là Chu Vân.

- Vậy lúc ấy ta gặp ai?

Chu Vân kia nổi giận nói :

- Ai mà biết cô gặp phải thứ gì?

- Không phải thứ gì, mà là người ta, - Kim Ty Yến giọng nói bất giác cũng cao hẳn lên - một người thư sinh, chính miệng y nói với ta y là Chu Vân.

- Lại có chuyện gì thế này?

Chu Vân chợt ngoảnh lại lớn tiếng quát :

- Bay đâu?

Hai gia nhân vội chạy vào, trong tay đều bưng ầm chén, một người thưa lớn:

- Bẩm lão gia, trà đây ạ.

Chu Vân dường như vừa tức giận vừa buồn cười, quát :

- Để xuống đó, ta có chuyện muốn hỏi các người đây!

- Vâng!

Hai người gia nhân lần lượt đặt ầm chén xuống, kính cẩn đứng qua một bên.

- Các người phải trả lời cho đúng, không được gian dối.

- Bọn tiểu nhân không dám!

- Nửa tháng trước vị Kim nữ hiệp này có tới đây không?

Hai gia nhân ngẩn người, nhìn nhau một cái, nhất tề lắc đầu :

- Bẩm lão gia, không có ạ.

- Người nhớ lại cho rõ, trả lời ta.

Hai người đều không nghĩ ngợi gì, vội nói ngay :

- Hai ba tháng nay, bọn tiểu nhân hai người đều thay nhau coi nhà, dám thề rằng chưa từng gặp qua vị nữ hiệp này.

- Ồ.

Chu Vân phẩy tay, nhìn qua Kim Ty Yến :

- Kim nữ hiệp, cô đều nghe rõ đấy!

Kim Ty Yến chợt cười rộ.

Chu Vân sững sốt, hai mắt mở to trừng trừng nhìn Kim Ty Yến.

Một hồi lâu Kim Ty Yến mới ngừng tiếng cười, buông từng tiếng từng tiếng :

- Thật đáng khâm phục! Thật đáng khâm phục!

Chu Vân sững sốt :

- Cái gì?

Kim Ty Yến lắc lắc đầu nói :

- Các hạ quả là một thiên tài, một thiên tài đóng kịch.

Vẻ giận dữ đã biến mất lại hiện ra, Chu Vân lớn tiếng nói :

- Tốt hơn hết là cô nói cho ta nghe rõ xem nào.

- Đã quá rõ - Kim Ty Yến lại cười lớn, cười nhạt - Cũng chẳng lạ gì, bất cứ ai mà được bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú cũng lập tức thông minh đột xuất như thế thôi.

Chu Vân phát hoảng :

- Bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú?

- Ủa? Người không nhớ gì sao?

- Cô nói tới bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú của Ma Giáo Tây Phương phải không?

- Chẳng lẽ lại có hai bản? - Kim Ty Yến cười nhạt một tiếng - nửa tháng trước ta đã đem bài phú ấy tới đây giao cho Chu Vân.

- Giao cho ta à? - Chu Vân đôi mắt mở lớn.

Kim Ty Yến không đếm xỉa gì tới, lại nói :

- Bài phú ấy đều ghi bằng tiếng Phạn, ta không hiểu nhưng y hiểu.

Chu Vân bắt giặc buột miệng :

- Quả là ta biết tiếng Phạn.

Kim Ty Yến vẫn không đếm xỉa gì tới, chỉ nói tiếp :

- Cho nên ta đưa bài phú ấy cho y dịch, y hẹn là sau nửa tháng sẽ đưa cho ta bản dịch, đúng là vào hôm nay.

- Ủa?

- Cho nên ta tới đây - Kim Ty Yến lại cười nhạt một tiếng - không ngờ rằng chưa hơn nửa tháng, Chu Vân đã thoát thai hoán cốt biến thành một người khác.

Chu Vân ngơ ngác nhìn Kim Ty Yến một lúc lâu, chợt hỏi :

- Cô nói thật đấy chứ?

- Ta không rảnh đâu mà đi nói đùa với người. - Kim Ty Yến lại cười nhạt.

Chu Vân lập tức cau mày, y bước qua mấy bước ngồi xuống một chiếc ghế, suy nghĩ một lúc mới lắc lắc đầu nói :

- Ta không hiểu thật.

- Bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú ấy không dễ hiểu đâu!

Chu Vân ngẩng phắt đầu lên, trầm giọng nói :

- Kim nữ hiệp, quả thật là ta không có nhận bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú của cô.

- Dĩ nhiên là người không có nhận, ta cũng không giao cho người, mà là cho Chu Vân.

Chu Vân giận đỏ cả mặt :

- Ta chính là Chu Vân đây.

Kim Ty Yến cười nhạt hai tiếng rồi lại im lặng.

Chu Vân khuôn mặt một lúc mới trở lại bình thường, y trừng trừng nhìn Kim Ty Yến, chậm rãi nói :

- Nghe nói tâm pháp võ công của Ma Giáo Tây Phương ghi trong bài phú ấy, nhưng Ma Giáo Tây Phương xưa nay thần bí, tâm pháp võ công tuy lợi hại cũng chỉ là lời đồn, người được thấy qua vô cùng ít ỏi, chưa chắc đã đúng, mà cho dù có đúng thì rốt lại vẫn là tà ma ngoại đạo, tà không thắng được chính, chưa chắc đã hơn được võ lâm Trung Nguyên, hà, Chu mỗ không để bài phú ấy vào mắt đâu.

2. Lâm Mưu Mất Bận Tốt, Gặp Nạn Cứu Giai Nhân

- Thì để vào lòng cũng thể.

- Câm miệng! - Chu Vân khuôn mặt lại đỏ bừng lên.

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng, câu ấy chắc người có nhớ.

Chu Vân cười hăng hắc hai tiếng đáp :

- Nói gì thì nói, sự thật vẫn là sự thật.

- Được, nói sự thật, thì sự thật là ta đã đem bài phú ấy tới đây đưa cho Chu Vân.

Chu Vân khuôn mặt chợt đỏ bừng, nhưng lại cố nhịn, nói :

- Ta nói lại lần nữa, ở đây chỉ có một mình ta là Chu Vân.

- Còn người kia?
- Thì phải hỏi cô.
- Hỏi ta? Hay đây!

Kim Ty Yến ngẩng đầu cười lớn.

Chu Vân lặng lẽ nhìn Kim Ty Yến, chờ nàng dứt tiếng cười mới nói:

- Chúng ta tranh cãi như vậy cũng không phải là cách hay. Bây giờ ta hỏi cô hai câu, có đúng là cô có bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú không? Cô có chắc là không tìm lầm chỗ không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Được rồi! Ngoài ta ra, ở đây trên dưới còn có năm mươi ba người nữa, ta sẽ gọi tất cả bọn họ ra đây cho cô nhận mặt.
- Không cần!
- Ủa?
- Nơi đây rộng rãi, muốn giấu một người không phải là khó, mà lại thông ra cả bốn phương tám hướng, muốn đưa một người đi trốn cũng rất dễ.
- Vậy bây giờ cô muốn gì?
- Chẳng muốn gì cả, chỉ muốn lấy lại bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú.
- Thế thì ta chẳng có cách nào cả.
- Người không chịu trả lại ta cũng chẳng có cách nào, đành phải đắc tội thôi.

Ánh mắt Chu Vân chợt loé lên :

- Ủa?
- Đánh lũ đây tớ thì chủ nhà tự nhiên sẽ ra mặt, ta cứ giết Chu Vân này trước thì chẳng sợ gì Chu Vân kia không thò mặt ra.

Chu Vân lại nhin không được, đập bàn đứng dậy quát lớn :

- Kim Ty Yến, ta nhường cô nhưng cô đừng nghĩ là ta sợ cô.
- Ta chưa nói thế bao giờ.

Chu Vân chợt cười nhạt một tiếng :

- Theo ta thấy, cô thật là ăn không nói có, cố tình tới đây kiếm chuyện.
- Ta đã biết trước thế nào người cũng phun câu ấy mà.
- Này, ăn nói cho sạch sẽ một chút.

Kim Ty Yến sắc mặt chợt lạnh băng nói :

- Hôm nay mà không lấy lại được bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú, ta sẽ không tha mạng cho bất cứ ai ở đây.

Theo lối hành sự của Kim Ty Yến thì nàng nói là làm.

Chu Vân cất tiếng cười rộ :

- Cô à? Ta biết Kim Ty Yến cô là hạng người nào, ta biết võ công của cô cao cường, nhưng cô lại qua khe cửa nhìn trời, nhìn lằm Chu mỗ mất rồi.

Kim Ty Yến cười nhạt.

Chu Vân lật tay cởi tấm áo dài mặc ngoài :

- Nghĩ tới Chu mỗ xuất thân từ phái Thiếu Lâm, là người thứ tư trong mười tám tục gia đệ tử hào kiệt của bản phái, vào triều làm quan, ra ngoài đi sứ, cũng biết qua việc đời, bằng vào tài năng của cô thì đánh ta không đổ, dọa ta không sợ đâu.

- Ủa! Té ra là đệ tử Thiếu Lâm, thảo nào khệnh khạng như thế, thật không lạ.

Chu Vân giận quá lại cười, chợt nói :

- Được rồi, cứ cho là ta lấy bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú đi, rồi sao nào?

Suốt từ nãy y hoàn toàn phủ nhận, đến giờ lại thừa nhận.

Kim Ty Yến lập tức quát lớn :

- Mang ra trả ngay cho ta.

- Trả lại rất dễ, nhưng trước hết phải hỏi đôi tay ta đã.

Chu Vân nửa người nghiêng đi một cái lạng ra, hai chưởng đập mạnh xuống.

“Chát chát” bốn tiếng, bốn cái chân bàn bát tiên bên cạnh y lập tức gãy thành mấy đoạn, mặt bàn cũng vỡ làm bốn năm mảnh, răng rắc đổ xuống.

- Chưởng mạnh thật! - Kim Ty Yến biến hẳn sắc mặt - Đại lực Kim Cương chưởng phải không?

- Té ra cô cũng là kẻ biết người biết của - Chu Vân chỉ tay ra cửa - Bây giờ cô đi thì vẫn còn kịp.

Kim Ty Yến không ra đi, mà trên tay đã xuất hiện một thanh kiếm.

- Muốn giở binh khí ra à? - Chu Vân lắc đầu thở dài - Nữ nhân như cô chắc phải đánh cho một trận mới chịu ngồi yên nói chuyện tử tế.

- Người cũng biết nói chuyện tử tế à?

- Nãy giờ rất tử tế.

- Đại lực Kim Cương chưởng là tử tế hả?

Chu Vân im bặt.

- Chẳng lạ gì có câu rằng “Ai có sức mạnh thì kẻ ấy có lý”, xem ra cho dù ta tới chùa Thiếu Lâm cũng chẳng nói chuyện tử tế được đâu.

- Câm miệng!

Chu Vân không nhịn được lại sải chân bước tới.

Kim Ty Yến giơ kiếm lùi lại, cười nhạt nói :

- Ta đang muốn thử xem người học được mấy phần võ công trong Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú đây!

- Ta sẽ cho cô xem!

Chu Vân quát lớn một tiếng, song chưởng vung ra đánh thẳng vào giữa mặt Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lập tức cảm thấy một luồng kinh phong ép tới khiến người ta cơ hồ nghẹt thở, nàng nghiêng nửa người tránh né, thanh kiếm trong tay lật mau chém luôn ba nhát.

“Vút vút vút” không khí rít lên như tiếng xé lụa, Kim Ty Yến vô cùng hoảng sợ, nàng thật không ngờ công phu nội gia của Chu Vân cao cường tới mức như thế, chưởng lực đã ngưng tụ lại như vật hữu hình.

Nàng vốn còn nghi ngờ, nên chỉ vung kiếm để thử, nhưng thử xong rồi thì biết ngay đó là sự thật!

Nàng không kìm được bật tiếng la hoảng :

- Đây là tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương ghi trong bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú phải không?

- Ủa, nói thế thì Thập nhị cầm long thủ cũng là tâm pháp võ công của Ma giáo Tây phương rồi!

Chu Vân ngẩng mặt cười lớn, trong tiếng cười đã đập chân nghiêng người vọt lên bảy thước như gió, rơi xuống trước mặt Kim Ty Yến, tay trái thành trảo tay phải thành chưởng đánh tới.

Kim Ty Yến quát một tiếng trong chớp mắt phóng kiếm ra.

Bách hoa tề phóng!

Kim Ty Yến bình sinh đặc ý nhất là chiêu kiếm này.

Bóng người ánh kiếm trong chớp mắt hoà lẫn vào nhau rồi rời ra.

Hàng ngàn mũi kiếm hợp thành một mũi.

Một mũi kiếm đâm trượt.

Chu Vân tay trái đã nắm trúng huyết đạo tay cầm kiếm của Kim Ty Yến, Kim Ty Yến nhát kiếm này không đâm trượt mới là chuyện lạ.

Chưởng phải của Chu Vân lại nắm vào lưng Kim Ty Yến, hai tay xô ra lại quát lớn :

- Đi!

Kim Ty Yến cả người lẫn kiếm bay tung ra ngoài cửa.

Công Tôn Tiếp không kìm được bật tiếng tán tụng :

- Thập nhị cầm long thủ quả nhiên danh bất hư truyền!

Câu ấy buông ra, y mới nhớ ra rằng người đang kể chuyện chính là Kim Ty Yến ngồi bên cạnh.

Đáng tiếc là tuy y không có ý xấu, nhưng câu nói vừa rồi bất kể thế nào cũng không sao thu hồi được nữa.

Kim Ty Yến tựa hồ không để ý, nàng đang định kể tiếp, Thẩm Thăng Y bên cạnh đã trầm ngâm nói :

- Thập nhị cầm long thủ dường như là một trong một trăm lẻ tám công phu của phái Thiếu Lâm.

Công Tôn Tiếp nói ngay :

- Theo ta biết thì đó đích xác là công phu của Thiếu Lâm, xếp hàng trên Kim Cương chỉ, La Hán chưởng.

Thẩm Thăng Y nói tiếp :

- Biết được Đại lực Kim Cương chưởng, Thập nhị cầm long thủ, lão Chu Vân này chắc đúng là người thứ tư trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm.

Kim Ty Yến cũng không bàn cãi, nói :

- Đúng thế thật, nhưng chưa chắc đúng là Thập nhị cầm long thủ, trên bài phú kia có ghi tâm pháp võ công của Ma giáo Tây Phương, thời gian nửa tháng tuy không nhiều, không hề học hết, nhưng học được chút ít theo ta thấy cũng không phải là khó.

Thẩm Thăng Y còn chưa lên tiếng, Công Tôn Tiếp đã gật đầu lia lịa nói :

- Kim đại thư nói rất có lý, ngay cả các cao tăng của phái Thiếu Lâm ta cũng từng gặp vài người, võ công dường như không thể đạt tới mức ấy được, Thập nhị cầm long thủ ta nghĩ tuy rất lợi hại, nhưng chắc là không thể nào nắm được Kim đại thư ném đi trong vòng có một chiêu.

Chuyện đó thì Thẩm Thăng Y cũng không thể phản đối, chàng biết võ công của Kim Ty Yến, cho là ngay chính chàng cũng tự thấy không thể lúc Kim Ty Yến đã có chuẩn bị mà chỉ một chiêu tấn công trước mặt lại chế ngự được uyển mạch của nàng.

Lão Chu Vân kia như quả đã mang một thân võ công như thế sớm hơn, thì đến nay nếu không là người cầm đầu các đệ tử tục gia phía Thiếu Lâm, cũng đã danh chấn Giang Nam.

Trong óc chàng lại hoàn toàn chẳng có ý niệm gì về người này, chưởng môn các đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm hiện tại so về võ công theo như chàng biết, có thể tóm tắt trong năm chữ “vẫn không lợi hại bằng”.

Nhưng nếu không phải, chẳng lẽ võ công trong bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú lại...

Thẩm Thăng Y bất giác hoảng sợ.

Công Tôn Tiếp hỏi :

- Rồi sau đó thế nào?

Kim Ty Yến cười gượng nói :

- Đánh không được y, thì lại còn thế nào nữa, dĩ nhiên chỉ còn cách chạy là tốt nhất, lúc bắt đầu chạy, ta chợt nhớ tới một người...

Câu nói còn chưa dứt, Kim Ty Yến đột nhiên im bặt.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi :

- Ai vậy?

Kim Ty Yến do dự một lúc mới lúng túng nói :

- Người!

- Ta à?

Thẩm Thăng Y dĩ nhiên rất kinh ngạc.

- Ta nói với y rằng ta có một người bạn là người, nếu y không chịu đưa trả bài phú kia, ta sẽ mời người tới.

Thẩm Thăng Y sực nghĩ ra, lặng lẽ cười nói :

- Tên ta không dọa y được đâu.

- Y cũng không sợ thật, - Kim Ty Yến lại cười gượng - người đoán xem y nói thế nào?

- Không biết.

- Người nghe rồi đừng nổi nóng.

- Cứ nói đi.

- Y nói nếu người dám to gan tới, y cũng dám ném người ra khỏi cửa y hết như thế.

Thẩm Thăng Y cũng không quan tâm, lặng lẽ cười một tiếng.

Công Tôn Tiếp thì nhảy dựng lên, nói lớn :

- Chu Vân là hạng người nào mà dám lếu láo coi thường Thẩm đại hiệp của chúng ta như thế, ngay cả ta nghe cũng không chịu được.

Kim Ty Yến lại nói tiếp :

- Y còn nói rằng...

Công Tôn Tiếp nóng nảy không chờ nổi, ngắt lời hỏi luôn :

- Y nói những gì?

- Người nên nhớ cho kỹ, Thẩm Thăng Y chỉ có một người, còn hoà thượng thì phái Thiếu Lâm có hàng ngàn hàng vạn.

Lần này Thẩm Thăng Y mới thoáng biến sắc.

Hoà thượng mặc áo cà sa màu nguyệt bạch, núp dưới hầm tuyết, ra tay tàn độc!

Đó chẳng lẽ là hoà thượng của phái Thiếu Lâm sao?

Thà chết không chịu nhục!

Chẳng lẽ đó lại là tác phong hành sự của danh môn chính phái?

Bấy nhiêu nghi vấn dường tượng như đã có lời giải đáp.

Kim Ty Yến chăm chú nhìn về mặt chàng, lập tức hỏi :

- Trên đường đi người gặp chuyện gì bất ngờ rồi?

Thẩm Thăng Y còn chưa đáp, Công Tôn Tiếp đã nhanh nhẩu trả lời giúp :

- Có đám hoà thượng mặc áo cà sa màu trắng phục kích dọc đường, nếu ta tính không lầm, thì thêm bốn người lúc này là đủ một chục.

Kim Ty Yến nghe thấy thế nhìn nhìn Thẩm Thăng Y lộ vẻ áy náy, thở dài nói :

- Đó là ta làm lụy cho người.

- Sao lại nói thế, có thể hoàn toàn không liên quan gì tới cô - Thẩm Thăng Y ngẫm nghĩ rồi nói - y chẳng làm khó gì cô, thì đối phó với ta như thế làm gì?

- Y vốn không coi ta ra gì, nhưng người thì khác, chẳng lẽ y dám coi thường sao?

- Vậy làm sao y biết thế nào ta cũng tới đó?

- Chắc là vì câu nói của ta làm y đề phòng, bố trí mai phục trên đường quanh đây, vừa đúng lúc người tới.

- Cũng có lý.

Thẩm Thăng Y hỏi qua chuyện khác :

- Sau đó cô có tìm y không?

- Không, y cũng không tìm ta.

- Nhưng cô cũng không bỏ qua chuyện này.

- Người thấy ta có giống hạng người như thế không?

- Theo ta thì không.

Kim Ty Yến cười cười :

- Nói thật nhé, ta đã tốn nhiều tâm huyết, sai người trà trộn vào Chu gia trang để dò xét.

- Dò xét được gì rồi?

- Chẳng được chút gì, mà lão Chu Vân ấy dường như lại đột nhiên biến mất khỏi thế gian. - Kim Ty Yến khẽ thở dài - Đánh thì không thắng, ngoài ra không có manh mối gì, không làm gì được, mọi chuyện đã ngoài tầm tay, trong lòng vừa hơi yên ổn lại, nào ngờ đúng lúc ta muốn bỏ quách vụ này, thì lại không làm chủ được nữa!

- Vậy rốt lại xảy ra chuyện gì?

- Người của Ma giáo Tây Phương tới tìm ta!

- Hả? - Thẩm Thăng Y lạ lùng hỏi - Chẳng lẽ họ biết cô giữ bài phú ấy à?

Kim Ty Yến cười gượng gật đầu :

- Vụ vị trưởng lão và bài phú bị thất lạc làm kinh động Ma giáo Tây Phương, họ bỏ hết mọi việc bữa ra tìm tôi, chuyện ta mang bài phú đi khắp nơi tìm người biết chữ Phạn rốt lại bị họ biết được, lại còn tìm được không ít chứng cứ, nên đã rat tay thu thập ta.

Kim Ty Yến ngừng lại nuốt khan rồi nói tiếp :

- Ba hôm trước đây, hai sứ giả của Ma giáo Tây Phương đã tìm tới đây gặp ta, đòi trả lại bài phú.

- Dĩ nhiên cô không trả được.

Kim Ty Yến khẽ thở dài :

- Ồ. Ta đã hết sức phân bua này nọ, mãi họ mới tin rằng ta chỉ ngẫu nhiên gặp vị trưởng lão kia, y đưa bài phú cho ta nhưng chưa dặn dò xong thì đã đứt hơi chết mất.
- Hai sứ giả Ma giáo ấy cũng dễ nói chuyện.
- Muốn thuyết phục hai cậu em nhỏ thì không khó gì với bà chị già này.
- Cô cũng nói ra chuyện Chu Vân lấy bài phú chứ?
- Về việc bài phú thì ta chỉ còn cách ấy để trả thù thôi.
- Rồi hai cậu em nhỏ ấy đi tìm Chu Vân chứ?
- Nếu đúng thế đã tốt, tiếc là lại không phải.
- Vậy họ tính toán ra sao.
- Họ cho rằng đó là trách nhiệm của ta, phải là ta đi tìm Chu Vân lấy lại bài phú.
- Hai cậu em nhỏ kia khôn ngoan lắm, có điều họ đối xử với cô như vậy cũng là rất lịch sự rồi.
- Trong kỳ hạn ba ngày thì họ đối xử với ta quả rất lịch sự, nhưng đến giờ Tý đêm nay mà ta còn chưa trao được bài phú vào tay họ, thì theo lời họ nói, chắc sẽ không lịch sự với ta nữa.
- Không lịch sự thế nào?
- Thủ đoạn giết người của Ma giáo theo truyền thuyết có tới mấy mươi kiểu, các người nghe qua những kiểu nào rồi?

Thẩm Thăng Y và Công Tôn Tiếp bất giác đều rùng mình ớn lạnh.

Nếu thủ đoạn giết người của Ma giáo là đúng như truyền thuyết, thì chỉ cần nghe kiểu nào cũng đủ nổi da gà.

Thẩm Thăng Y buột miệng hỏi luôn :

- Hôm nay là ngày thứ ba à?
- Ồ! Mà cũng là ngày cuối cùng.
- Trong ba hôm nay cô làm gì rồi?
- Chờ chết!

Thẩm Thăng Y sửng sốt :

- Cô không đi tìm Chu Vân sao?
- Tìm y để làm gì? - Kim Ty Yến cười khỏ - Ta làm gì được y?

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

- Cho nên tối nay được gặp người, ít nhiều cũng giúp cho người được một việc cũng là hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của ta rồi. - Kim Ty Yến cười khanh khách - Đến giờ Tý đêm nay còn hai canh nữa, hai người các người nên bồi tiếp bà chị này uống thêm vài chung, ăn no một bữa đi.

Kim Ty Yến nâng chén rượu lên.

Chén vừa chạm môi, Công Tôn Tiếp bên cạnh chợt vươn tay nắm lấy uyển mạch Kim Ty Yến, lớn tiếng nói :

- Đại thư đừng lo, Công Tôn Tiếp đã có ở đây nhất định không ngồi yên nhìn hai tiểu tử Ma giáo kia vô lễ với cô đâu.

Thẩm Thăng Y cũng không chịu kém :

- Còn có Thẩm Thăng Y ta nữa.

Kim Ty Yến cười khanh khách :

- Các người định giúp đỡ ta à?

Thẩm Thăng Y gật đầu, Công Tôn Tiếp thì cơ hồ chỉ còn thiếu nước phanh áo ra thôi.

Kim Ty Yến tiếng cười chợt im bật :

- Bằng vào cái gì?

Hai người lập tức sững sốt.

- Chuyện này thì ta chỉ còn nước chờ chết thôi - Kim Ty Yến thở dài - các người cứ uống rượu với ta là được.

Thẩm Thăng Y lập tức nói :

- Còn hai canh nữa.

- Đúng là còn hai canh nữa, muốn bỏ chạy cũng kịp, nhưng Kim Ty Yến ta tuy là nữ nhân cũng hứa là làm, nếu bài phú kia không mất, xem qua rồi cũng trả cho Ma giáo thôi, mà hiện ta đã hứa chờ họ ở đây vào giờ Tý đêm nay, trước giờ Tý nhất định không rời khỏi đây, còn tới giờ Tý, thì các người cảm phiền ra khỏi chỗ này.

Kim Ty Yến nhăn nhăn mũi nói tiếp :

- Các người đừng cười, chứ nói thật, ta đã sai người chuẩn bị quan tài rồi.

Nàng nói rất tự nhiên.

Thẩm Thăng Y vội nói :

- Đại thư muốn đi thì đã đi từ lâu, ba ngày không đi thì hiện tại dĩ nhiên càng không đi, ta cũng chẳng có ý gì, chỉ là định cố hết sức thay đại thư tới chỗ Chu Vân một chuyến.

Công Tôn Tiếp lập tức đứng phắt lên nói :

- Ta cũng định thế, nào, chúng ta đi thôi!

Thẩm Thăng Y vội kéo y lại :

- Để một mình ta đi được rồi.

Công Tôn Tiếp dờn nào chịu nghe, đang định nói gì đó, Thẩm Thăng Y đã nói :

- Thời gian hai canh không phải là nhiều, người cứ ở lại đây trò chuyện với Kim đại thư, nếu hai sứ giả của Ma giáo tới mà ta chưa về thì nói với họ chờ thêm một lúc, nếu họ không nghe thì lúc bất buộc phải đánh nhau thôi.

Lúc ấy Công Tôn Tiếp mới im.

- Võ công của Ma giáo tuy thần bí khôn lường, nhưng một chọi một thì với võ công của Kim đại thư và người chắc không phải là vấn đề.

- Rất không phải là vấn đề - Công Tôn Tiếp cười lớn - ta vẫn không tin chuyện ma quỷ.

- Cũng nên cẩn thận thì tốt, ta sẽ đi thật mau, Chu Vân mà chịu đưa trả bài phú thì tốt, không thì ta sẽ mang y về đây.

- Hay lắm! Y tới đây rồi thì Kim đại thư không còn dính líu gì tới chuyện này nữa! Người đi mau đi!

Kim Ty Yến nghe thế đứng dậy, còn chưa kịp nói gì, Thẩm Thăng Y đã mất hút ở chỗ cầu thang.

Kim Ty Yến bất giác dờ cười dờ khóc, dẫm chân nói :

- Cái người này, muốn đi thì cũng phải hỏi rõ Chu Vân ở chỗ nào đã chứ.

Công Tôn Tiếp cười nói :

- Đại thư cứ mặc kệ y, Chu Vân là một nhân vật có tiếng tăm ở đây, cô sợ y không hỏi được nhà à?

oOo Thẩm Thăng Y quả nhiên hỏi được.

Thật ra cũng chẳng có gì, bắt quá chàng chỉ hỏi ba tiểu nhị trên gác Thanh Phong.

Ba người đều không ai làm chàng thất vọng, Chu Vân quả nhiên là một nhân vật có tiếng tăm ở đây.

Bọn họ nói xong, Thảm Thăng Y đã rõ đường đi nước bước, chàng thẳng ra cửa đi luôn về hướng Tây.

Thân hình Thảm Thăng Y vừa khuất ở cuối đường, trong con hẻm đối diện với gác Thanh Phong có hai người nhô ra.

Quần áo đen, khăn nón đen, dưới vành nón là hai khuôn mặt rất trẻ nhưng cũng rất thâm trầm.

Nhìn về phía Thảm Thăng Y đi, hai khuôn mặt kia lộ ra hai nụ cười vô cùng độc ác.

oOo Tuyết vẫn rơi, một mảnh trời đầy vẻ vắng lặng.

Ngoài thành còn vắng lặng hơn trong thành.

Trên cành cây khô, một ngọn đèn theo gió đong đưa, ánh đèn lúc sẩm tối nhảy nhót giữa bóng tuyết bay, bóng bốn người không ngừng di động.

Nơi đó là gò Thôi Hạo ma ngoài thành, bốn người kia không phải là người chết đội mồ chui ra.

Nghe nói ma quỷ thì không có bóng.

Chỉ là bốn người thủ hạ của Kim Ty Yến.

Giữa gió tuyết lạnh căm căm, trên mặt bốn người lại chảy mồ hôi ròng ròng.

Đào một cái hố to như thế quả thật rất tốn sức.

Không có một cái hố to như thế thì không sao chôn được bốn hoà thượng.

Xác đã chôn xong, đất đã lấp rồi.

Gió cũng đã thổi lạnh mồ hôi, thổi ráo mồ hôi.

Bốn đại hán lại cảm thấy sợ sệt.

Động tác đều dừng lại, tiếng nói cũng im bật, bốn người thật đang muốn nghỉ ngơi.

Những chỗ như thế này kỳ nhất là yên lặng, yên lặng là có vẻ âm trầm đáng sợ.

Trong đêm tuyết, dưới ngọn đèn lẻ loi, giữa bãi Thôi Hạo ma hoang vắng mờ mịt ngổn ngang, cảnh tượng ấy vốn rất đáng sợ.

Gió thổi cành cây, chiếc đèn lắc lư, bóng người nhảy nhót, tiếng gió giống hết tiếng như tiếng ma quỷ kêu gào.

Bốn đại hán bắt giác quay đầu, mắt lập tức mở lớn, trông mắt lập tức co lại.

Dưới chiếc đèn lẻ loi, bên cạnh gốc cây khô, không biết từ lúc nào đã có một người áo trắng đứng sừng sững.

Bộ mặt trắng bệch, đôi mắt lạnh lẽo.

Ma!

Bốn đại hán hoảng hốt nhảy dựng lên, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh.

Ma thì không có bóng, nhưng dưới chân người áo trắng này thì có một cái bóng dưới ánh đèn.

- Cảm ơn!

Người áo trắng chột lên tiếng, tuy là nói cảm ơn, nhưng giọng nói lạnh lẽo hơn cả băng tuyết.

Bốn đại hán cùng sửng sốt, một người trong bọn lên tiếng thăm dò:

- Công tử cảm ơn bọn ta à?

- Đúng thế!

- Vì cái gì?

- Cám ơn đã chôn cất bốn người này giùm ta.

- Người... té ra người vốn là đồng bọn của bốn hoà thượng này.

Bốn đại hán đều biến sắc, lui lại một bước nhìn nhau, cùng chột tuốt đao ra.

Người áo trắng không hề để ý.

Bốn đại hán cười nhạt, một người nói :

- Bọn ta bắt người này về nộp cho Kim đại thư.

Ba người kia tuy im lặng, nhưng rõ ràng đều đã nghĩ tới chuyện đó.

Bốn người còn chưa động thân, người áo trắng đã trầm giọng nói :

- Tuy các người chôn cất họ giùm ta, nhưng lúc chôn cất thì lại có cử chỉ quá phận đối với người chết.

Một đại hán cười nói :

- Đối với người chết chẳng cần lễ phép gì cả.

Ba người còn lại cười rộ.

Người áo trắng nói tiếp :

- Cho nên ta chỉ nói cám ơn.

- Người cho rằng nói cám ơn xong là bọn ta thả cho người chạy à?

- Ta không chạy đâu!

Người áo trắng từ từ phanh vạt áo dài, để lộ bộ võ phục bên trong.

Bốn đại hán cùng phát hoảng.

Mười thanh kiếm chênh chếch đan vào nhau trước bụng người áo trắng.

Mỗi thanh kiếm chỉ dài một thước rưỡi, kiếm còn trong vỏ, người áo trắng hai tay rút hai thanh, ánh mắt vụt trở nên sắc bén.

Toàn là sát cơ!

Dù người ngu ngốc tới đâu mà nhìn thấy bộ võ phục ấy, cũng không nghĩ rằng người áo trắng là một kẻ tầm thường.

- Ta nói cám ơn rồi, các người đừng có nghĩ tới chuyện sống sót mà rời khỏi nơi đây.

Người áo trắng hai tay cùng rung lên, hai thanh kiếm lập tức tuốt khỏi vỏ.

Bốn đại hán đều xanh mặt, một người quát lớn :

- Rốt lại người là ai?

- Các người đã là người chết, thì biết làm gì?

Bốn đại hán còn chưa phải là người chết, liếc nhau một cái, đột nhiên quát lớn một tiếng, chia làm hai bên xông vào.

Người áo trắng cười nhạt!

Tiếng cười nhạt chưa dứt, hai tay y giơ cao rồi hạ xuống, rồi lại giơ cao.

Mấy đạo hàn quang chớp lên.

Bốn tiếng hự đau đớn cũng đồng thời vang lên trên mặt tuyết.

Bốn đại hán mới sẵn vào được nửa đường đã rên lên đau đớn rồi ngã vật ra, trên cổ họng mỗi người có một thanh kiếm cắm vào, kiếm của người áo trắng.

Bốn thanh kiếm phóng ra rồi, người áo trắng buông thõng hai tay xuống, y tự tin tới như thế, cầm chắc phần thắng như thế.

Chỉ có trước một người là y không tự tin, không nắm chắc!

Gió lại thổi mạnh, chiếc đèn lẻ loi lại lắc lư.

Bộ mặt người áo trắng vẫn trắng bệch như cũ, nhưng trong ánh mắt mừng tượng đã bốc lên ngọn lửa.

Lửa thù!

oOo Ánh đèn sáng rực, đèn lồng dưới mái hiên lắc lư.

Đèn không lẻ loi.

Đèn lồng màu trắng mà đã treo, thì phải treo một cặp.

Tro giấy bay phất phơ trong ánh lửa, một thiếu nữ áo trắng đứng một mình trước cửa, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa hoá vàng.

Mắt nàng ánh lên qua ngọn lửa, ánh lệ.

Trong lệ có máu, trong máu có căm hờn.

Hai đại hán và một người ăn mặc lối quần gia đứng phía trong cửa.

Thiếu nữ áo trắng chột ngắc đầu nhưng không quay lại, hỏi :

- Đã gửi thư đi chưa?

Người trung niên đáp :

- Sáng hôm qua đã gửi đi rồi, tất cả là ba lá do ba người đưa đi, nếu không có chuyện gì, sáng nay thư đã tới rồi. Sáng mai chắc người của chúng ta sẽ tới.

- Nhưng ta lại không chờ được nữa.

- Không nên thế!

Người trung niên vội bước lên, đoạn cuối của câu nói còn chưa buông ra, chột sững sột.

Thiếu nữ áo trắng cũng sững sột.

Một người từ chỗ ngã tư lướt tới!

Thẩm Thăng Y!

Lại nhô lên hụp xuống mấy cái, Thẩm Thăng Y đã như cơn gió lảnh không lướt tới trước cổng.

Thiếu nữ áo trắng giật mình quát khê :

- Ai đấy?

Thẩm Thăng Y ánh mắt loé lên, hỏi :

- Đây có phải là Chu gia trang không?

Thiếu nữ áo trắng lạ lùng hỏi :

- Đúng rồi! Người tìm ai?

- Chu Vân!

- Tìm ông ta có chuyện gì?

- Cô nương là...

- Chu Phụng, Chu Vân là gia phụ, người là ai?

- Ta là Thẩm...

- Thẩm công tử là bạn của gia phụ à?

Thẩm Thăng Y lắc đầu nói :

- Ta là bạn của Kim Ty Yên.

Chu Phụng lập tức biến sắc.

Người trung niên ăn mặc lối quần gia còn đứng phía trong cửa và hai người lão bộc cũng lập tức biến sắc, không hẹn mà cùng bước lên một bước, sẵn về phía Thẩm Thăng Y.

Chu Phụng vội giang tay ra nói :

- Không phải chuyện của các người, lui lại cho ta!

- Đại tiểu thư...

Người trung niên còn đang định nói gì đó, Chu Phụng đã lạnh lùng:

- Mã đại thúc, nếu người vẫn còn coi ta là đại tiểu thư, thì phải nghe lệnh ta.

Người trung niên chỉ còn cách lùi lại hai bước. Ành mắt của Chu Phụng lại nhìn qua Thẩm Thăng Y, mắt như bốc lửa, giọng nói lạnh như băng :

- Lại là người của nữ nhân ấy phái tới, hà! Lần này là định làm gì?

Thẩm Thăng Y ho khan một tiếng, đáp :

- Vẫn là làm việc cũ, chỉ xin lệnh tôn trả lại bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú!

- Lại bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú - Chu Phụng rút lên - Chừng nào các người mới chịu thôi chuyện này?

- Chỉ cần lệnh tôn giao bài phú ấyra, mọi chuyện sẽ lập tức kết thúc!

Chu Phụng đỏ rần cả mặt lẫn cổ, hét lớn :

- Không đưa ra thì sao?

Thẩm Thăng Y nghiêm mặt nói :

- Thì tại hạ phải đắc tội! Chuyện này vẫn là do lệnh tôn quyết định, để lệnh tôn làm chủ thì tốt!

Chu Phụng mấp máy môi, hơi thở gấp rút không nói được câu nào, dường như là vì quá tức giận.

Thẩm Thăng Y rất kỳ quái, một cô gái nhỏ bẽn lẽn ngoài dịu dàng mà lại nóng nảy đến thế, chép miệng một cái nói :

- Thời gian không còn nhiều, xin cô nương báo giùm ngay.

Khuôn mặt Chu Phụng đột nhiên trở lại rất bình tĩnh, hỏi :

- Người nhất định phải gặp cha ta à?

- Ồ!

- Được! Ta đưa người đi gặp ông!

Chu Phụng quay đầu gọi :

- Mã đại thúc, ba người các người mau chuẩn bị cho ta một chiếc xa ngựa.

Hai người lão bộc đều biến sắc, Mã quần gia khuôn mặt trông càng khó coi, run lên nói :

- Đại tiểu thư, lần này cô...

Chu Phụng giọng nói chột trầm xuống, từng chữ từng chữ buông ra:

- Chuẩn bị xe ngựa!

Mã quân gia còn do dự.

Chu Phụng lại quát :

- Mau lên!

Mã quân gia vẫn còn do dự.

Chu Phụng phất tay áo một cái, đột nhiên xoay người lướt qua cạnh y vọt vào trong cổng, hướng về phía chuồng ngựa.

Cô gái này nóng tính thật.

Mã quân gia và hai người lão bộc thấy thế không còn dám chần chừ, vội vàng vọt theo Chu Phụng.

Thẩm Thăng Y lấy làm lạ lùng, chàng chợt để ý thấy ngoài cổng lớn treo hai ngọn đèn lồng trắng.

“Té ra trong nhà có người chết, chẳng lạ gì vị đại tiểu thư này lại hung dữ như thế, nhưng không biết là ai chết, không biết tại sao Chu Vân lại không có ở nhà?” - Thẩm Thăng Y bất giác trầm ngâm - “Phải dùng tới xe ngựa, nếu nơi đó không xa lắm thì tốt, nếu không thì khó lòng trở về gác Thanh Phong trước giờ Tý”.

Chàng còn đang gñhi ngợi, mấy tiếng ngựa hí đã vang lên bên cạnh, Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn, thấy một cỗ xe hai bánh đang từ trong cổng lao ra, Chu Phụng một tay cầm roi, đang ngồi trên chỗ đánh xe.

Cỗ xe ngựa băng qua cổng, ra tới đường cách cánh cổng một trượng thì dừng lại, Chu Phụng rung cổ tay một cái, ngọn roi bay thành một đường vòng cung hạ xuống đầu Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y khẽ xoay đầu, ngọn roi “vút” một tiếng bên cạnh tai chàng, lại bắn thành một vòng cung bay về chỗ cũ.

Phản ứng thần tốc, gặp nguy không rối như vậy Chu Phụng cũng khâm phục, nhưng chỉ thoáng sững sốt, thần thái lập tức trở lại vẻ bình thường.

- Lên xe đi!

Câu nói của nàng vừa buông ra, Thẩm Thăng Y thân hình cũng bật lên, câu nói vừa dứt, chàng đã rơi xuống ngồi cạnh Chu Phụng.

Chu Phụng lại một phen hoảng sợ, nhưng lập tức cười nhạt :

- Thân thủ hay lắm, rốt lại ta không nhìn lầm người.

Thẩm Thăng Y đang định trả lời, Chu Phụng đã nói tiếp :

- Con mụ điên ấy cũng biết cách, nhờ vả tới bạn bè như người.

- Hiện giờ lệnh tôn ở đâu?

Thẩm Thăng Y rút lại cũng hỏi được một câu.

- Không cần hỏi, ta sẽ đưa người đi gặp ông, muốn gặp thì đi với ta, nếu sợ thì cứ xuống xe.

Thẩm Thăng Y không xuống xe, cười nói :

- Ta đi theo cô mà!

Chu Phụng ngẩng mặt cười lớn, cười cuồng dại.

Tiếng cười bi thiết!

Thẩm Thăng Y bất giác chau mày.

Chẳng lẽ vị đại tiểu thư này của Chu gia mắc bệnh thần kinh.

Thẩm Thăng Y vừa nghĩ tới đó, Chu Phụng đã cười vang vùng roi, cỗ xe lao đi như bay.

Tuyết rơi đầy trời, trên đường tĩnh mịch.

Tiếng vó ngựa dồn dập, bánh xe quay nhanh chạy thẳng dưới bầu trời đầy tuyết, phá vỡ cảnh tịch mịch trên đường.

oOo Trên gác Thanh Phong vốn ồn ào, hiện tại đã rơi vào im lặng.

Một gian phòng khách lớn, chỉ còn sáu người tiểu nhị, chưởng quỹ và hai người khách.

Kim Ty Yến và Công Tôn Tiếp.

Hai người khách này chưa tới giờ Tý thì bất kể thế nào cũng không rời chân.

Hiện tại còn lâu mới đến giờ Tý, chưa phải là khuya lắm, nhưng chuyện mới xảy ra dường như tác động rất lớn tới khách khứa, nên họ đã nhận nhện ra về.

Kim Ty Yến thản nhiên như không thấy, Công Tôn Tiếp càng không ngăn trở.

Lão chưởng quỹ và sáu tiểu nhị tuy có mời mọc, nhưng không ai ở lại.

Can đảm hơn nhiều người thì tốt.

Nhưng hiện tại dường như lại không tốt.

Lão chưởng quỹ vốn chỉ gọi hai tiểu nhị trông nom quầy hàng với mình, nhưng cả sáu tiểu nhị lại xúm cả vào một chỗ.

Cũng vào lúc ấy Công Tôn Tiếp quay đầu gọi :

- Chưởng quỹ à, chúng ta có hẹn người khác ở đây, cứ đi ngủ đi, không cần phải phục dịch nữa, nếu cần thì ta sẽ gọi.

Chưởng quỹ gật đầu lia lịa bước xuống dưới lầu trước, sáu tiểu nhị thấy thế cũng không dám chần chờ.

Gian phòng lớn chỉ còn có hai người, nhưng lập tức có thêm hai người nữa.

“Két” một tiếng, hai cánh cửa sổ phía nhìn ra đường mở toang, rèm cửa lung lay, hai người như gió lướt vào.

Quần áo đen, khăn nón đen, dưới vành nón là hai khuôn mặt rất trẻ nhưng cũng rất thâm trầm.

Kim Ty Yến và Công Tôn Tiếp cơ hồ đồng thời phát giác, đồng thời quay đầu lại.

Kim Ty Yến lộ vẻ hốt hoảng nói :

- Họ tới rồi!

Công Tôn Tiếp ánh mắt loé lên, hỏi :

- Là hai sứ giả của Ma giáo phải không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Thân thủ quả không kém.

Hai sứ giả Ma giáo dường như nghe thấy, hai đôi môi mỏng dính không hện mà cùng nở ra một nụ cười nhạt, hai tay cùng hất mạnh một cái, chiếc áo tơi đen trên người như hai con quạ lớn bay lên xà nhà.

Dưới tấm áo tơi là áo dài màu đen, kiếm đeo chéo bên hông trái.

Kiếm rất đặc biệt, dài mà hẹp, vỏ kiếm như một cái ống tròn, cán kiếm cũng khác người, mỗi bên đốc kiếm có gắn sáu cái vòng sắt, tổng cộng mười hai cái.

Aùnh mắt của Công Tôn Tiếp dừng lại trên hai thanh trường kiếm giống như so sánh dài ngắn, nhưng cũng giống như đếm số vòng sắt.

Hai sứ giả Ma giáo không để ý, cởi nón đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, lạnh lùng gọi :

- Kim Ty Yến!

Kim Ty Yến đang định trả lời, Công Tôn Tiếp một bên đã lên tiếng:

- Hai vị chính là sứ giả của Ma giáo tây phương?
- Đúng thế, các hạ là...
- Công Tôn Tiếp.
- Ủa, Công Tôn đại hiệp, thật là hạnh ngộ.

Hai vị sứ giả Ma giáo này vẻ mặt rất thản nhiên, như đã sớm biết có Công Tôn Tiếp ở đây, nhưng lại như vốn không biết Công Tôn Tiếp là ai, chẳng qua chỉ là thuận miệng trả lời cho lịch sự, lại như đã biết rõ, nhưng không coi Công Tôn Tiếp vào đâu.

Công Tôn Tiếp không hề để ý, lập tức nói :

- Nghe nói quý giáo chia làm tám bộ mười sáu đường, trong đó đường Sào phùng thực trúc, áo đen quần điều, chuyên lo việc bên ngoài, hai vị chắc đều thuộc Sào phùng thực trúc đường.

Hai sứ giả Ma giáo lập tức sửng sốt, một người gật đầu nói ngay :

- Nói hay lắm, Công Tôn đại hiệp quả biết không ít chuyện.
- Nhưng cũng không nhiều - Công Tôn Tiếp nhếch mép - Ví dụ ta chỉ biết là Ma giáo tây phương chia làm tám bộ mười sáu đường, còn như là tám bộ gì, mười sáu đường gì thì lại hoàn toàn không biết.

Hai sứ giả Ma giáo lại sửng sốt.

- Sào phùng thực trúc (kết tổ ăn tre) là loài quạ, áo đen quần điều là con quạ, Ma giáo tây phương chắc hẳn có nhiều người hiểu biết, chắc không đến nỗi tự xưng mình là loài quạ, thế mà hai vị lại còn khen ta là nói hay.

Kim Ty Yến thần sắc bắt đầu có vẻ kỳ lạ.

Công Tôn Tiếp lập tức quay lại cười lớn :

- Kim đại thư lần này lắm to rồi.

Kim Ty Yến sửng sốt nói :

- Người nói họ không phải là người trong Ma giáo à?
- Người trong Ma giáo tuy mang tiếng không tốt, nhưng cũng không thục thò núp lén, có điều nếu Kim đại thư đem bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú giao cho họ thì khó nói lắm, nếu luyện xong võ công trong đó mà hai vị này muốn biến thành ma sợ cũng không được.

Y cười rộ không ngớt, nói tiếp :

- Hai vị thục thò núp lén kia, các người nói đi.

Hai người kia lập tức sa sầm nét mặt cười nhạt nói :

- Công Tôn đại hiệp nhãn lực thật đáng phục!
- Công Tôn đại hiệp nhãn lực cũng kém thôi, chỉ là thanh kiếm của các người quá đặc biệt.

Công Tôn Tiếp lại cười lớn.

Hai sứ giả Ma giáo không hẹn mà cùng nhìn lên thanh kiếm của mình.

Công Tôn Tiếp quay lại nhìn Kim Ty Yến nói :

- Kim đại thư chắc cũng từng nghe qua những thanh kiếm này.

Kim Ty Yến kinh ngạc lắc đầu đáp :

- Chưa, chưa nghe bao giờ!
- Cũng không lạ là họ lừa được cô.

Công Tôn Tiếp lại nhìn vào hai sứ giả Ma giáo nói tiếp :

- Ta không chỉ nghe, mà còn gặp qua một hai người, hai người các người có thể nói cho ta biết rõ hơn được không?

Hai sứ giả Ma giáo nhìn nhau, người bên trái cười nhạt một tiếng nói :

- Ta là Tiền Khởi.

- Ta là Thôi Hạo - người bên phải lập tức nói luôn - đều là sát thủ trong Hắc sa ổ thuộc Thập nhị liên hoàn ổ.

- Quả nhiên đúng như ta nghĩ.

Công Tôn Tiếp lại nhếch mép :

- Mới rồi nhìn thấy kiếm của các người, ta đã đếm số vòng sắt, Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bàng Kim Phụng, Phần Báo Hồng Lang, Hoa Hạc Tử Cáp, Cẩm Lý Hắc Sa, Hắc Sa ổ trong Thập nhị liên hoàn ổ xếp hạng thứ mười hai, trên cán kiếm cũng đeo mười hai cái vòng sắt.

Thôi Hạo, Tiền Khởi chỉ cười nhạt.

Công Tôn Tiếp lại nói :

- May mà ta phát hiện ra sớm, nếu không thì bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú chắc đã lọt vào tay các người rồi.

Tiền Khởi lập tức cười nhạt nói :

- Người cho rằng chúng ta không làm gì được người à?

Công Tôn Tiếp còn chưa trả lời, leng keng hai tiếng, hai thanh trường kiếm đồng thời xuất hiện trên tay phải của Tiền Khởi và Thôi Hạo, bóng người ánh kiếm xé không khí rít lên vọt tới.

Công Tôn Tiếp cười lớn tuốt kiếm.

Tiếng cười vừa buông ra, lập tức ngưng bật.

Công Tôn Tiếp tay phải đặt lên cán kiếm, thanh kiếm mới rút ra khỏi vỏ được nửa thước, tiếng cười chợt ngưng bật, động tác rút kiếm cũng khựng lại.

Hai bàn tay của Kim Ty Yến nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ đã bấu vào hai vai Công Tôn Tiếp, khí lực trên hai tay y lập tức tiêu tan.

Hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo lập tức đâm lút vào ngực y.

“Sột sột” hai tiếng!

Công Tôn Tiếp lập tức kêu lên một tiếng xé gan xé ruột :

- Kim Ty Yến!

Kim Ty Yến ứng thanh buông tay, dùng một thức Yến tử tam sao thủy vọt người ra đáp xuống cách đó hai trượng.

Hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo lập tức rút về.

Hai tia máu đỏ từ ngực Công Tôn Tiếp phì phì phun ra, Công Tôn Tiếp khuôn mặt lập tức trắng bệch, y đảo đầu quay nhìn Kim Ty Yến rít lên :

- Là cạm bẫy của người!

Kim Ty Yến cười khanh khách nói :

- Mục đích của ta vốn là Thẩm Thăng Y, người đi một đường với hắn là tự người tìm cái chết, huống gì người còn nhận ra được lai lịch của họ, ta mà tha cho người sống, thì nếu giữ cứng tay y lại, có người ở bên cạnh, hai thanh kiếm kia làm sao trúng đích, tóm lại người là một chướng ngại phải trừ khử.

Ngừng một chút, Kim Ty Yến lại nói tiếp :

- Thảm Thăng Y hiện tại đang rắc rối lắm đây, giả như những người nhà họ Chu mời đến không đối phó được với y, thì đến lúc về đây cũng sẽ phải chết.

Lúc ấy thân hình Công Tôn Tiếp đã loạng choạng muốn ngã gục xuống.

Kim Ty Yến nét mặt càng hiện rõ vẻ đắc ý, giọng nói lại càng đắc ý:

- Hiện tại ta lại sức nghĩ một ý, là nếu Thảm Thăng Y thấy người nằm trên mặt đất nhất định sẽ rất bất ngờ, rất đau lòng, Tiền Khởi và Thôi Hạo cứ giả như chết dưới thanh kiếm của người, nằm hai bên người, lúc y đang bất ngờ, đang thương tâm đột nhiên phóng kiếm thì chắc chắn sẽ rất dễ thành công.

Biện pháp ấy rõ ràng tốt hơn so với vừa rồi.

Kim Ty Yến không kìm được tiếng cười đắc ý.

Lúc ấy chỉ thấy Công Tôn Tiếp trợn mắt căm giận, khuôn mặt đỏ bừng, thân người đang lao đảo chột đứng thẳng dậy, gầm lên một tiếng, tay phải rút kiếm, tay trái phát ra.

Tay áo bên trái của y có hai mươi bốn mũi phi tiêu treo nhạc độc bộ giang hồ, Phi phong kiếm pháp trong tay phải y cũng danh chấn giang hồ.

Kiếm leng keng rút ra khỏi vỏ.

Một tràng tiếng loảng xoảng vang lên, phi tiêu cũng rào rào rời khỏi tay áo, nhưng rời tay áo lại rào rào rơi xuống đất, Công Tôn Tiếp cả người lẫn kiếm cùng đổ vật xuống.

Trong chớp mắt ấy, tính mạng của y, sức lực của y cũng theo máu chảy cạn.

Sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ xưa nay nổi tiếng tàn nhẫn độc ác, trúng một kiếm đã đủ chết, huống gì hai kiếm!

Kiếm chưa tra vào vỏ, mũi kiếm còn nhỏ máu.

Tiền Khởi và Thôi Hạo vẻ mặt vẫn lạnh lùng, đối với bọn sát thủ như họ thì lần này giết người không phải là lần đầu tiên.

Giết một kẻ rất nổi tiếng, họ cũng chẳng có vẻ gì xúc động.

Nhưng có một thứ làm cho họ xúc động.

Vàng!

Vàng đã mang tới, Kim Ty Yến quờ tay vào hộc bàn lấy ra một cái bao ném tới dưới chân hai người.

Cái bao rất nặng, tiếng rơi cũng rất nặng.

Nghe tiếng rơi, hai người mặt mày hớn hờ.

Thôi Hạo khom lưng xuống mở cái bao, ánh mắt hai người cùng sáng lên.

Kim Ty Yến nhìn thấy rõ, nói :

- Vàng đã đưa đủ, mạng người thì các người còn thiếu ta đây.

Thôi Hạo cười một tiếng :

- Cầm tiền của người thì phải lo việc cho người. Số vàng này đủ mua mười mạng người, làm ăn kiểu này, bọn ta không ngại gì cả.

Khuôn mặt của Tiền Khởi cũng lộ vẻ tươi cười.

Trên gác Thanh Phong đèn lửa vẫn sáng rực, ánh mắt của hai người dường như còn sáng hơn cả ánh đèn.

Tròng mắt của Công Tôn Tiếp đã đứng hẳn lại, nhưng đôi mắt vẫn mở to.

Y thật là chết không nhắm được mắt.

oOo Đồi mắt của Thẩm Thăng Y cũng đang mở to.

Trước mắt là màn đêm dày đặc, cỗ xe ngựa như đang lao xuống địa ngục.

Đêm tuy chưa khuya lắm, nhưng tuyết đã ngừng rơi.

Phía đông chênh chếch một vầng trăng, cạnh trăng có mấy vì sao nháy nháy, ánh sáng cũng ảm đạm như vầng trăng, lại thêm trên mặt đất toàn là tuyết, nhìn thấy chỉ bằng bạc một màu.

Một người bước vào một hẻm núi, ánh sáng trăng sao đều bị núi cao hai bên che khuất, trước mắt dĩ nhiên chỉ còn là màn đêm dày đặc.

Thẩm Thăng Y đang rất khâm phục vị Chu đại tiểu thư bên cạnh, một cô gái mà cũng dám bước vào khung cảnh thế này.

Bánh xe lăn trên đường hẻm núi, tiếng rào rào ken kết ghê người.

Trên đường núi dường như tuyết phủ không dày lắm, mặt đường cũng không rộng nhưng hơi bằng phẳng, Thẩm Thăng Y không dám nghĩ rằng tới chỗ ngoặt phía trước, cỗ xe ngựa sẽ ra sao.

Chàng không nhìn được cất tiếng nói :

- Chu cô nương, cho xe đi chậm một chút thì an toàn hơn.

- Cái gì? Sợ rồi à? - Chu Phụng cười nhạt một tiếng - Ta đã nói rồi, sợ thì đừng có lên xe.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách ngậm tằm.

Chu Phụng quát khê một tiếng, đánh mạnh roi xuống.

Tiếng ngựa hí theo tiếng roi vang lên, cỗ xe lao đi càng nhanh.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách tròn mắt chuẩn bị nhảy ra khỏi xe.

May mà sau cùng họ cũng đã thoát ra khỏi hẻm núi.

Ra khỏi hẻm núi, ánh trăng ánh sao lại chiếu xuống, Thẩm Thăng Y lúc ấy mới thở phào.

Nhưng chàng thở phào hơi sớm.

Tuy đã ra khỏi hẻm núi, nhưng cách hẻm núi mười trượng lại có một chỗ ngoặt.

Hai bên chỗ ngoặt, một là vách núi, một là vực sâu.

Thẩm Thăng Y vừa thở phào một hơi, cỗ xe ngựa đã tới trước chỗ ngoặt.

Lẽ ra cỗ xe phải ngoặt, nhưng lại không đổi hướng.

Lẽ ra Chu Phụng phải nhìn thấy, nhưng lại như không nhìn thấy, quát lớn một tiếng hạ roi xuống đánh vào hai con ngựa.

Nhát roi này quả rất nặng rất ác, hai con ngựa đau quá lồng lên hí vang lôi cả cỗ xe phóng thẳng xuống vực.

Trong chớp mắt vó ngựa đập vào chỗ không, cỗ xe cũng rơi xuống vực.

Tiếng ngựa hí vang, tiếng bánh xe rít lên, tiếng đá sỏi ở bờ vực đổ xuống xé nát bầu không khí tĩnh mịch.

Sự cố trong chớp mắt này thật ghê rợn.

Đối với Thẩm Thăng Y thì loại bất ngờ này là lần đầu tiên chàng gặp trong đời, mặc dù suốt đường đi chàng đều cẩn thận đề phòng.

Nhưng sự việc lại quá bất ngờ, đến lúc chàng nghĩ tới chuyện chụp lấy cương ngựa, cỗ xe đã bay ra khỏi mép vực.

- Cẩn thận!

Một tiếng quát lớn vang ra, cỗ xe đã thúc vào sau lưng Thẩm Thăng Y.

Cũng đúng vào lúc ấy, tay trái của chàng đã quờ ra nắm được lưng Chu Phụng, dùng hết sức ném ngược lên bờ vực.

Cánh tay trái của chàng như có mấy trăm cân khí lực, tiếc là chàng tuy ném được Chu Phụng lên tới bờ vực, nhưng lại không kịp nghĩ tới cách nào cho mình, thân hình cứ rơi thẳng xuống.

Dưới đáy vực là một màu đen dày đặc, cũng không biết là chỗ nào, nhưng ít nhất cũng phải tới trăm trượng, cỗ xe ngựa bay thẳng vào màn đêm, một lúc sau mới nghe tiếng đập lớn từ dưới vang lên.

Trên bờ vực tựa hồ cũng đồng thời vang lên một tiếng la hoảng “Thảm công tử!” của Chu Phụng.

Nàng gọi Thảm Thăng Y.

Dưới vực không có tiếng trả lời, trời đất chợt yên tĩnh.

Không khí yên tĩnh này đầy vẻ thê lương, đầy vẻ đáng sợ, chỗ bờ vực như cửa vào địa ngục, bên dưới tối đen như là địa ngục.

Chu Phụng quần áo da thịt bị trầy rách mấy chỗ, nhưng chỉ bị thương ngoài da, giống như vừa từ địa ngục thoát thân trở về.

Đó đều là nhờ Thảm Thăng Y!

Còn chàng thì sao?

Chu Phụng nhìn xuống đáy vực tối đen, không tự chủ được bắt giắc ứa nước mắt.

Gió vẫn thổi mạnh.

Gió thổi lạnh nước mắt, gió thổi khô nước mắt.

Trong tiếng gió có tiếng vó ngựa khua vang truyền tới.

Tiếng vó ngựa văng vẳng từ xa rồi dần dập tới gần.

Hai con ngựa phóng mau ra khỏi hẻm núi tới cạnh Chu Phụng, dừng lại hai bên.

Người bên trái chính là Mã đại thúc của Chu gia trang, người bên phải lại là một nữ nhân trung niên chít khăn trắng mặc đồ tang.

Hai người vội vàng xuống ngựa, nữ nhân trung niên vừa sợ vừa mừng đưa tay ôm lấy Chu Phụng run lên nói :

- Phụng nhi, mẹ sợ muốn chết được!

Chu Phụng lập tức ôm chầm lấy nữ nhân khóc òa lên.

Tiếng khóc này làm cho Chu phu nhân sững sốt.

Mã đại thúc cũng đứng ngây người ra bên cạnh.

Một lúc lâu Chu Phụng mới thôi khóc, ngẩng đầu lên.

Chu phu nhân lập tức vuốt má nàng thở dài nói :

- Người là một con bé ngốc nghếch, mới rồi xảy ra chuyện gì vậy?

- Y chết rồi.

Chu Phụng không trả lời vào câu hỏi, giọng vẫn còn thốn thức.

Chu phu nhân lạ lùng hỏi :

- Y nào?

- Chính là Thảm công tử.

- Thảm công tử nào?

- Chính là người bạn của Kim Ty Yến.
- Người nói thằng ác tặc ấy chết rồi phải không?
- Y không phải là ác tặc, nếu y không ra tay thì người chết bây giờ không phải là y mà là con.

Chu phu nhân ngăn người ra.

- Con thấy võ công y cao cường, nhất định đánh không lại, cũng không biết y có ý gì, nên quyết định trả thù cho cha, mới nghĩ tới việc đưa y tới đây, cho xe ngựa lao xuống vực, con cũng đã chuẩn bị nhảy ra khỏi xe, để cho y cùng cỗ xe rơi xuống, nào ngờ vừa bắt đầu y đã nhảy lên ngồi cạnh con, con biết chỉ còn cách cùng y chết.

- Người vẫn cứ cái tính ấy - Chu phu nhân thở dài - Rồi sau đó thì sao?

- Điều như con tính toán, toàn bộ cỗ xe lao xuống vực.

Chu phu nhân biến sắc, buột miệng nói :

- Vậy con...
- Con và y đều rơi xuống theo cỗ xe, nhưng trong chớp mắt bên bờ vực, y chụp lấy con ném lên trên.
- Vậy...
- Y bị cỗ xe thúc rơi xuống vực rồi - Chu Phụng lại ứa nước mắt - Nếu không phải vì cứu con thì với thân thủ của y vẫn có thể thoát chết dễ dàng.

Chu phu nhân lại sững sốt, trầm ngâm nói :

- Nếu thế thì dường như gã họ Thẩm này không phải là người ác.

Chu Phụng ứa nước mắt nói :

- Con sợ lần này chúng ta hiểu lầm rồi.

Mã đại thúc chợt buột miệng hỏi xen vào :

- Nhưng y đã nói với chúng ta y là bạn của Kim Ty Yến mà?

Một giọng nói lập tức vang lên :

- Ta đúng là bạn của Kim Ty Yến, nhưng bạn bè của Kim Ty Yến không nhất thiết đều là ác tặc.

Bên bờ vực có ba người, bỗng dừng lại có thêm giọng nói của người thứ tư, ai cũng phát hoảng.

Ba người hoảng sợ nhìn về phía cất ra tiếng nói, vừa đúng lúc nhìn thấy bên bờ vực xuất hiện mười ngón tay.

Mười ngón tay ẩn ẩn một cái, một người nhô lên trên bờ vực.

Thẩm Thăng Y!

“Ma!” Chu Phụng xanh mặt.

Thẩm Thăng Y cười ngất :

- Theo chỗ ta biết, người chết bảy ngày rồi mới hoàn toàn không còn hơi người, mới có thể biến thành ma quỷ.

Câu nói vừa dứt, thân hình chàng đã lật lên không một cái, tung lên đứng trên bờ vực, dưới ánh trăng sao thăm đậm bóng chàng cũng trải dài trên mặt đất.

Ma thì không có bóng.

Chu Phụng vừa trấn tĩnh lại, Chu phu nhân và Mã đại thúc lại biến sắc.

Chu phu nhân đeo một thanh kiếm ngang lưng, tay bà ta lập tức đặt lên kiếm. Thanh đao ở hông của Mã đại thúc cũng sẵn sàng tuốt ra khỏi vỏ.

Chu Phụng thì ngược lại, lập tức hớn hử hỏi :

- Người làm sao thoát thân được vậy?
- Nhờ vào chiếc roi ngựa của cô.
- Ủa?
- Lúc ấy không phải là ta giật chiếc roi ngựa của cô à?
- Hình như có chuyện ấy.
- Vốn là có chuyện ấy - Thẩm Thăng Y thở phào - Lúc cỗ xe thúc vào lưng ta, may mà lúc ta tung cô lên bờ vực thì nửa người nghiêng đi, rời hẳn khỏi cỗ xe.
- Rồi sau đó người làm sao?
- Đập chiếc roi lia lịa vào vách đá.
- Để làm gì?
- Là để mong sao trúng một gốc cây nào từ vách đá nhô ra, chiếc roi ngựa quấn vào, không thì... - Thẩm Thăng Y trợn mắt nhăn mày nhướng mũi méo mồm làm ra cái bộ mặt quỷ - Bây giờ nữa ta sẽ thế này tìm cô.

Chu Phụng bắt giắc le lưỡi một cái.

Mới rồi nàng còn muốn cùng Thẩm Thăng Y chết, hiện tại đã hoàn toàn quên hết.

Nàng cười nói :

- May mà hiện tại người đã tới tìm ta.

Thẩm Thăng Y cũng cười :

- Trên vách đá quả có một cái cây mọc ngang ra, ta cũng còn rất may nên chỉ vung roi một cái, ngọn roi đã quấn vào thân cây.
- Rồi sau đó người bò lên à?

Thẩm Thăng Y cười nụ gật đầu :

- Ta còn chưa lên tới bờ vực đã nghe cô nói rấp tâm hại ta, ta đã nổi nóng, nhưng nghe tới đoạn cuối biết rằng cô đã chuẩn bị chết cùng ta, loại con gái như cô quả không có nhiều nên lại thấy hết giận, cũng may mà ta còn đây, nếu không thì chết một cách hồ đồ cùng với cô, chẳng phải là oan uổng à?

Mã đại thúc bên cạnh buột miệng hỏi :

- Người là bạn của Kim Ty Yến mà?

Thẩm Thăng Y gật đầu :

- Ờ.

Mã đại thúc lại hỏi :

- Người tới tìm chủ nhân ta để đòi bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú mà?

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu.

- Vậy thì còn nói oan uổng cái gì? - Mã đại thúc cười nhạt.

Thẩm Thăng Y cũng cười nhạt :

- Bài phú ấy tuy không phải là của Kim Ty Yến, nhưng là từ tay nàng đưa cho chủ nhân người, thì bất kể là lý do gì, nàng đã mở miệng đòi thì chủ nhân người phải trả lại, muôn việc đều là chủ nhân người phải gánh chịu, cho dù là ruột rà máu mủ cũng không có dính líu gì tới, ngay cả tiểu thư người cũng thế, đòi nàng phải mất mạng thì chẳng phải là oan uổng sao?

Chu Phụng chợt thút thít :

- Cha ta mới thật là oan uổng.
- Khó nói lắm - Thảm Thăng Y đưa mắt nhìn nàng - sự thật thế nào thì phải chờ tới lúc ta gặp lệnh tôn mới biết. Được rồi Chu cô nương, lệnh tôn hiện tại đang ở đâu?

Chu phu nhân lạ lùng nhìn Thảm Thăng Y, chợt cất tiếng :

- Thảm công tử, người không biết thật hay làm ra vẻ không biết vậy?
- Phu nhân nói thế là có ý gì?

Chu phu nhân chưa đáp, Chu Phụng đã nói luôn :

- Vừa rồi tí nữa thì người được gặp cha ta đấy.
- Ủa? - Thảm Thăng Y sững sờ.
- Có điều nếu như thế thì người phải chờ bảy ngày nữa mới gặp ta được.

Thảm Thăng Y buột miệng :

- Chẳng lẽ lệnh tôn...
- Gia phụ đã từ trần từ ba ngày trước rồi. - Chu Phụng mi mắt đỏ hoe.

Thảm Thăng Y vội hỏi :

- Thật thế không?
- Chẳng lẽ người còn cho rằng ta nói đùa à? - Chu Phụng trừng mắt nhìn chàng.
- Bị bệnh chết à?
- Hơn mười năm nay cha ta chưa từng phải tìm tới thầy thuốc.
- Tức là chết bất ngờ phải không?
- Đúng là bất ngờ - Chu Phụng cười hạt - nói chuyện tử tế rồi đột nhiên phóng kiếm đánh lén, không phải bất ngờ thì là gì?
- Theo ta biết thì võ công của lệnh tôn thuộc hạng cao thủ.
- Đối phương cũng là cao thủ - Chu Phụng cắn hờn nói - hai người hai bên đột nhiên đánh lén, gia phụ tay không tác sát làm sao đón đỡ?
- Hai người nào vậy?
- Dường như là bạn của Kim Ty Yến.
- Sao cô nói chắc thế?

Mã đại thúc lập tức đáp :

- Tuy họ tự xưng là sứ giả của Ma Giáo Tây Phương, nhưng có lẽ mượn danh Kim Ty Yến tới đòi bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú gì đó mà thôi.

Thảm Thăng Y trầm ngâm :

- Khó có thể lắm.
- Nhưng sự thật là thế.
- Vậy thì lạ thật.

Chu Phụng chợt hỏi :

- Là chỗ nào?

- Hai sứ giả Ma giáo đã hẹn giờ Tý đêm nay Kim Ty Yến phải giao trả bài phú kia cho họ, bây giờ còn chưa tới lúc, Kim Ty Yến trả bài phú hay không còn chưa rõ, mà họ tìm tới ngay lệnh tôn thì không hợp lẽ.

- Có chuyện đó à?

-Ồ - Thẩm Thăng Y nói tiếp - Kim Ty Yến vì không phải là đối thủ của cha cô, lại biết thời gian không còn nhiều, nên cũng không tới nhà cô nữa. Còn như ta chiều nay vừa tới thành, vừa mới gặp Kim Ty Yến, vừa mới biết chuyện này, thấy còn có thời gian bèn đi thay nàng ta một chuyến tới nhà cô, định tìm gặp lệnh tôn, cũng mong là được trả lại bài phú.

Chu phu nhân bên cạnh chợt buột miệng hỏi :

- Thẩm công tử mới tới đây chiều nay à?

- Phu nhân nghi ngờ tại hạ nói láo sao?

- Không dám, chỉ là công tử...

Chu phu nhân chưa nói hết câu, Chu Phụng đã nói lời :

- Cách gọi Thẩm công tử Thẩm công tử của chúng ta này giờ đến đây thôi được rồi, còn chưa chính thức thỉnh giáo tên họ.

Mã đại thúc cau mày nói :

- Chuyện đó có lẽ không quan trọng lắm.

- Nói thì phải nói cho rõ, đại hiệp Thẩm Thăng Y danh chấn giang hồ là họ Thẩm, vạn nhất Thẩm công tử đây là Thẩm đại hiệp, thì thôi, chứ nếu không chúng ta không thể tin được.

- Thẩm đại hiệp chỉ có một người, còn họ Thẩm thì cả ngàn cả vạn người. - Mã đại thúc nhếch mép lắc đầu

- Trong thiên hạ làm gì có chuyện trùng hợp thế đấy.

Thẩm Thăng Y cười cười :

- Nhưng lần này quả là trùng hợp đấy.

Mã đại thúc ngăn người ra, Chu phu nhân cũng kinh ngạc không kém, Chu Phụng lại nhảy lên :

- Ta thấy một thân bản lãnh của người, lại thêm y phục đã sờ sờ, không sờ lại đúng.

Thẩm Thăng Y lặng lẽ cười một tiếng.

Chu Phụng hỏi luôn :

- Người là bạn bè thế nào với mục Kim Ty Yến điên khùng kia?

- Chúng ta quen nhau năm năm trước.

Chu Phụng cơ hồ cũng đồng thời bật tiếng la hoảng :

- Ta cũng nhớ ra rồi, năm năm trước người một kiếm quét sạch năm đại cao thủ ở Giang Nam, Kim Ty Yến cũng là một trong năm người, là bại tướng dưới tay người.

Thẩm Thăng Y nghiêm trang nói :

- Lúc ấy chỉ là ta muốn thử sức, chứ không nghĩ tới chuyện thắng bại gì cả.

- Biết đâu mục ta căm hận thì sao?

Thẩm Thăng Y không ngờ Chu Phụng lại hỏi câu ấy, bất giác sững sờ nhưng cũng lắc đầu :

- Ta nghĩ nàng không phải là hạng người như thế.

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng chàng cũng nổi lên ý niệm hoài nghi. Cái chết của Liễu Mi Nhi tuy hoàn toàn không dính líu gì tới chàng, nhưng ngoài y thị, bốn người còn lại cho đến hiện tại đã có ba người tìm chàng phục thù. Tuyết Y Nương tuy là một người tốt, cũng lừa chàng tới chỗ Mãn Thiên Tinh, gọi lòng thù hận của y, để chàng ném mùi hoả khí. Mớ hoả khí kia tuy khó ném, Thẩm Thăng Y cũng còn

đổi phó được, chứ so với tâm cơ của Ứng kiếm công tử thì còn chưa lợi hại bằng. Thẩm Thăng Y cơ hồ mất mạng vì mưu kế của Ứng kiếm công tử.

3. Chạm Hiểu Mất BẠN HIỀN, VÀO BÃY ĐÁU CƯỜNG ĐỊCH

Thẩm Thăng Y quả thật không dám khẳng định.

Chu phu nhân đi bên cạnh chỉ nhìn Thẩm Thăng Y, không hề ngắt lời Chu Phụng, nhưng tới lúc ấy không kìm được cất tiếng nói :

- Kim Ty Yến có phải là hạng người như vậy không, Thẩm đại hiệp còn chưa dám khẳng định, chúng ta cũng thế, nhưng có một điểm chúng ta có thể khẳng định.

- Điểm gì vậy?

- Thẩm đại hiệp đêm nay mới tới, đêm nay mới biết chuyện này, dĩ nhiên đều chỉ biết qua Kim Ty Yến, dĩ nhiên chưa có thời giờ điều tra cho rõ sự thật.

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu.

- Chưa rõ Kim Ty Yến nói gì với Thẩm đại hiệp?

- Chu phu nhân đã hỏi, thì phải thưa lại hết, nhưng trước khi trả lời, ta muốn thỉnh giáo phu nhân vài việc.

- Xin Thẩm đại hiệp cứ hỏi thẳng.

- Trước đó một tháng, Kim Ty Yến có tới nhà phu nhân không?

- Về chuyện đó tiên phu đã hỏi hết mọi người trong nhà, sự thật chứng minh là hoàn toàn không có.

- Vậy Kim Ty Yến tới lúc nào?

- Trước đây mười ngày - Chu phu nhân nghĩ ngợi - lúc ấy cô ta cứ đồ riet là trước đó nửa tháng đã đem bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú đưa cho tiên phu, đòi tiên phu trả lại, tiên phu vốn không nhận dĩ nhiên chẳng có vật gì đưa trả, tranh cãi một lúc, rốt lại hai bên đánh nhau.

Chu Phụng nói tiếp :

- Mụ điên ấy cứ rút kiếm chém bừa.

Thẩm Thăng Y hỏi :

- Lúc ấy lệnh tôn có dùng binh khí không?

- Gia phụ xưa nay không dùng binh khí.

- Chỉ thi triển Thập nhị cầm long thủ!

- Sao công tử biết được?

- Kim Ty Yến kể!

- Ủa! Mụ ta cũng kể thế à?

- Lệnh tôn thi triển Thập nhị cầm long thủ, chỉ một chiêu đã nắm được cô ta ném ra ngoài cửa.

Chu Phụng tròn mắt :

- Kim Ty Yến nói thế sao?

- Ta nhớ rất rõ.

- Rồi công tử tin à?

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Làm gì có chuyện đó - Chu Phụng nhìn chăm chăm vào Thẩm Thăng Y - tuy ta chưa có dịp qua lại giang hồ, nhưng cũng được nghe không ít chuyện trong giang hồ, Kim Ty Yến là một trong năm đại cao thủ ở Giang Nam, quả thật có một thân bản lĩnh, một nữ nhân như mộ ta, đừng nói tới gia phụ, ngay như người, người có thể nắm chắc là trong một chiêu bắt được mộ ta không?

- Không.

- Ngay cả người cũng không làm được, nói gì tới gia phụ.

- Nhưng nếu quả lệnh tôn nắm được bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bí phú thì khó nói lắm, thân pháp trong võ công của Ma giáo xưa nay nổi tiếng là nguy dị khôn lường.

Chu Phụng lắc đầu lia lịa :

- Tiếc là tình hình lúc bấy giờ không phải như người vừa nói.

- Cô vừa nói là không phải lệnh tôn nắm Kim Ty Yến ném ra cửa ả?

- Chưa từng, mà là mộ ta tự đi ra - Chu Phụng trầm giọng nói - lúc ấy ta núp sau một tấm rèm trong góc sảnh đường nên nhìn thấy rất rõ, mộ ta cầm kiếm ở tay, chém bừa mấy nhát liên tiếp, bức bách gia phụ phải lui về chỗ cũ, nói rõ là mười ngày nữa sẽ quay lại, đến lúc ấy mà không giao trả bài phú kia ra thì đừng có trách, nói xong tra kiếm vào vỏ nghênh ngang đi ra, nói chuyện chẳng đầu đuôi gì cả, mình nói mình nghe, nên ta mới gọi mộ ta là mộ điên.

- Trong mười hôm sau cô ta không trở lại nữa chứ?

- Ồ, nhưng tới hôm thứ bảy, lại có hai người tự xưng là sứ giả của Ma giáo tới.

Chu Phụng mi mắt lại đỏ hoe.

Thẩm Thăng Y nói qua chuyện khác :

- Cô ta đã nói trước, lẽ ra lệnh tôn phải đề phòng mới đúng.

- Cha ta tự thấy chẳng có lỗi, nên không để ý tới.

- Nghe nói lệnh tôn là một trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm.

- Đó là sự thật.

- Chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn cách đây không xa, sao lệnh tôn không mời đồng môn tới giúp?

- Cha ta cho rằng chỉ là chuyện hiểu lầm, sớm muộn gì cũng sẽ rõ, hôm qua chúng ta cũng mới gửi thư tới chùa Thiếu Lâm mời Ngộ Không sư bá tới chủ trì công đạo.

- Lúc nào họ mới tới?

- Có thể là sáng mai.

- Vậy những hoà thượng tập kích ta dọc đường không phải là hoà thượng chùa Thiếu Lâm rồi.

Thẩm Thăng Y chợt hỏi :

- Lúc ấy Kim Ty Yến có nói tới tên ta trước mặt lệnh tôn không?

Chu Phụng nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu.

Thẩm Thăng Y lập tức trầm ngâm.

Đôi bên nói quả khác nhau.

Chàng nhìn nhìn Chu phu nhân, nhìn qua Chu Phụng, rồi nhìn qua Mã đại thúc.

Chu phu nhân khuôn mặt từ hoà, Chu Phụng chẳng có vẻ gì là một cô gái thâm trầm, còn Mã đại thúc chỉ giống một người dốc lòng trung thành mà thôi.

- Hiện tại ta chỉ hy vọng các người nói đúng sự thật, nếu không thì... - Thẩm Thăng Y chợt biến sắc - không khéo người bạn của ta nguy rồi!

- Bạn của người? Ai thế?

- Công Tôn Tiếp, hiện y đang ở chỗ Kim Ty Yên, chuẩn bị đối phó với hai sứ giả Ma Giáo.

Thẩm Thăng Y chợt ngừng đầu :

- Bây giờ khoảng mấy giờ rồi?

Chu phu nhân nhìn trời :

- Sắp tới giờ Tý.

Thẩm Thăng Y hốt hoảng :

- Phu nhân, xin cho ta mượn con ngựa có việc.

Chu phu nhân còn chưa kịp đáp, Thẩm Thăng Y đã nhảy phắt lên ngựa.

Chu Phụng buột miệng kêu :

- Thẩm đại hiệp...

- Xong việc ta sẽ tới bái phỏng, trả ngựa luôn.

Câu nói chưa dứt, Thẩm Thăng Y đã giật cương quay đầu ngựa lại, phóng vào hẻm núi.

Một tràng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên trong đường núi yên lặng.

Ngựa phi rất nhanh nhưng Thẩm Thăng Y vẫn thấy chậm, giờ đây chàng chỉ muốn trên lưng mọc cánh, vỗ một cái vạn dặm.

Tiếc là giờ đây dù là trên lưng chàng có đôi cánh chớp mắt bay vạn dặm, xoè ra là bay tới gác Thanh Phong ngay, cũng vẫn đã muộn rồi.

oOo Ra khỏi hẻm núi, lại là đường đèo.

Đường đèo gập ghềnh, lòng dạ Thẩm Thăng Y cũng bất an.

Ngựa phi hết sức, tiếng vó khua ran, qua khỏi đường đèo gập ghềnh, con đường lớn bằng phẳng đã xuất hiện.

Qua khỏi con đường lối này là gần tới rồi.

Thẩm Thăng Y thúc ngựa phóng gấp, trong chớp mắt đã phi vào con đường lớn.

Trăng đã lên giữa trời.

Thẩm Thăng Y toát mồ hôi.

Mồ hôi lạnh.

Hai bàn tay chàng cầm dây cương toát mồ hôi lạnh, không ngừng thúc ngựa, miệng hò hét không thôi, con ngựa nghe tiếng quát cũng phóng mau hơn, bốn vó hất tuyết tung bay, lao đi như mũi tên.

Phía trước tuyết rơi càng dày.

Ngoài Thẩm Thăng Y, còn có hai ba người đội tuyết đi mau trong đêm.

Đám người này chia thành hai hàng, mỗi người một ngựa, phóng mau tới trước, khí thế rất mạnh mẽ.

Hai ba chục con ngựa cuốn lên một đám tuyết dày, giống như một đám mây lớn di chuyển trên không, tiếng vó ngựa cũng giống như tiếng mưa rào sét nổ dưới đám mây.

Đám tuyết dày kia vốn di động ở xa xa, nhưng trong chớp mắt đã ở trước mặt Thẩm Thăng Y.

Những người kia tuy đi gấp nhưng vẫn còn nương sức ngựa, nên con ngựa của Thẩm Thăng Y trong chớp mắt đã đuổi kịp, mau chóng vượt qua.

Không phải chàng không thương xót súc vật, nhưng hiện tại thì tính mạng Công Tôn Tiếp là quan trọng nhất.

Công Tôn Tiếp là bạn chàng.

“Tránh đường!” , càng cũng không cần nói nhiều, quát lớn một tiếng, giục ngựa phóng qua.

“A di đà Phật!” những người kia nhất tề quay đầu, rõ ràng đều là hoà thượng.

Con ngựa của Thẩm Thăng Y xông qua bọn họ.

Trong chớp mắt ấy, chàng hết sức đề phòng.

May mà những hoà thượng này không phải loại hoà thượng “nếu người không chết thì ta chết” mà chàng đã gặp.

Thẩm Thăng Y như vừa cất được gánh nặng.

Có điều chàng mừng hơi sớm.

Con ngựa phóng qua được hai trượng, đột nhiên chúi xuống đất.

Thẩm Thăng Y thân thủ quả phi phàm, mặt không đập xuống đất, mà thân hình trên lưng ngựa đã tung ra ngoài.

Con ngựa chúi xuống đất không đứng dậy được nữa, Thẩm Thăng Y lẳng không lật người một cái cũng đã đáp xuống đất.

Thân hình chàng phiêu hốt vô cùng.

Đám hoà thượng phía sau nhìn thấy rất rõ, không hẹn mà cùng ồ lên một tiếng tán thưởng.

Thẩm Thăng Y ứng thanh quay đầu, trong mắt chỉ hiện ra vẻ gấp rút.

Quả không có hoà thượng nào ra tay ám toán phía sau, con ngựa lăn ra đất miệng sùi bọt trắng, thân đầm mồ hôi, chỉ là kiệt sức.

Lúc đi lúc về đều phóng hết sức, cho dù là ngựa bằng sắt cũng phải gục.

Nhưng không đầy chớp mắt, đám hoà thượng đã phóng tới, bắt giắc đều nhao nhao kìm ngựa lại.

Thẩm Thăng Y lập tức vung tay phải kêu :

- Tại hạ vì có việc gấp phải vào thành thật mau, các vị đại sư có thể rộng lòng cho mượn một con ngựa không?

Chàng nói rất lịch sự, nhưng hành động thì chẳng lịch sự chút nào, đám hoà thượng kia còn chưa tỏ vẻ gì, chàng đã lẳng không nhảy xổ vào hoà thượng đi đầu hàng bên phải.

Cái nhảy xổ này mau như chớp.

Hoà thượng kia chỉ thấy mắt hoa lên một cái, bộ mặt của Thẩm Thăng Y đã ngay trước mắt, lập tức hoảng sợ, không kịp nghĩ ngợi gì, tay phải gác trên yên ngựa đánh luôn một quyền vào giữa mũi Thẩm Thăng Y.

Quyền mạnh như non, gió rít ào ào, hoà thượng này rõ ràng không phải hạng kém cỏi.

Một quyền này mà đánh trúng, chỉ sợ lỗ mũi của Thẩm Thăng Y sẽ lõm luôn vào giữa mặt.

Nhưng mũi Thẩm Thăng Y không lõm xuống.

Hoà thượng kia thấy tay quyền của mình sắp trúng đích, bộ mặt của Thẩm Thăng Y trước mắt chợt biến mất, bên tai lại nghe tiếng mấy hoà thượng khác la hoảng.

Không biết tại sao y cũng bật tiếng la hoảng, tiếng la chưa dứt, người đã từ yên ngựa bay ra.

Yên ngựa cũng không vắng người lâu, lập tức đã có một người ngồi lên.

Thẩm Thăng Y!

Thẩm Thăng Y nghiêng người tránh qua một quyền, vươn tay móc vào lưng hoà thượng kia kéo một cái đẩy một cái hất y bay ra, rồi tung người lên ngựa.

Đám hoà thượng kia làm sao chịu được, nhao nhao quát lớn, mấy người không hèn mà cùng tung người ra khỏi ngựa nhảy xổ vào Thẩm Thăng Y.

- Cuồng đồ lớn mật, ném thử một trượng của ta!

- Ném thử một đao của ta!

Tiếng tới người tới, một ngọn thiền trượng lẳng không đập xuống vai Thẩm Thăng Y, kế đó là ba thanh giới đao.

May mà Thẩm Thăng Y vừa ngồi lên yên đã thúc ngựa lao đi.

Đao trượng đánh hụt, bốn hoà thượng kia quay lại nhảy lên ngựa đuổi theo, số còn lại đều đã chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc ấy, một giọng già nua tuyên niệm Phật hiệu vang lên :

- A di đà Phật, không nên vội vã, vị thí chủ này ắt có việc gấp bên người, người xuất gia mang dạ từ bi, để cho y đi thôi!

Giọng nói già nua mà cứng cỏi, người nói là một hoà thượng lông mày bạc phơ, tuổi tác rõ ràng lớn nhất trong đám, nhưng ánh mắt sáng ngời, có vẻ rất anh hùng. Rõ ràng ông ta có thân phận cao nhất, nên vừa lên tiếng, đám hoà thượng đều yên lặng trở lại.

Một tăng nhân trung niên bên cạnh hoà thượng già lập tức cười lớn :

- May mà loại thí chủ này chỉ có một người, nếu không thì suốt đường đi cho dù chúng ta có chuẩn bị thêm mỗi người một con ngựa nữa, cũng phải mang thêm mỗi người một đôi giày.

- A di đà Phật, nói ác quá ác quá.

Hoà thượng già lặng lẽ cười một tiếng, ra lệnh :

- Con ngựa của vị thí chủ kia xem ra chẳng qua nhất thời kiệt sức, Trí Thâm cứ đợi một lúc, còn mọi người cứ tiếp tục lên đường.

Trí Thâm là hoà thượng bị Thẩm Thăng Y cướp ngựa, nghe thế chỉ dạ một tiếng, có vẻ rất căm hờn nhìn theo hướng Thẩm Thăng Y đi.

Người xuất gia tứ đại giai không, nhưng câu nói ấy là chỉ bậc cao tăng, chứ không kể mọi hoà thượng trong đó.

Trí Thâm cũng chỉ là một hoà thượng bình thường.

Trong chớp mắt Thẩm Thăng Y phóng ngựa lao đi, dưới ánh sáng trăng sao chỉ thấy một đám tuyết cuộn lên, cả người lẫn ngựa khuất trong đám tuyết bởi bởi.

oOo Sao lúc sáng phía Bắc lúc sáng phía Nam, lúc sáng phía tây lúc sáng phía Đông, nhưng trăng chỉ có một vành từ phía đông đi dần qua phía tây.

Đã sắp hết giờ Tý.

Gió càng mạnh, trời đất càng lạnh buốt.

Cánh cửa sổ mà Tiền Khởi và Thôi Hạo mở ra chưa đóng lại, một cơn gió thổi tung rèm cuốn vào gác Thanh Phong, thổi lạnh vũng máu trên mặt sàn.

Trên mặt sàn có ba người, trong đó người có vẻ mặt khó coi nhất đương nhiên là Công Tôn Tiếp, còn sắc mặt Tiền Khởi và Thôi Hạo trông cũng chẳng có chỗ nào dễ coi.

Mặt sàn lạnh mà cứng, nằm lẫn ra đó quả chẳng thú vị gì.

Nhưng vàng có thể làm cho máu người ta nóng lên.

Tiền Khởi và Thôi Hạo lúc ấy bao nhiêu màu trong người đều sôi lên, đừng nói là nằm trên sàn gỗ, cho dù là nằm trên mặt tuyết họ cũng sẵn sàng.

Hai người cùng nằm ngoảnh mặt vào nhau, mắt nửa hờ nửa khép, khoé môi đều phẳng phất một nụ cười lạnh lẽo tàn độc.

Hai thanh trường kiếm hình dáng như ngọn cương châm chưa tra vào vỏ, vết máu trên mũi kiếm như sáng lên dưới ánh đèn.

Kiểm đều cầm trong tay, hai người nằm bên Công Tôn Tiếp, không động thì thôi, chứ động thì song kiếm hợp bích, khoảng giữa sẽ trở thành góc chết.

Trong góc chết ấy hiện vẫn chưa có người, nhưng sớm muộn gì cũng có một người sống tiến vào.

Thẩm Thăng Y.

Góc chết ấy được bố trí chỉ để chờ Thẩm Thăng Y.

Chỉ cần Thẩm Thăng Y trở lại gác Thanh Phong là sẽ tiến vào góc chết.

Kim Ty Yến có phần nắm chắc thành công.

Nàng gục trên một chiếc ghế, người nghiêng nghiêng trên mặt sàn, mắt như muốn mở mà không mở được, giống như bị thương không gượng nổi đã ngất đi.

Sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ phóng kiếm ra rất ít khi trượt, huống gì còn thêm thanh kiếm của Kim Ty Yến.

oOo Đêm càng khuya.

Ngọn gió lùa vào cửa sổ mang theo tiếng vó ngựa dồn dập.

Tiếng vó ngựa mau lẹ tới sát gác Thanh Phong.

Một tiếng ngựa hí vang, con ngựa đã dừng lại dưới gác.

Kim Ty Yến bắt giác nhích mép.

Tiền Khởi và Thôi Hạo thì không hề có phản ứng gì.

Tiếng ngựa hí chưa tắt, “bình” một tiếng vang dội, một cánh cửa sổ mang theo tấm rèm bay vào gác Thanh Phong, tan nát trên mặt sàn.

Một người theo gió lướt vào.

Là Thẩm Thăng Y!

“Công Tôn huynh!”, Thẩm Thăng Y vừa vào tới trong phòng đã kêu lên một tiếng xé ruột.

Chàng đang sấn tới lập tức dừng ngay lại, mấy năm sống trong đao kiếm đã sớm biến chàng thành một con người cực kỳ bình tĩnh.

Lúc ấy tuy chàng vô cùng kích động, nhưng vẫn tự kìm chế.

Chàng và Công Tôn Tiếp quen nhau chưa lâu, nhưng vừa gặp đã thấy như bạn thân, lại từng cùng nhau một phen ra sống vào chết, nên nghĩ tới việc tính mạng Công Tôn Tiếp có thể bị nguy hiểm, chàng vội vàng trở lại gác Thanh Phong, hy vọng có thể kịp thời ngăn cản bất cứ sự nguy hiểm nào xảy ra.

Nhưng tới bây giờ chuyện có thể xảy ra đã xảy ra rồi, Công Tôn Tiếp xác nằm trong vũng máu, mọi việc đã xong rồi, nên chàng bình tĩnh lại.

Nếu là người bình thường nhất định khó mà kìm chế mình, nhất định đã bước tới ngay rồi.

Kim Ty Yến cũng đoán thế, nên đã xếp đặt một cái bẫy.

Kế hoạch của nàng quả rất hay.

Tiếc rằng lần này người nàng đối phó không phải là người bình thường, mà là Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y có rất nhiều lúc không thể lấy lẽ thường mà đoán.

Nhất động nhất tĩnh đều đi tới chỗ cực đoan.

Kim Ty Yến thì không cần phải nói, ngay cả Tiền Khởi và Thôi Hạo hai người lúc ấy cũng sinh ra một cảm giác là không biết làm thế nào cho tốt, cảm giác này giống như đang đi bắt ngờ bị hụt chân.

Ba người đều nín thở, chỉ mong Thẩm Thăng Y sau khi sững sờ tới mức thất thường, sớm muộn gì cũng sẽ bước tới cạnh Công Tôn Tiếp.

Họ không thất vọng.

Thẩm Thăng Y sau khi sững sờ, cũng cất chân bước tới, chàng quả nhiên tới thẳng cạnh xác Công Tôn Tiếp ngồi xuống.

“Vút vút vút”, tiếng xé gió lập tức vang lên, Tiền Khởi và Thôi Hạo đập chưởng trái xuống mặt sàn, kiếm cùng người chênh chếch bay lên, kiếm như ngọn cương châm loáng lên ánh sáng đen phóng thẳng vào người Thẩm Thăng Y.

Kim Ty Yến cũng đồng thời phóng kiếm.

Kiểm chiêu của nàng càng tàn độc lợi hại hơn.

Việc xảy ra bất ngờ, khoảng cách lại rất gần, Thẩm Thăng Y đang lúc thương tâm, hoàn toàn không đề phòng, ắt khó thoát chết!

Tiếc rằng Thẩm Thăng Y tuy đang lúc thương tâm, vẫn luôn luôn đề phòng.

Ba người bọn Kim Ty Yến vừa chuyển động, kiếm còn chưa tới, thân hình của Thẩm Thăng Y chợt vọt thẳng lên không.

Ba thanh kiếm kia cơ hồ cùng lúc đánh trượt qua dưới chân chàng.

Ba người cho rằng thế nào cũng đắc thủ, trong lòng quả thật ngạc nhiên tới cực điểm, ba khuôn mặt lúc bấy giờ đều biến sắc.

Thẩm Thăng Y lẳng không lật người một cái đáp xuống sau lưng Kim Ty Yến, mặt cũng đổi thành màu trắng bệch.

- Giỏi! Kim Ty Yến, Thẩm Thăng Y ta hôm nay rốt lại đã nhận thấy bộ mặt thật của ngươi!

Chàng cười thê thiết, giọng nói vừa đáng sợ vừa thảm đạm.

Kim Ty Yến ứng thanh quay lại, vẻ mặt trở thành vừa hung dữ vừa xảo quyệt.

Về mặt này quả thật Thẩm Thăng Y mới nhìn thấy lần đầu.

- Cũng chưa muộn!

Giọng nói của nàng đầy vẻ độc ác vang lên.

“Quá muộn rồi!”, ánh mắt Thẩm Thăng Y dán vào khuôn mặt trắng bệch của Công Tôn Tiếp, cười thảm lắc đầu “Vì sao?”.

Kim Ty Yến hỏi lại :

- Ngươi cho ta là một nữ nhân thế nào?

- Không biết!

Thẩm Thăng Y quả thật không biết!

Nếu chàng biết, Công Tôn Tiếp đã không đến nổi phơi thây nơi này.

- Lẽ ra ngươi phải biết.!

Kim Ty Yến lại hỏi tiếp :

- Ta mười năm trôi nổi trên giang hồ, rốt lại thu được cái gì?

- Tiếng tăm!

Thẩm Thăng Y không suy nghĩ đáp ngay.

Kim Ty Yến cười cay đắng :

- Nghĩ tới ta đến nay vẫn còn cô độc, ngoài mình ra chẳng yêu thương ai, chỉ làm bạn với cái tiếng tăm nhỏ mọn trong mười năm trôi nổi trên giang hồ, mà cái tiếng tăm ấy đã sớm chôn vùi dưới thanh kiếm của người.

Thẩm Thăng Y không kìm được tiếng thở dài.

- Người cướp hết tiếng tăm của ta cũng như cướp mất mười năm tuổi xuân của ta chẳng lẽ người không thấy rằng việc làm năm xưa của người là vô cùng tàn ác sao?

Thẩm Thăng Y chỉ biết thở dài.

Lúc ấy quả là chàng không nghĩ tới, mà một thanh niên mạnh mẽ chưa đầy mười tám tuổi, lại mới bước chân vào giang hồ, thì làm sao mà nghĩ tới nhiều chuyện được.

Lúc ấy chàng tìm tới chỗ Kim Ty Yến, chẳng lẽ không phải vì tiếng tăm của Kim Ty Yến sao?

“Ôi, tiếng tăm làm người ta lầm lạc”, Thẩm Thăng Y than thở trong lòng.

- Tại sao lúc bấy giờ người tới tìm ta?

Kim Ty Yến lại hỏi dồn, dồn Thẩm Thăng Y tới chỗ cảm thấy không biết phải trả lời thế nào.

Mà quả là Thẩm Thăng Y không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ chàng hỏi lại tại sao năm xưa Kim Ty Yến lại nổi tiếng như thế?

Chàng lúng túng, nhưng chưa cười ngất.

Chàng làm sao cười được.

Nhưng Kim Ty Yến thì cười được, cười độc ác nói :

- Năm năm ôm hận, là ta chỉ chờ có một ngày hôm nay, một tối hôm nay thôi.

Nàng nói tới đó, Thẩm Thăng Y đã biến sắc :

- Cô muốn trả thù cứ tìm ta là được, chuyện này không dính líu gì tới Công Tôn Tiếp, tại sao cô lại lôi y vào?

- Chuyện đó thì không trách ta được, có trách thì trách tại sao y lại đi cùng với người, vốn là không giết y cũng được, nhưng giết được thì càng tốt, ít nhất giờ đây cũng bớt được một mối lo.

- Giờ đây các người thành công rồi sao?

- Bị rơi vào tình thế này thật là bọn ta không ngờ, nhưng lấy chuyện lúc bấy giờ mà nói, thì đúng như người ta nói “Chẳng sợ một vạn phần, chỉ sợ một phần vạn”, cứ cẩn thận một chút cũng là có lợi không có hại.

Thẩm Thăng Y giận xanh mặt :

- Cẩn thận một chút hay đấy.

Hạng người chỉ cần đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn thì chàng đã gặp không chỉ một lần, có điều chàng không ngờ tới Kim Ty Yến cũng là hạng người ấy.

Kim Ty Yến cũng không vui mừng, thở dài nói :

- Ám toán người quả khó thật.

- Phu nhân và tiểu thư nhà họ Chu nói đúng lắm, khiến ta lòng đầy ngờ vực, nhưng chỉ cần các người cẩn thận, vẫn có cơ hội!

- Bọn ta vốn đã hết sức cẩn thận.

- Nếu cẩn thận thì tại sao lời trời trần của Công Tôn Tiếp vẫn còn nguyên trên mặt sàn để ta nhìn thấy?

Kim Ty Yến đưa mắt nhìn lại Công Tôn Tiếp, mặt đầy vẻ kinh ngạc :

- Người chết này có lời trời trần à?

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

- Y vốn nhiều tài, nổi tiếng khắp Giang Nam, danh hiệu là thế nào?

- Cầm kỳ là thứ nhất, thơ rượu là thứ hai, ám khí là thứ ba, kiếm thuật là thứ tư.

- Ám khí của y còn cao hơn kiếm thuật, tháng trước ta và y hiểu lầm xảy ra xung đột, ngay cả ta mà còn không cản được y phóng ra ám khí, các người mà cản được thì ta vô cùng khâm phục đấy.

- Chuyện đó thì có quan hệ gì?

- Với bản lĩnh của y, hai mươi bốn ngọn phi tiêu treo nhạc phóng ra mà lại rơi đầy dưới chân thì chỉ nói lên một việc, là trước khi phóng ám khí y đã bị thương nặng đến nỗi ám khí đã nằm trong tay vẫn không có sức phóng ra!

Thẩm Thăng Y mặt chợt lạnh băng, nói tiếp :

- Bằng vào kinh nghiệm giang hồ của y, thân thủ mau lẹ của y, mà lại chờ tới lúc bị thương gần chết, vô cùng nguy hiểm mới phóng ám khí ra à? Lại nữa, nếu là một đánh một, giao thủ công bằng, thì y dùng kiếm không cần dùng ám khí cũng được, đây lại dùng cả kiếm lẫn ám khí, tức là giao thủ không công bằng, đã không công bằng tất nhiên y cẩn thận, đã cẩn thận rồi mà vẫn không đủ sức phóng ám khí ra, chưa kịp sử dụng, mình đã bị trọng thương, nếu không phải là võ công của đối phương cao gấp mười y, thì chắc chắn y đã bị ám toán!

Kim Ty Yến cười nhạt.

- Theo ta thấy thì hai người sau lưng cô võ công vẫn còn kém y.

Lần này thì tới Tiền Khởi và Thôi Hạo cười nhạt.

- Nói khác đi, y chết lúc hoàn toàn không đề phòng, đột nhiên bị ám toán, trong ba người các người chỉ có một người làm được chuyện ấy, là cô thôi.

Thẩm Thăng Y chỉ thẳng vào mặt Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lại cười nhạt.

- Mà cho dù các người nhặt hết hai mươi bốn mũi phi tiêu treo nhạc của y, hay là gạt bừa ra bốn phía, thì còn có một chuyện nữa chưa chắc các người đã để ý!

Kim Ty Yến buột miệng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

- Cô nhìn lại mặt y xem.

Kim Ty Yến liếc qua một cái, chợt biến sắc.

Công Tôn Tiếp nằm ngửa, mắt trợn rách toạc cả mí, cắn răng nghiêng lợi, khoé mắt còn hai dòng máu nhỏ chảy ra, trong miệng cũng đầy máu.

Trong đó có bao nhiêu căm giận?

Thẩm Thăng Y lớn tiếng hỏi :

- Cô nhìn thấy gì rồi?

Kim Ty Yến hừ một tiếng.

- Y chết không nhắm được mắt, là vì sao?

Kim Ty Yến vẫn im lặng.

- Chuyện đó không nói nữa, nhưng còn những chỗ sơ hở lẽ ra phải che giấu mà các người lại bỏ qua, nên ta chẳng biết các người nói cẩn thận là cẩn thận cái gì.

Kim Ty Yến nhin không được cất tiếng hỏi :

- Sơ hở chỗ nào?

- Mới rồi kể cả cô thì trên mặt đất có bốn người, lại chỉ có một người nằm trong vũng máu, chỉ có hai thanh kiếm dính máu, phi tiêu treo nhạc của Công Tôn Tiếp rơi ngay dưới chân y, kiếm của y tuốt ra khỏi vỏ rồi nhưng không dính máu, ta rất lạ là ba người các người làm sao mà cũng lăn ra trên đất đấy.

Rõ ràng đó là một sơ hở rất lớn, nhưng nếu Thẩm Thăng Y không bình tĩnh thì không phải là sơ hở.

Cho nên Kim Ty Yến chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Người khỏi cần nói nhiều, tóm lại là người cẩn thận còn bọn ta thì không, thì đã làm sao?

- Sao cũng được, hiện ta chỉ muốn hỏi rõ mấy chuyện.

- Cứ hỏi đi.

- Tốt nhất là cô cứ trả lời cho thật.

- Tới nước này rồi thì ta chả còn gì để không thật nữa.

- Chuyện bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú của Ma giáo cô nói là có thật hay không?

- Nếu người cho là thật thì ta cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng qua ta chỉ nói chuyện cũ, chẳng hề ép người phải tin.

Thẩm Thăng Y giận quá lại hỏi :

- Cô tới tìm Chu Vân lúc nào?

- Trước đây mười ngày.

- Vì cái gì?

Kim Ty Yến lạnh lùng nói :

- Vì người! Xưa nay ta đều lưu ý tới hành tung của người, lần này biết người xuống Giang Nam, trong vòng nửa tháng chắc sẽ đi ngang qua đây, mà nếu đi đường khác, thì ta cũng đã sắp đặt một kế hay để mời người tới.

- Chuyện đó thì có liên quan gì tới Chu Vân?

- Chu Vân là một trong mười tám đệ tử tục gia hào kiệt của phái Thiếu Lâm, y bị ám toán mà chết, người phái Thiếu Lâm nhất định không chịu bỏ qua, nơi này lại không xa chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn bao nhiêu, trước khi người tới, Chu Vân đã chết, sau khi người tới, người cứu viện của phái Thiếu Lâm cũng đã tới, ta đã tính toán thời gian rất sát, thế nào người cũng không có thời giờ để điều tra cho rõ, người giết Chu Vân là bạn của ta, người cũng là bạn của ta, lại xông bừa vào nhà họ Chu đòi bài Thiên địa giao chinh âm dương đại bi phú, thế nào cũng có chuyện xung đột, xung đột thì khó tránh khỏi thương vong, thế lực phái Thiếu Lâm rất lớn, chỉ cần một người ngã xuống dưới kiếm của người, thì người chỉ có cách mang tính mạng ra mà bồi thường.

Nghe tới đó, Thẩm Thăng Y đã toát mồ hôi lạnh.

Kim Ty Yến vẫn còn nói tiếp :

- Cho dù người may mắn thoát thân được, thì vẫn còn ba thanh kiếm đang chờ người ở đây!

- Cô thật là độc ác.

Thẩm Thăng Y từ từ thở ra một hơi dài.

Kim Ty Yến nói tiếp :

- Kế hoạch vốn có của ta đại để như vậy, nhưng vì Công Tôn Tiếp đi cùng người nên cũng phải thay đổi chút ít, biết người trên đường đi đã bị hoà thượng chùa Thiếu Lâm tập kích mấy lần, thì lời nói của ta so với dự định cũng có vài chỗ khác nhau.

Thẩm Thăng Y chợt ngắt lời Kim Ty Yến :

- Những người tập kích ta trên đường hoàn toàn không phải hoà thượng chùa Thiếu Lâm, bọn họ lúc ấy tuy đã nhận được thư nhưng chưa lên đường.

Kim Ty Yến sững sốt hỏi :

- Vậy những hoà thượng tập kích người là sư ở miếu hoang nào?

- Ta đang định hỏi cô.

- Không phải người của ta.

Thẩm Thăng Y nhìn Kim Ty Yến chằm chằm.

Kim Ty Yến nhìn lại Thẩm Thăng Y, dáng vẻ rất thành thật.

- Thế thì lạ thật. - Thẩm Thăng Y trầm ngâm.

Kim Ty Yến cũng vừa hiểu ra, gật đầu nói :

- Té ra người phái Thiếu Lâm chưa tới nhà họ Chu, người may mắn thật.

Thẩm Thăng Y cười gượng.

Quả chàng rất may, có điều chỉ chút nữa là theo chiếc xe ngựa bay luôn xuống vực, tan xương nát thịt.

- Rõ ràng người đã thuyết phục được mẹ con nhà họ Chu.

- Ồ. - Thẩm Thăng Y không phủ nhận.

- Đã mồm mép, lại còn may mắn, chẳng lạ gì người yên ổn về được tới đây.

- Đáng tiếc là đã quá muộn.

Thẩm Thăng Y ánh mắt dán vào mặt Công Tôn Tiếp, trong con người có ánh sáng loé lên, như ngọn lửa.

Ánh lệ giàn giụa, ánh lửa căm hờn.

Kim Ty Yến không đếm xỉa gì tới, lại hỏi :

- Người còn chuyện gì chưa rõ không?

- Chỉ có một chuyện - Thẩm Thăng Y trầm giọng nói - là dính líu tới hai người bạn này của cô.

- Họ hoàn toàn không phải là sứ giả của Ma giáo Tây Phương.

- Ta biết rồi - Thẩm Thăng Y giọng nói càng trầm - không phải ta muốn hỏi chuyện đó.

- Vậy người muốn biết chuyện gì?

- Đúng là hai người bọn họ giết Công Tôn Tiếp phải không?

- Đúng. - giọng Tiền Khởi vang lên.

Thôi Hạo nói thêm một câu :

- Kim Ty Yến bắt ngờ từ phía sau giữ chặt hai tay y, bọn ta trước mặt hạ thủ.

Một Thôi Hạo không phải là chuyện quan trọng, câu nói này buông ra thì Kim Ty Yến không sao chối nữa.

Kim Ty Yến chỉ cười nhạt, nàng ta cũng chẳng để tâm.

Thẩm Thăng Y thì để tâm.

Chàng đột ngột ngừng đầu, nhìn vào mặt ba người, trong mắt chỉ có lửa.

Lửa căm hờn.

- Giỏi! Giỏi lắm!

Rõ ràng chàng không nén giận được.

Thôi Hạo lại cười rộ :

- Ta chẳng thấy có gì là giỏi, nên biết rằng bọn ta không ra tay thì thôi, chứ đã ra tay thì tam kiếm hợp bích, ba người đồng tâm.

- Ba vị thật là bạn tốt.

- Không phải là bạn, mà là chủ và người được thuê.

- Té ra hai vị được Kim Ty Yến mời tới đánh mướn.

- Giết mướn!

Thôi Hạo lập tức đính chính cách nói của Thẩm Thăng Y.

Lúc bấy giờ Thẩm Thăng Y mới nhìn tới hai thanh kiếm như cương châm trong tay Tiền Khởi và Thôi Hạo, chợt hỏi :

- Hai vị có quan hệ thế nào với Thập nhị liên hoàn ố?

Thôi Hạo cười lớn nói :

- Ta vào Thập nhị liên hoàn ố năm hai mươi tuổi!

Tiền Khởi lạnh lùng :

- Ta thì sớm hơn y ba năm.

- Ủa, - Thẩm Thăng Y lập tức hỏi ngay - Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bằng Kim Phụng, Phần Báo Hồng Lang, Hoa Hạc Tử cáp, Cẩm Tỷ Hắc Sa, các người thuộc nhóm nào trong Thập nhị liên hoàn ố?

- Hắc sa ố!

- Hắc sa ố xếp thứ mười hai!

Thôi Hạo cười nhạt một tiếng nói :

- Thập nhị liên hoàn ố không phân biệt thứ tự theo danh hiệu trên dưới, người đừng lấy đó mà mỉa mai bọn ta.

Thẩm Thăng Y không đáp.

Kim Ty Yến bên cạnh lại cười nhạt hỏi :

- Còn muốn hỏi gì không?

Thẩm Thăng Y từ từ ồắc đầu.

Kim Ty Yến không hỏi nữa, Tiền Khởi và Thôi Hạo cũng im lặng.

Trong chớp mắt không khí trong gác Thanh Phong đượm vẻ chết chóc.

Cũng đúng lúc ấy, mái tóc trên vai Thẩm Thăng Y chợt bị gió thổi bay tung.

oOo Gió thổi qua cửa sổ, lùa vào gác Thanh Phong.

Gió bắc tháng mười hai tái tê lạnh buốt.

Aùnh lửa trong mắt Thẩm Thăng Y càng lúc càng sáng, tay trái chàng đã đặt lên cán kiếm.

Kiếm đã ra khỏi vỏ!

Tiếng quát xé không gian lập tức vang lên, hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo và một chưởng một kiếm của Kim Ty Yến nhất tề đánh luôn vào Thẩm Thắng Y.

Kiếm vừa nhanh vừa độc.

Thanh kiếm của Kim Ty Yến chớp loé mắt, hai thanh kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo thì chỉ còn là hai vầng ánh sáng đen bay lượn, ngoài cùng luồng ánh sáng đen có một điểm ánh sáng đỏ như máu.

Máu của Công Tôn Tiếp.

Kiếm giống như cương châm, rít lên như cương châm xé gió.

Kiếm bên tay phải của Kim Ty Yến lại không có tiếng gió, một chưởng vỗ ra cũng không nghe tiếng, giống như không hết sức, còn thương xót không nỡ hạ thủ.

Nhưng Kim Ty Yến dường như không phải là loại nữ nhân chịu tha mạng cho Thẩm Thắng Y.

Ba thanh kiếm tuy đâm vào những chỗ khác nhau, song mục đích đều là nhằm giết Thẩm Thắng Y.

Lúc giết Công Tôn Tiếp, Tiền Khởi và Thôi Hạo chỉ phóng một kiếm, lần này kiếm đi chưa được nửa đường đã biến chiêu bảy lần.

Thái độ của họ rất giống như mục hạ vô nhân, nhưng thật ra rất thận trọng.

So với họ thì Kim Ty Yến càng hiểu rõ hơn về võ công của Thẩm Thắng Y, nên nàng ra tay chỉ đánh có một chiêu, đâm thẳng vào giữa ngực Thẩm Thắng Y.

Nếu đâm trúng được vào ngực, thì một kiếm cũng quá đủ.

Thẩm Thắng Y kiếm chĩa lên trời, ngón tay cái phía dưới cầm, mũi kiếm che trên huyệt Mi Tâm, giống như vô sự, nhưng di chuyển một cái đã lập tức đánh ra trước ba kiếm của đối phương.

Ánh kiếm như tia chớp từ trên chém xuống, chỉ một nhát đã chặn đứng mười bốn nhát kiếm của Tiền Khởi và Thôi Hạo, cán kiếm cũng đồng thời hất mũi kiếm của Kim Ty Yến ra.

Kim Ty Yến ngoài kiếm bên tay phải còn có chưởng bên tay trái, thanh kiếm bị hất ra, chưởng đã thừa cơ đánh vào huyệt Không môn.

Tiếc là chưởng trái của Thẩm Thắng Y đang ở huyệt Không môn.

Chát một tiếng, hai chưởng chạm nhau, Kim Ty Yến kêu lên một tiếng, thân hình tung lên hai trượng, bay luôn qua cửa sổ ra ngoài.

Ba người trong gác Thanh Phong bắt giác sững sờ.

Thẩm Thắng Y thật không tin rằng chưởng lực của mình lợi hại đến thế.

Tiền Khởi và Thôi Hạo cũng không tin.

Thôi Hạo cười nhạt nói :

- Ta thấy Kim Ty Yến bay ra lần này chắc không trở vào nữa đâu.

Tiền Khởi thờ dãi một tiếng tỏ vẻ không biết làm sao :

- Cô ta đã trả đủ tiền, không còn việc gì ở đây, nếu là ta, chỉ sợ là ta đã đi trước lâu rồi.

- Ồ, mới rồi cô ta đã bỏ ra không ít sức lực, loại khách hàng như thế cũng khó tìm được, rõ ràng chúng ta không nên yêu cầu cô ta giúp đỡ nữa.

Trong lúc trò chuyện, ít nhất hai người cũng đã đâm Thẩm Thắng Y năm sáu mươi kiếm, Thẩm Thắng Y mà để ý nghe họ trò chuyện, thì trên người nếu không bị thủng năm sáu mươi lỗ thì cũng bị thủng không ít.

Nhưng chàng không bị đâm trúng nhát nào.

Chàng đỡ gạt năm sáu mươi nhát kiếm không chút lằm lằm, đánh trả luôn hai ba mươi nhát.

Trong chớp mắt ấy chàng phóng kiếm như là có ba Tiền Khởi hay ba Thôi Hạo.

Tiền Khởi và Thôi Hạo lời nói vừa dừng lại, trên mặt không lộ vẻ gì.

Ba năm trước, họ chỉ thấy tay kiếm của Thập nhị liên hoàn ỏ là nhanh, đến nay họ đã có dịp biết thế nào mới được gọi là khoái kiếm.

Vừa im bật, hai người da thịt trên mặt đã co rút lại, ra tay càng mau lẹ tàn độc! Đường như họ đã rõ, nếu Thảm Thăng Y không chết, thì họ cũng dừng nghĩ tới chuyện rời khỏi gác Thanh Phong.

Một bao vàng lớn đang chờ họ, ngoài gác Thanh Phong còn có nhiều chỗ rất hay, hiện họ đang muốn rời khỏi nơi đây, rời thật nhanh.

Chỉ có một cách, là phải giết Thảm Thăng Y thật mau.

Nên kiếm chiêu của họ càng mau lẹ tàn độc.

Kiếm giống ngọn cương châm như lưỡi rắn độc, kim ong vàng, vòi muỗi.

Thảm Thăng Y bất giác thở dài một tiếng, đến giờ chàng mới biết vì sao người giang hồ coi Thập nhị liên hoàn ỏ là một nơi đáng sợ.

Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, Ngân Bằng Kim Phụng, Phấn Báo Hồng Lang, Hoa hạc Tử cấp, Cẩm Tỷ Hắc Sa, mười hai nhóm sát thủ liên hoàn, Tiền Khởi và Thôi Hạo trước mặt đây chỉ là hai sát thủ trong nhóm Hắc Sa, thì sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ rốt lại là bao nhiêu người, thế lực của Thập nhị liên hoàn ỏ ra sao, thật là khó mà tưởng tượng.

Có điều có một chuyện chàng dám nói chắc, là cho dù toàn bộ sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ tụ họp ngoài gác Thanh Phong, chàng cũng không bao giờ để hai người Tiền Khởi và Thôi Hạo được bình bình an an mà rời khỏi gác.

Kim Ty Yến mới rời bay ra sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, hạng nữ nhân như cô ta thì chưa đạt được mục đích quyết chưa chịu thôi.

Về phía chàng, thì chuyện làm chàng tức giận nhất là bị lừa dối, huống hồ lần này không những tình bạn của riêng chàng bị lừa dối, còn có thêm tính mạng của một người bạn.

Chàng chỉ nóng nảy một lúc, rồi tâm tình mau chóng bình tĩnh trở lại.

Kim Ty Yến chạy rồi, còn hai sát thủ của Thập nhị liên hoàn ỏ này bất kể thế nào cũng không cho chúng sống sót rời khỏi nơi đây được.

Thanh kiếm trong tay trái chàng trong chớp mắt trở nên rất lợi hại.

Kiếm ra chiêu Lập Phách Hoa Sơn, đúng theo kiếm pháp chính tông, ngàn cân giăng xuống, danh phù kỳ thực, quả nhiên có uy thế bạt sơn di đảo.

Hai người hai bên mỗi người bị chém một kiếm, cùng vào một chỗ, mà như là không chia ra nhát nào sau nhát nào trước.

Tiền Khởi thẳng thắn đón đỡ, hổ khẩu lập tức bị xé toác, thanh kiếm của Thôi Hạo thì bị hất tung ra, môn hộ trống trải.

Thảm Thăng Y thừa cơ sấn vào.

Thôi Hạo cả kinh thất sắc, tay phải vung kiếm đánh trở lại, tay trái ra chiêu Phân hoa phát liễu đánh vào mặt Thảm Thăng Y.

Tay của y cũng độc như kiếm! Nhưng tiếc là không chỉ kiếm của y không nhanh bằng kiếm của Thảm Thăng Y, mà cả tay quyền của y cũng chậm hơn tay quyền của Thảm Thăng Y, chiêu Phân hoa phát liễu mới đánh được nửa đường tay của Thảm Thăng Y đã ở chỗ đó.

Năm ngón tay kéo lại một cái, Thảm Thăng Y đã nắm cứng Mạch Môn tay trái của Thôi Hạo.

Tay trái của Thôi Hạo vừa rời như là đưa ra cho Thảm Thăng Y nắm lấy vậy.

Tiếng la hoảng của y chưa kịp bật ra, mỗi hơi lạnh đã toát ra đầy mặt.

Tay phải của Thảm Thăng Y nếu không mạnh tới bảy trăm cân, ít nhất cũng là sáu trăm chín mươi cân.

Xương cổ tay trái của Thôi Hạo cho dù có cứng rắn, không bị vỡ nát nhưng khí lực toàn thân của y đã mất hết, thanh kiếm trong tay phải phóng tới Thảm Thăng Y cũng rũ xống nửa đường, thanh kiếm trong tay trái của Thảm Thăng Y đang chém xuống đã tới trước mắt y.

Thôi Hạo chỉ còn hy vọng vào Tiền Khởi, vì Tiền Khởi là bạn của y, bạn thân.

Tiền Khởi cũng không để y thất vọng, một nhát kiếm phóng tới xuyên qua ngực y.

Bạn tốt quả là rất ít.

Khuôn mặt Thôi Hạo lập tức trắng bệch đi mấy phần.

Tiền Khởi cũng biến sắc.

Thảm Thăng Y nắm lấy Thôi Hạo, môn hộ để trống, y ở bên cạnh thừa cơ phóng kiếm đâm vào lưng chàng.

Xưa nay y quen nắm lấy cơ hội, lợi dụng cơ hội.

Đây đúng là một cơ hội, một cơ hội rất tốt.

Cho nên nhát kiếm này y dùng toàn lực phóng ra, thế không thể thu về.

Đến khi y phát hiện rằng lưng Thảm Thăng Y đột nhiên co lại, muốn thu kiếm về thì đã không kịp nữa.

Thanh kiếm vì một tiếng đánh lướt qua áo Thảm Thăng Y, đâm vào ngực Thôi Hạo.

Thảm Thăng Y không bị trúng kiếm, nhưng giống như bị đâm trúng.

Vừa rồi quả là chàng đã đem mạng sống của mình ra đánh cược, lối đánh cược này nếu không thắng thì nhất định bị coi là một người điên.

- Người điên rồi.

Tiền Khởi lập tức ngoác mồm cười lớn.

Thảm Thăng Y không điên, Tiền Khởi thì lại như muốn điên, câu nói vừa bật ra, y đã quát lên một tiếng quái dị, thân thể bay tung ra ngoài đập vào tường dội lại một cái rơi phịch xuống đất. Khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi, máu, nước bọt, nước mũi... trong người có thứ nước nào chảy ra được thì đều chảy ra hết.

Y ngồi ở đó, ngực bị xé toác, tròng mắt không còn sinh khí, cổ họng cũng thế.

Không ai tưởng tượng được rằng cái khuỷu tay của Thảm Thăng Y lại thúc mạnh đến thế.

Tiền Khởi thì đã tưởng tượng được, nhưng không nói ra được nữa.

Y tuy vốn là người, nhưng đã trở thành một loại người khác.

Người chết.

Câu nói của y vừa buông ra, Thảm Thăng Y đã cắp kiếm vào cánh tay trái đánh luôn một khuỷu tay vào cổ họng y.

Đòn này cũng đúng là kiếm pháp chính tông, khuỷu tay vốn không phải là binh khí, nhưng cũng có thể phát ra uy lực như binh khí, cổ họng lại là chỗ không thể chịu nổi một đòn đánh.

Đòn đánh này khá bất ngờ, Tiền Khởi quả không ngờ tới.

Thôi Hạo cũng không may mắn hơn y, khuỷu tay trái của Thảm Thăng Y thúc ra phía sau, thanh kiếm lại phóng tới đúng vào huyệt Mi tâm của y.

Mi tâm cũng là chỗ trí mạng.

Một kiếm của Tiền Khởi không phải là trí mạng, nhát kiếm này của Thảm Thăng Y mới đúng là lấy mạng y.

Thảm Thăng Y buông lỏng tay.

Thân thể của Thôi Hạo lập tức nhũn ra đổ vật xuống.

Thẩm Thăng Y tra kiếm vào vỏ, trên mặt không hề có vẻ tươi cười, tuy chàng giết được Tiền Khởi và Thôi Hạo, nhưng không có ích lợi gì cho Công Tôn Tiếp.

Người chết không sống lại được nữa.

Thẩm Thăng Y từ từ ngồi xổm xuống, nhặt mớ phi tiêu treo nhạc trên mặt đất, tra lại thanh kiếm của Công Tôn Tiếp vào vỏ, rồi mới bế thi thể Công Tôn Tiếp lên.

Động tác của chàng rất từ từ.

Đôi mắt của Công Tôn Tiếp vẫn chưa chịu nhắm lại, hai tròng mắt vốn như rực lửa, hiện tại đã lạnh ngắt, lạnh ngắt giữa gió.

Rèm cửa tung bay, trên gác Thanh Phong lại có gió.

oOo Gió trên đường càng mạnh hơn.

Không gian vắng lặng, trên đường vắng lặng.

Đêm nay là đêm nào?

Công Tôn Tiếp, đã trên lưng ngựa, cương ngựa trong tay Thẩm Thăng Y (mắt hai trang) ...Thẩm Thăng Y nhìn thấy bấy nhiêu nhân mã của chùa Thiếu Lâm, mới biết là vừa rồi mình đã đánh ngã một người cướp ngựa.

Chàng nói là mượn, nhưng hành động lúc ấy chẳng khác gì cướp.

Các hoà thượng chùa Thiếu Lâm dĩ nhiên nhớ được gã cuồng đồ, nhưng lại không biết gã cuồng đồ lớn mật này đã tới cổng nhà họ Chu trước đó không lâu, tự xưng là bạn của Kim Ty Yến.

Nhưng hai gia nhân thì đều biết, tuy họ đều là lớn tuổi nhưng trí nhớ còn tốt, mắt nhìn còn tinh tường, đã thấy Thẩm Thăng Y từ xa phóng như bay lại.

Chỉ thấy có một mình Thẩm Thăng Y, còn tiểu thư cùng đi và phu nhân cùng quản gia lên đường theo sau ngay chẳng thấy đâu cả, hai người vừa nghĩ tới đó, khuôn mặt già nua lập tức trắng bệch, hai cây gậy chỉ vào Thẩm Thăng Y phát run lên, tựa hồ muốn nói mà không nói ra lời.

Họ không nói ra thì còn tốt, chứ nói ra rồi thì quả là có chuyện không hay cho Thẩm Thăng Y.

“Chính là y!”, chỉ có ba tiếng ấy.

Ba tiếng cũng quá đủ.

- Chính là y à?

Các hoà thượng chùa Thiếu Lâm cùng ứng thanh quay đầu, một nửa biến sắc.

Trước đó, chắc hẳn hai gia nhân đã nói với họ không ít chuyện “tốt” về Thẩm Thăng Y, mà đối với Thẩm Thăng Y, họ cũng chỉ có ấn tượng “tốt”.

Hoà thượng già mặc áo trắng vẽ mặt chẳng có chút nào thân thiện, ông ta không những có địa vị cao nhất trong đám hoà thượng, mà nhân lực cũng lợi hại hơn cả, vừa nhìn qua đã thấy Công Tôn Tiếp toàn thân đầm máu nằm trên lưng ngựa.

Nhưng ông ta không thấy được mặt Công Tôn Tiếp.

- Tiểu thư của các người đi cùng với người này à?

Giọng nói của hoà thượng già chột đành lại.

Hai gia nhân gật đầu lia lịa.

- Người này dắt một con ngựa chở một người toàn thân đầy máu.

Hoà thượng già nói xong câu ấy, ngoài hai gia nhân, ít nhất còn có hơn mười hoà thượng hai bên sẵn ra.

Thẩm Thăng Y cũng đã nhìn thấy nhân mã chùa Thiếu Lâm từ xa, chàng cũng nghĩ rằng đó có thể là nhân mã chùa Thiếu Lâm.

Chàng lại không biết hai gia nhân già cầm gậy chỉ trở vào mình là có ý gì.

Khoảng cách vẫn còn xa, hoà thượng già nói chuyện gì với hai gia nhân dĩ nhiên chàng không nghe rõ.

Có điều trong thấy hai gia nhân và mười mấy hoà thượng hăm hăm xông về phía mình, không cần nghe chàng cũng biết là mình lại gặp phải chuyện rắc rối.

Chàng chỉ hy vọng ba người bọn Chu Phụng kịp thời về tới, mà cũng chỉ có ba người bọn họ mới có thể giải thích mọi chuyện một cách rõ ràng.

Dĩ nhiên chàng cũng rõ rằng nếu ba người bọn Chu Phụng đã về tới nhà, thì đã không để hai gia nhân già ra ra đón người ngựa của Thiếu Lâm.

Chàng chợt thấy có khả năng hôm nay mình xúi quẩy.

Một người bắt đầu xúi quẩy, chuyện rắc rối cũng phát sinh, mà không phải chỉ là một chuyện.

Thẩm Thăng Y cũng không phải là ngoại lệ.

Ba người bọn Chu Phụng về không kịp, hoà thượng Trí Thâm lại vừa tới.

Con ngựa của Thẩm Thăng Y mà y cười quả nhiên chỉ kiệt sức nhất thời, không bao lâu đã trở lại bình thường, tuy y tới chậm một chút, nhưng tới rất đúng lúc.

Chuyển qua góc phố, vừa liếc mắt nhìn thấy Thẩm Thăng Y, nổi cảm tức trong lòng Trí Thâm lập tức bùng lên.

Phật còn nổi nóng, huống chi là hoà thượng?

Vừa nhìn thấy huynh đệ đồng môn nhao nhao xông về phía Thẩm Thăng Y, Trí Thâm càng không thể đứng ngoài nhìn, quát lớn một tiếng, từ lưng ngựa vọt ra nhảy xổ về phía Thẩm Thăng Y, người chưa tới, đã phát ra một quyền.

Quyền phong ào ào nổi lên.

Bách bộ thần quyền của phái Thiếu Lâm xưa nay nổi tiếng là cương mãnh.

Quyền phong của Trí Thâm tuy chưa đạt tới mức bách bộ nhưng cũng đã đạt tới hai ba mươi bước.

Hiện tại khoảng cách giữa y với Thẩm Thăng Y chỉ còn mười mấy bước.

Thẩm Thăng Y nghe tiếng gió quay đầu nhìn, trông thấy Trí Thâm trong lòng càng biết là không hay.

Chàng quát khê một tiếng, tay trái vỗ vào lưng ngựa, đẩy con ngựa chở xác Công Tôn Tiếp về phía tường, tay phải lật một cái biển chướng thành quyền đánh thẳng ra phía trước đón đỡ tay quyền của Trí Thâm.

“Bùng” một tiếng, Trí Thâm từ trên không rơi xuống, Thẩm Thăng Y chỉ đảo người một cái.

- Tiểu tử giỏi lắm!

Trí Thâm hai chân xoạc ra, thân hình vững như núi, nắm tay để ngang hông, vận khí vào đan điền chuẩn bị phát quyền.

- Hoà thượng giỏi!

Thẩm Thăng Y hững hờ buông một tiếng, hai chân không ra chữ đinh cũng chẳng ra chữ bát, đứng im tại chỗ.

Đó chỉ là tùy tiện mà đứng, nhưng khí thế trông đã hơn người.

Chỉ có bậc cao thủ trải qua trăm trận, thân mang tuyệt kỹ mới có dáng vẻ hơn người như vậy.

Trí Thâm nhìn thấy, nhóm hoà thượng kia cũng nhìn thấy, bóng người loang loáng chớp lên đều rơi xuống, dừng lại thủ thế cách Thẩm Thăng Y ngoài một trượng.

Phía sau nhóm hoà thượng này lại có những hoà thượng nói nhau lảng không vọt tới, đồ đệ chùa Thiếu Lâm quả nhiên có phong độ trước việc nghĩa không chịu kém người.

Hoà thượng già cũng thế, càng già càng mạnh mẽ, người đi sau mà tới trước, nhóm hoà thượng thứ hai chưa kịp đáp xuống, ông ta đã rơi vào giữa vòng vây, tới trước mặt Thảm Thăng Y cất tiếng niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Giọng hoà thượng già sang sảng như tiếng đại hồng chung, vang rền làm người ta choáng tai.

Thảm Thăng Y nghe xong lại có vẻ hững hờ, có điều công lực của hoà thượng già này quả vô cùng thâm hậu, chàng nghe xong đã biết ngay lần này rắc rối hơn chàng nghĩ nhiều.

Chàng không nói gì, hoà thượng còn niệm Phật hiệu chứ chàng thì không lên tiếng.

Hoà thượng già niệm Phật hiệu xong, trầm giọng nói :

- Lão nạp là Ngộ Không.

Thảm Thăng Y quan sát ông ta từ trên xuống dưới một lượt, cất tiếng hỏi :

- Ngộ Không của chùa Thiếu Lâm à?

- Lão nạp quả từ Thiếu Lâm tới, - Ngộ Không vượt chòm râu bạc - thí chủ biết lão nạp à?

- Bây giờ mới biết.

- A di đà Phật.

Ngộ Không lại niệm Phật hiệu, dường như chỉ sợ không doạ được Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y thản nhiên nói :

- Ta thấy ngươi là cao thủ.

Ngộ Không cao giọng :

- Lão nạp thấy thí chủ cũng là cao thủ, Chu Vân không phải là đối thủ của thí chủ, lão nạp cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Thảm Thăng Y không nói gì, chàng nghe rõ trong câu nói của Ngộ Không còn có ý khác nữa.

Ngộ Không quả nhiên có ý khác, ngừng một chút lại nói tiếp :

- Nhưng cho dù không phải là đối thủ của thí chủ, đêm nay lão nạp cũng muốn đòi lẽ công bằng cho Chu sư diệt.

Thảm Thăng Y lúc ấy mới nói :

- Hoà thượng định giảng đạo lý à?

Ngộ Không còn chưa đáp, Trí Thâm bên cạnh đã cười nhạt nói ngay:

- Hạng người như ngươi thì có đạo lý nào giảng cho được?

Câu nói vừa dứt, y đã chuẩn bị phát quyền.

Ngộ Không vội quát cản lại :

- Trí Thâm lui ra, chuyện này để sư phụ giải quyết.

Té ra Ngộ Không là sư phụ của Trí Thâm.

Trí Thâm nghe thế chỉ có cách lui ra.

- Có đệ tử ở đây, sư phụ cần gì phải ra tay.

Hai hoà thượng trung niên lập tức bước tới đứng hai bên Ngộ Không.

Hai hoà thượng này thái dương nhô cao, mắt hiện tinh quang, công phu tu vi xem ra đều cao hơn Trí Thâm.

Đệ tử Thiếu Lâm quả nhiên đều không phải người tầm thường.

Hai hoà thượng này sấn lên, số hoà thượng còn lại cũng đều sấn lên.

Quy củ của chùa Thiếu Lâm phân chia trên dưới rất nghiêm mật, các hoà thượng đều tôn trọng sự phụ.

Hai ba chục hoà thượng nhất tề tràn tới, ít nhất Thẩm Thăng Y cũng phải dùng kiếm mới ngăn lại được.

Người còn có thể lỡ tay, kiếm lại càng không có mất, dùng kiếm thì khó mà không gây đổ máu.

Thẩm Thăng Y tuy đã hiểu rõ, nhưng cũng không muốn rút kiếm làm người ta bị thương, nên chỉ cười nhạt một tiếng nói :

- Hoà thượng Thiếu Lâm té ra cũng là bọn lấy nhiều hiếp ít, cậy thế khinh người mà thôi.

Chàng biết Thiếu Lâm là danh môn đại phái, phải nói như thế thì các hoà thượng mới tạm thời không xông lên nữa.

Hai ba chục hoà thượng quả nhiên đều dừng lại, chỉ còn có một người sấn tới.

Là Trí Thâm.

Trí Thâm sấn lên ba bước, lớn tiếng quát :

- Tiểu tử nhà ngươi nói bậy cái gì đấy, một mình bần tăng đánh nhau với ngươi thôi.

Lần này Ngộ Không không ngăn trở.

Trí Thâm không chần chờ gì, lập tức ra tay.

- Đỡ hai quyền của ta đây!

Y quát lớn một tiếng, Bách bộ thần quyền từ không lập tức đánh tới Thẩm Thăng Y.

Đó là quyền tay phải, quyền sau còn mạnh hơn quyền trước.

Trước mặt bấy nhiêu đồng môn, lẽ nào Trí Thâm không dốc hết sức.

Thẩm Thăng Y không hề né qua, cũng không đổi quyền, xoay người vung tay, chưởng trái đè một cái ấn một cái, hoá giải luồng lực đạo trên quyền thứ nhất của Trí Thâm, quyền bên trái cũng đồng thời đẩy ra thẳng thắn đánh vào quyền thứ hai.

“Bùng” một tiếng quyền phong chạm nhau trên không, tuyết dưới mặt đất cuốn lên, che lấp cả người Trí Thâm.

Trong chớp mắt ấy y khuất hẳn người trong đám tuyết.

Thẩm Thăng Y nửa người trên lại lắc một cái, nhìn lại Trí Thâm, thì ít nhất y cũng lui lại ba bước, vừa đứng trở về chỗ cũ.

Trí Thâm khuôn mặt vừa rồi đỏ bừng giờ đã trở nên trắng bệch.

Đám tuyết rơi xuống đầy mặt y.

Tuyết trắng như bụi.

Trong bụi tuyết chợt có một tia máu phun ra.

Một cái bóng người từ bức tường bên cạnh chợt lảng không vọt tới, một nhát kiếm bổ xuống cái đầu trọc của Trí Thâm.

Hoà thượng chùa Thiếu Lâm tuy là võ công cao cường, nhưng người có kinh nghiệm lâm địch không nhiều, gặp lúc bị ám toán thì phản ứng không đủ mau lẹ, không đủ linh hoạt, nói gì người ám toán Trí Thâm lại là cao thủ về kiếm.

Trí Thâm thậm chí không kịp kêu lên một tiếng, cái đầu trọc bị chém làm hai mảnh.

Tấm thân không còn sức sống đổ vật xuống đất, người kia cũng đồng thời đáp xuống đất nhẹ như chim én không một tiếng động.

Toàn bộ số hoà thượng đều biến sắc la hoảng.

Về mặt Thảm Thăng Y càng khó coi hơn cả mặt của đám hoà thượng .

Người kia cất tiếng cười khanh khách nói :

- Ai dám làm khó cho bạn thân của Kim Ty Yến, Kim Ty Yến ta là người đầu tiên không tha cho y.

Không phải Kim Ty Yến thì là ai?

- Kim Ty Yến!

Các hoà thượng chùa Thiếu lâm lại biến sắc la hoảng.

Về mặt Thảm Thăng Y trông càng khó coi.

Tuy chàng biết Kim Ty Yến nhất định không chịu thôi, nhưng không ngờ nàng ta lại tới hại chàng lần nữa mau lẹ như thế.

Lần này Kim Ty Yến lại dùng một cách rất tàn độc.

Thảm Thăng Y đang nghĩ không biết làm sao để nói rõ mọi chuyện cho các hoà thượng Thiếu Lâm.

Chắc chắn bọn họ không tha Kim Ty Yến, cũng không tha cho một bạn thân của Kim Ty Yến.

Chính là mục đích của Kim Ty Yến!

Hiện tại mục đích ấy đã đạt được rồi.

Kim Ty Yến nói xong, vọt luôn qua bức tường bỏ đi! Nàng ta chỉ là lợi dụng hoà thượng chùa Thiếu Lâm đối phó với Thảm Thăng Y, chứ hoàn toàn không muốn họ quay ra đối phó với mình.

Nàng cũng biết hoà thượng chùa Thiếu Lâm rất lợi hại, có điều biết chưa đủ.

Thân hình còn đang trên không, Kim Ty Yến liếc mắt đã thấy hai hoà thượng trung niên chia ra hai bên nhảy xổ lên đầu tường.

Võ công của phái Thiếu Lâm tuy không lấy khinh công làm sở trường, nhưng khinh công của hai hoà thượng kia chẳng thua gì Kim Ty Yến, mà điểm quan trọng là họ còn đứng gần bức tường hơn Trí Thâm.

Kim Ty Yến chém chết Trí Thâm, thân hình tự nhiên cũng phải đáp xuống cạnh chỗ y đứng, hiện tại nàng ta nhảy lên bức tường dĩ nhiên phải từ chỗ xa hơn so với hai hoà thượng trung niên một chút.

Một chút ấy cũng quá đủ, Kim Ty Yến còn chưa tới bức tường, hai hoà thượng kia đã đứng trên đầu tường chờ nàng.

“Xuống!”, một tiếng quát vang, hai hoà thượng kia như đôi rồng ra bể, chia ra hai bên giáp kích, bốn luồng quyền phong lập tức phát ra.

Quyền phong cứng mạnh, hai hoà thượng này rõ ràng đã luyện được Bách bộ thần quyền, so với Trí Thâm còn cao hơn hẳn.

Bốn phát quyền này về kinh lực dĩ nhiên ít nhất phải mạnh gấp đôi hai quyền của Trí Thâm.

Kim Ty Yến người đang trên không, không sao dùng lực, làm sao đỡ được, nhưng nàng ta thông minh hơn người, vừa nhìn thấy không đỡ được, lập tức dùng chiêu Yến tử đảo xuyên liềm lật người một cái mượn sức quyền phong bay trở lại.

Vừa đáp xuống đất, Kim Ty Yến đã bị cả chục hoà thượng vây lại, ánh mắt người nào cũng rực vẻ căm thù.

Lần này thì Kim Ty Yến không sao cười nổi.

Thảm Thăng Y thì đã không cười nổi từ lâu, thái độ của số hoà thượng còn lại đối với chàng cũng chẳng có gì là hay.

Chàng nhìn thấy Kim Ty Yến rơi xuống đất, chợt xoay chuyển ý nghĩ, lập tức định xông qua bắt Kim Ty Yến.

Cách tốt nhất là cứ bắt Kim Ty Yến trước đã.

Tiếc là các hoà thượng chùa Thiếu Lâm không biết gì về nỗi khổ tâm của chàng, họ chỉ biết Kim Ty Yến vừa vì bạn mà giết một sư huynh đệ của họ.

Dĩ nhiên họ cũng không thể buông tha cho bạn thân của Kim Ty Yến.

Thảm Thăng Y vừa nhích chân, bốn phía đã xuất hiện ba thanh giới đao, bốn ngọn thiền trượng, bảy thanh Nguyệt nha phương tiện sản, một ngọn kim cương bổng, còn có bách bộ thần quyền, ngoài ra còn có hoà thượng Ngộ Không đứng một bên trừng trừng nhìn vào.

Một người mà đã tức giận thì rất dễ quên bẵng tất cả mọi quy củ, hoà thượng thì cũng là người.

Hiện tại đám hoà thượng Thiếu Lâm đang vô cùng tức giận.

Riêng Thảm Thăng Y thì ít nhất cũng tức giận gấp đôi.

oOo Kim Ty Yến cũng đang căm hờn.

Chung quanh nàng xuất hiện bốn thứ khí giới, tất cả là mười ngọn, trong đó đã có hai thanh giới đao chém vào nàng.

Kim Ty Yến vừa đỡ được hai thanh đao, ba ngọn thiền trượng đã chia theo ba lộ thượng trung hạ đánh tới!

Đám tuyết bay trên đầu nàng lập tức bị đánh bật đi, ngọn thiền trượng ở giữa đập vào lưng thì ít ra nàng cũng phải thổ huyết, lại còn ngọn thiền trượng đánh dưới chân thì nặng như gốc cây bật rễ, không sao đỡ được.

Kim Ty Yến dường như tránh né ba ngọn thiền trượng rất dễ dàng, nhưng trong tiếng gió rít vù vù, trên đầu lại chợt xuất hiện thêm một chiếc phi bạt.

Phi bạt là loại ám khí lớn, phi bạt của hoà thượng chùa Thiếu Lâm lại càng lớn, loại ám khí này đánh ra, không chỉ thủng một lỗ mà còn có thể cắt đứt người làm đôi.

4. Mấy Phen Tranh Sóng Chết, Một Kiếm Sạch Ân Cừ

Nàng không phải là hạng người cam chịu chết.

Một đôi phi bạt bay lướt qua đầu nàng, chiếc nào cũng vạch nửa vòng tròn trong không trung bay trở về tay của hoà thượng phóng bạt, nhưng không chờ đôi bạt bay ra lần nữa, ba ngọn Nguyệt nha phương tiện sản đã ồ ạt đánh lên.

Phương tiện sản là binh khí nặng, Kim Ty Yến không dám đón đỡ, nàng lật người hai cái đã dùng nhiều sức lực, định mở đường chạy thì bị ba ngọn Phương tiện sản bức bách phải lui.

Nàng còn chưa kịp vung kiếm mở đường tháo chạy, một chiêu Bách bộ thần quyền đã đợi bên cạnh.

“Đánh!”, một tiếng quát lớn, quyền phong ào lên cuốn tới.

Kim Ty Yến chân đạp theo Thất tinh bộ pháp tránh qua, không để quyền đánh trúng.

Quyền thứ nhất đánh trượt, quyền thứ hai đã tới, giới đao, Phương tiện sản, thiền trượng ào ào như sóng nước đổ tới, còn có đôi phi bạt đang chuẩn bị công kích.

Kim Ty Yến mặt trắng bệch.

Đột nhiên mười hoà thượng đều ngẩng người ra, nhất tề đình chỉ thế công quay đầu nhìn ra cạnh con đường.

Một chiếc xe song mã từ góc phố ầm ầm lao tới.

Vó ngựa dồn dập, bánh xe quay tít, người dong xe hò hét quát tháo như sấm.

Người này mặc áo dài trắng, mặt cũng bịt khăn trắng.

Y hò hét quát tháo như một người khùng.

Nhưng y không khùng.

Đám hoà thượng còn đang nhìn, tiếng quát tháo của y chợt ngừng lại, lại kêu lớn một tiếng :

- Kim Ty Yến lên xe!

Lời buông rơi xuống, ngọn roi dài trong tay người áo trắng đập như bất kể xuống đầu xuống mặt bốn hoà thượng đứng cạnh đường.

Roi nặng thật!

Roi đánh xuống đất, tuyết văng tung toé, đá xanh lát đường cơ hồ lộ cả ra, đánh trúng người thì làm sao chịu được?

Bốn hoà thượng cuống cuống đón đỡ, Kim Ty Yến cũng không phải là kẻ không biết lợi dụng thời cơ, thân hình ứng tiếng bay vọt lên không như một con chim én.

Nàng vọt một cái ra ba trượng, vừa tới sau cổ xe.

Kim Ty Yến quả nhiên danh bất hư truyền.

Cửa xe đã mở sẵn, Kim Ty Yến nghiêng người vọt vào, đóng ngay cửa lại, người áo trắng lập tức thu roi, cõ xe ngựa lại lao nhanh đi!

Hai chiếc phi bạt tức thời đánh theo.

Hoà thượng chùa Thiếu Lâm hoàn toàn không phải là bọn ngu.

Chiếc bạt thứ nhất đánh trúng cửa xe.

Cửa xe răng rắc vỡ nát, chiếc bạt thứ hai lập tức theo chỗ vỡ bay vào trong xe.

Hoà thượng thật giỏi, phi bạt thật hay.

Nhưng đáng tiếc, “keng” một tiếng, chiếc bạt thứ hai vừa bay vào đã từ trong xe bay dội trở ra.

Kiểm trong tay, Kim Ty Yến đối phó với một chiếc phi bạt chẳng phải là khó.

Chiếc bạt bay ra khỏi xe, tiếng cười khanh khách đắc ý của Kim Ty Yến trong thùng xe cũng vang lên.

Nữ nhân này có lúc cũng gặp may như thế.

Đám hoà thượng chùa Thiếu Lâm tức nổ ruột, gầm lên một tiếng, bóng người chớp loạn lên, nhất tề đuổi theo.

Xe bốn bốn ngựa khó đuổi, xe song mã cũng không dễ mà đuổi kịp.

Trong chớp mắt cỗ xe xông qua qua ngã tư, lao vào góc ngoặt chạy mau về phía trước.

Đám hoà thượng chùa Thiếu Lâm nhao nhao gầm thét, đuổi riết không tha.

Thẩm Thăng Y thì không may mắn như Kim Ty Yến.

Phía bên góc phố tuy gà bay chó chạy loạn lên như vậy, nhưng các hoà thượng bên này không ngó tới lấy một cái, xem ra họ đã quyết ăn tươi nuốt sống Thẩm Thăng Y.

Hai bên đến lúc này vẫn chưa động thủ, nhưng đã sắp động.

Thẩm Thăng Y trông như vô sự.

Địch không động, ta không động, địch vừa động, ta động trước, phần đông cao thủ đều như vậy. Nhưng muốn làm được như vậy không dễ, trước hết là phải trầm tĩnh nhẫn nại.

Trong số hoà thượng có không ít cao thủ, tiếc rằng không phải tất cả đều là cao thủ.

Đã có người ngấm ngầm di động, đã có người không nhìn được nữa.

“Oa” một tiếng kêu lớn, một luồng đao quang bắn thẳng lên không, một hoà thượng lẳng không vọt lên.

Người hạ xuống! Đao hạ xuống!

Thanh giới đao đã lẳng không chém thẳng xuống đầu Thảm Thăng Y.

Cuộc đấu lập tức phát động.

Hai thanh giới đao khác, bốn cây thiền trượng, bảy ngọn Nguyệt nha Phương tiện sẵn, một ngọn Kim cương bổng lập tức đánh ra.

Phi bạt cũng không chịu chậm hơn.

Buông khỏi tay là ám khí, cầm trong tay là binh khí ngắn.

Ngắn đi một tấc là hiểm một tấc, võ khí càng ngắn càng hiểm.

Thảm Thăng Y thở dài một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng không thể không rút kiếm!

Lưỡi đao chém xuống đầu, kiếm vung lên ngăn đón, keng một tiếng hắt lưỡi đao ra, Thảm Thăng Y tay phải chọt vươn ra, hoà thượng cầm đao còn chưa rơi xuống đất thì thấy lưng cứng đờ, đã bị tay phải Thảm Thăng Y nắm lấy hông trái.

Y thất thanh la hoảng, ngọn giới đao chênh chếch chém ngược lại liên tiếp hai mươi tám nhát, Thảm Thăng Y mà không buông tay, cánh tay phải chỉ sợ bị bầm nát như tương.

Nhát đao thứ nhất còn chưa chém tới, Thảm Thăng Y đã buông tay!

Thân hình hoà thượng kia lại không rơi xuống đất mà tung ra hai trượng, bay lên đầu tường.

Gạch ngói đầu tường lập tức bay tung toé, mấy đao sau cùng trong hai mươi tám đao của hoà thượng đã chém lên tường.

Xem ra không phải là tự ý bay về phía đó.

Thảm Thăng Y tay phải ném hoà thượng kia đi, thanh kiếm trong tay trái đồng thời hắt một đôi phi bạt bên trái bay tới, tay phải đón hai thanh giới đao, vội vàng nên không kịp nhìn ngó gì tới hoà thượng kia, chẳng lạ gì chàng chỉ còn cách quăng y đi.

Sau giới đao, phi bạt lại còn có thiền trượng.

Thiền trượng chưa đánh tới, “này”, một tiếng thét vang, một hoà thượng từ bên cạnh sẵn vào, một chiêu Bách bộ thần quyền đẩy ra.

Thảm Thăng Y thanh kiếm trong tay trái vạch mau thành một màn kiếm quang cắt đứt quyền phong, tay phải đồng thời lật lên, ngón cái và ngón trỏ co lại bật ra, đúng lúc búng vào chiếc phi bạt đang sa mau xuống mặt.

“Keng” một tiếng, chiếc phi bạt bay chếch qua một bên, vừa khéo chặn được hai ngọn Phương tiện sẵn đang đánh vào Thảm Thăng Y.

“Soạt soạt” hai tiếng, phi bạt leng keng rơi xuống đất, hai ngọn Phương tiện sẵn chỉ còn hai cái cán, lưỡi sẵn đã rơi trên mặt đất.

Phi bạt bay vòng trên không, mượn lực phá lực, sắc bén khôn sánh, Thảm Thăng Y co ngón tay búng vào đúng chỗ, không những không làm giảm lực đạo trên chiếc phi bạt mà còn làm nó bay mau hơn, chỉ có phương hướng là thay đổi.

Hoà thượng phóng phi bạt trợn mắt sững sờ, hai hoà thượng bị phi bạt chém đứt Phương tiện sẵn cũng ngơ ngác nhìn vào hai cái cán sẵn trong tay.

Ngón tay trở của Thảm Thăng Y thật ra cũng rất tệ, chàng còn phải đối phó với những hoà thượng chưa ngẩn người ra.

Thiền trượng lại đánh tới, chỉ có một ngọn!

Một trượng mà thanh thế ghê người.

Ngọn thiền trượng ra chiêu Hoàn hảo thiên sát mã quét ngang lưng Thảm Thăng Y, dùng chiêu thức của côn bổng, uy thế còn lợi hại đáng sợ hơn nhiều.

Hai tay phải có khí lực vài chục cân mới có thể sử dụng thiền trượng, nhưng hai tay hoà thượng này đâu phải chỉ có vài chục cân khí lực.

Y đứng sừng sững như một ngọn núi, vung trượng một cái như có thể lay non dốc biển.

Chỉ có đồ ngu mới đón đỡ một trượng như vậy.

Thảm Thăng Y không phải là đồ ngu.

Thiền trượng còn chưa quét tới, Thảm Thăng Y thân hình đã bị trượng phong cuốn bay lên, giống như lá rụng đầu thu, bông bay cuối xuân, lãng đãng phiêu hốt phía trên ngọn trượng.

Lúc ấy nói ra thì có vẻ khoa trương, nhưng khoảng cách quả thật rất gần, thoát nhìn giống hệt như Thảm Thăng Y bị trượng phong của hoà thượng đánh tung ra.

Phía sau hoà thượng cầm trượng có năm sáu hoà thượng khác cũng lăm tưởng như vậy, đến khi họ phát giác ra là lầm, Thảm Thăng Y đã theo trượng phong lãng đãng không lật một cái rơi xuống trước mặt họ.

Năm sáu hoà thượng này toàn dùng binh khí dài, thiền trượng, Nguyệt nha Phương tiện sản và Kim cương bổng, khoảng cách xa thì uy lực rất mạnh, nhưng gần quá thì không có tác dụng gì.

Thảm Thăng Y hiện tại đứng ở chỗ ngay cả kiếm cũng khó thi triển.

Mấy hoà thượng kia lập tức luống cuống, cũng không biết là nên tạm thời vứt bỏ binh khí hay là lùi lại tránh né.

Thảm Thăng Y thì biết, thanh kiếm của chàng không biết đã tra vào vỏ từ lúc nào, thân hình vừa đáp xuống, hai chưởng đã vung ra.

Trong chớp mắt bóng người bay tung, tiếng la hoảng nổi nhau rộ lên.

Mấy hoà thượng kia đứng túm tụm cả lại ở một chỗ, trong tay lại toàn binh khí dài, nên khi Thảm Thăng Y sản vào, tung toé ra như bầy gà bị ném đá.

Những hoà thượng khác tuy định tới giúp, nhưng chớp mắt cũng không biết làm sao giúp bây giờ.

Hoà thượng Ngộ Không đứng bên cạnh nhìn thấy, lại cơ hồ không hề tức giận.

Ông ta cũng tức giận, nhưng lập tức trấn tĩnh lại ngay.

Trên mặt đất hiện ra một khoảng trống lớn, bảy người ở đó chỉ còn có một người.

Thảm Thăng Y!

Dưới chân Thảm Thăng Y có một ngọn thiền trượng, hai thanh Phương tiện sản, chỗ đầu tường đối diện với chàng thì có thêm sáu hoà thượng.

Mười hai con mắt trừng trừng ngó vào Thảm Thăng Y, sáu hoà thượng kia không nói được câu nào.

Những hoà thượng khác vừa sợ vừa giận, cũng đứng ngây người ra tại chỗ.

Thảm Thăng Y trong một hơi thở đã nắm sáu hoà thượng quăng lên đầu tường, tuy là khéo léo nhưng cũng phải dùng sức không ít.

Trời đất chợt yên tĩnh trở lại.

Nhưng chỉ là yên tĩnh trong một thoáng, tiếng quát tháo lập tức vang lên, các hoà thượng xung quanh đều sẵn tới.

Ngộ Không không nhìn được, chợt quát lớn một tiếng :

- Các người lui lại cho ta.

Ông ta gọi mọi người lui lại, còn mình thì từ từ bước tới.

Đại sư phụ rút lại cũng đã ra ngựa.

Đám hoà thượng lập tức im lặng lùi cả lại, xưa nay họ rất tin tưởng vào võ công của sư phụ.

Ngộ Không bước tới rất chậm, nhưng mỗi bước dường như có thêm một phần sát khí toả ra.

Thẩm Thăng Y cũng lập tức ngưng thần, chàng hít sâu một hơi, nhìn vào người Ngộ Không.

Ngộ Không bước tới bảy bước, chợt dừng lại.

Làn sát khí lập tức như ngưng tụ lại.

“A di đà Phật”, lại một tiếng niệm Phật hiệu phá tan bầu sát khí ngưng kết, Ngộ Không chấp tay nói :

- Thí chủ quả nhiên võ công cao cường.

Thẩm Thăng Y hững hờ nói :

- Đó là vì đệ tử của quý phái chưa đủ kinh nghiệm lâm địch.

- Ủa?

- Vậy thì hoà thượng luyện võ để làm gì?

- Chỉ là để thân thể khoẻ mạnh.

- Mới rồi thi triển võ công té ra chỉ là để thân thể khoẻ mạnh à?

Ngộ Không vội nói :

- A di đà Phật, nói ác quá ác quá. Lão nạp và bọn đệ tử đây chẳng qua chỉ muốn hỏi thí chủ về một chút công đạo.

- Một chút công đạo nghe hay đấy.

“A di đà Phật”, Ngộ Không lại niệm Phật hiệu rồi nói ngay vào chuyện :

- Với võ công của thí chủ thì chắc chắn không phải là kẻ vô danh trong giang hồ, mà lão nạp còn chưa thỉnh giáo.

- May mà ta còn giữ được mạng sống, nếu không bây giờ hoà thượng mới thỉnh giáo thì làm sao ta trả lời được?

- A di đà Phật, thí chủ không cần rườm rà, bản tăng xưa nay không đánh nhau với kẻ vô danh.

Khẩu khí của Ngộ Không tựa như là chỉ cần Thẩm Thăng Y xưng tên xong, ông ta sẽ lập tức động thủ.

Thẩm Thăng Y đã nhận ra nhà sư này không phải tầm thường, đánh nhau lần này không những có thể bất phân thắng bại mà còn có thể lưỡng bại câu thương.

Đó chính là mong ước của Kim Ty Yến.

Nhưng trận đánh này dường như không thể tránh khỏi.

Thẩm Thăng Y thở hắt ra, đang định nói tên họ, từ góc phố chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, lại một người một ngựa phóng mau tới.

Đám hoà thượng đã có kinh nghiệm, mười chín người quay mình, thiền trượng giới đao, binh khí dài ngắn phi bạt ám khí đã lăm lăm ở tay chuẩn bị ra đòn.

Đúng lúc ấy một giọng nữ nhân trên ngựa kêu to :

- Ngộ Không sư bá!

Hoà thượng dùng phi bạt lập tức toát mồ hôi lạnh.

Xưng hô như thế, người tới rõ ràng là bên mình, nếu phi bạt đã phóng ra, người tới tất nhiên không đề phòng, ắt là rủi ro.

Ngộ Không nghe tiếng gọi cũng thoáng sửng sốt, đưa mắt nhìn ra, vội vàng kêu lên :

- Phụng nhi cẩn thận!

Cô gái kia chính là Chu Phụng, nàng tựa hồ không nghe thấy câu nói của Ngộ Không, cứ phóng ngựa thẳng về phía Thảm Thăng Y.

Ngộ Không chợt hoảng sợ vận chân khí ra hai chưởng, chỉ chờ Thảm Thăng Y có cử động nào khác lạ, ông ta sẽ chẳng cần khách sáo nữa, đánh luôn cho thẳng giặc này một chiêu Bách bộ thần quyền.

Bách bộ thần quyền của Ngộ Không dĩ nhiên cao cường hơn Trí Thâm, may mà Thảm Thăng Y chỉ thử phào một hơi.

Chu Phụng tới, đối với chàng rõ ràng là một việc vô cùng đáng mừng.

Chu Phụng tới cạnh Thảm Thăng Y thì nhảy xuống ngựa, lạ lùng hỏi :

- Thảm đại hiệp, có chuyện gì xảy ra vậy?

Thảm Thăng Y cười cười đáp :

- Chẳng có chuyện gì cả, chỉ là vị sư bá Ngộ Không này của cô định đánh cho ta một trận thôi.

Chu Phụng ngạc nhiên nhìn Ngộ Không.

Ngộ Không đang trợn mắt, vừa thấy Chu Phụng nhìn qua, vội vàng hỏi :

- Phụng nhi, chẳng lẽ đây không phải là kẻ giết cha ngươi sao?

Chu Phụng lắc đầu lia lịa nói :

- Sao lại thế được, Thảm đại hiệp đây chỉ là bị Kim Ty Yến hãm hại, rơi vào bẫy của mục ta thôi.

Ngộ Không trầm ngâm không đáp, cũng không ngờ vực nhiều về lời Chu Phụng, ông ta đứng bên cạnh đã nhìn thấy rất rõ, Kim Ty Yến giết chết Trí Thâm rồi lập tức tháo chạy, nhưng gã tiểu tử vô danh này đánh nhau một trận mới rồi, nếu quả y có ý giết người, ít nhất sáu hoà thượng bị y ném lên tường cũng khó mà giữ được tính mạng, nhưng y chỉ ném họ lên tường thôi.

Ông ta trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Người nói cái gì Thảm đại hiệp?

Chu Phụng lúc ấy mới biết cho đến giờ vị sư bá của nàng vẫn chưa biết người mình định đánh là ai, không kìm được phá ra cười ngất.

Ngộ Không nghe tiếng cười sững sờ.

Chu Phụng vẫn không quên trước mắt là sư bá, vội vàng im bật, giới thiệu với ông ta :

- Vị này chính là Thảm Thăng Y Thảm đại hiệp danh chấn giang hồ!

Giọng nói của nàng không lớn, nhưng trên phố lớn vắng vẻ, các hoà thượng đều nghe rõ, không hẹn mà cùng bật tiếng la hoảng.

- Thảm Thăng Y à?

Đám hoà thượng này tuy ít khi qua lại giang hồ, nhưng bạn đồng đạo vô lâm rất nhiều người ghé chùa Thiếu Lâm kể lại chuyện trên giang hồ, đặc biệt là những chuyện lớn.

Xưa nay Thảm Thăng Y qua lại giang hồ lại làm nhiều chuyện, mà đều là chuyện lớn.

Bảy hoà thượng bị Thảm Thăng Y lần lượt ném lên tường vốn vẫn có chỗ chưa phục, có chỗ khó chịu, lúc ấy đều lộ vẻ thoả mãn.

Những người thua dưới tay Thảm Thăng Y không ai không phải là nhân vật nổi tiếng, họ có thua dưới tay chàng cũng chẳng phải là điều mất mặt.

Ngộ Không sắc mặt cũng thay đổi hẳn, lập tức cười lớn nói :

- Ta cũng đang lạ lòng người này là ai mà lại có bản lĩnh như thế, té ra là Thảm đại hiệp!

Thảm Thăng Y lại thở dài một tiếng nói :

- Thật ra ta không có ý đánh nhau với các người!

- A di đà Phật! Tội lỗi quá tội lỗi quá!

Ngộ Không thoáng đỏ mặt, lại nói qua chuyện khác :

- Nhưng Kim Ty Yến nói Thảm đại hiệp là bạn cô ta mà?

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt trở nên lạnh lẽo :

- Loại bạn tốt như thế thì Thảm Thăng Y ta với không tới. Trước giờ Tý đêm nay thì đúng, còn có thể gọi là bạn bè, nhưng đó là vì ta không biết người hay kẻ dở, có mắt không trông!

Chu Phụng nghe tới đó đã nghĩ rằng sau khi Thảm Thăng Y về lại gác Thanh Phong nhất định đã có chuyện gì xảy ra, còn chưa kịp hỏi thì Thảm Thăng Y lại nói tiếp :

- Người giết bạn của ta nhất định không phải là bạn của ta!

Chu Phụng vội hỏi :

- Kim Ty Yến đã giết ai rồi?

- Công Tôn Tiếp!

Thảm Thăng Y tay phải run run chỉ vào con ngựa chở xác Công Tôn Tiếp chàng dắt theo khi nãy đang đứng cạnh chàng.

Ngộ Không cũng biến sắc hỏi :

- Thảm đại hiệp nói là Công Tôn Tiếp được ca ngợi “Cầm kỳ thứ nhất, thơ rượu thứ hai, ám khí thứ ba, kiếm thuật thứ tư” đa tài đa nghệ, nổi tiếng khắp Giang Nam phải không?

Thảm Thăng Y im lặng gật đầu.

“A di đà Phật!”, Ngộ Không lại tuyên niệm Phật hiệu, trên mặt đầy vẻ cảm khái.

Chu Phụng vội hỏi :

- Kim Ty Yến hiện đang ở đâu?

- Không biết, nhưng mới rồi cô ta xuất hiện ở đây, miệng nói rằng ai coi thường bạn của cô ta thì cô ta là người đầu tiên không chịu bỏ qua, một kiếm đánh lén giết chết một đồ đệ của sư bá cô.

Chu Phụng đã nhìn thấy xác Trí Thâm, gật đầu nói :

- Thế cũng không lạ gì sư bá của ta lại muốn động thủ với huynh, nữ nhân này lòng dạ ác độc thật!

Thảm Thăng Y thở dài :

- Cũng chỉ vì năm xưa ta đánh bại cô ta, nên cô ta muốn trả thù.

- Mọi chuyện phát sinh đều bắt đầu từ đó à?

Thảm Thăng Y thở dài gật đầu :

- Cô ta tính ra cũng là kiếm khách nổi tiếng trong võ lâm, mà lại dùng tới thủ đoạn hèn hạ thế này thật ta không ngờ, về cái chết của lệnh tôn ta thật áy náy.

- Huynh không cần phải áy náy.

- Nếu không có chuyện của ta, lệnh tôn đâu bị hại thế này.

- Mụ ta đã rắp tâm dùng cách này trả thù, sớm muộn gì cũng hại một người, nên tìm tới hại gia phụ có lẽ cũng là ý trời thôi.

Chu Phụng cũng thở dài một tiếng, hỏi sang chuyện khác :

- Vậy sau đó ra sao?

- Một cỗ xe ngựa chợt xuất hiện, trên xe có một người áo trắng vung roi mở đường. Kim Ty Yến nhân cơ hội phá vòng vây nhảy lên xe chạy mất.

- Huynh không đuổi theo à?

- Lúc ấy ta đang phải thủ tiếp hơn chục vị cao tăng chùa Thiếu Lâm bao vây ở đây.

Ngô Không vội ngẩng đầu ngược nghịu cười :

- Có điều cứ yên tâm, đã có hơn mười người của chúng ta đuổi theo Thảm Thăng Y lại nói :

- Ta không hy vọng họ đuổi kịp.

Ngô Không sững sờ.

Thảm Thăng Y thở dài một tiếng :

- Nếu đuổi kịp thì khó mà tránh được một phen ác chiến, chẳng phải ta dám coi thường tăng nhân chùa Thiếu Lâm, nhưng Kim Ty Yến thủ đoạn độc ác, lại thêm người áo trắng võ công như thế, xong một trận ác chiến này rồi thì cho dù các tăng nhân chùa Thiếu Lâm có thắng lợi sợ cũng phải trả một cái giá đắt.

Ngô Không nghe nói bất giác hoảng sợ.

Thảm Thăng Y lại thở dài :

- Ta thật rất không muốn vì chuyện này của ta mà lại có thêm người khác mất mạng.

- A di đà Phật, thí chủ lòng dạ nghĩa hiệp, bản tính rất khâm phục, có điều trừ ma vệ đạo thì đệ tử phái Thiếu Lâm ta không hề so đo trả giá.

Thảm Thăng Y im bặt, chàng biết nếu nói nữa thì thế nào Ngô Không cũng sẽ giảng đạo lý một hồi.

Chàng không ưa đám sư sãi, cũng chẳng hứng thú gì đạo lý của họ.

Ngô Không lại niệm Phật hiệu một tiếng, dường như định giảng đạo lý cho Thảm Thăng Y một lúc thật, may mà Chu Phụng đã kịp thời lên tiếng trước, hỏi :

- Thảm đại hiệp có nhận ra người áo trắng ấy là ai không?

- Y che kín cả mặt mày không thấy gì cả, nhưng cũng rất có thể là kẻ thù của ta. - Thảm Thăng Y chợt cười nhạt - Mà như thế thì càng hay.

Chu Phụng không hiểu.

Thảm Thăng Y nói luôn :

- Sớm muộn gì y cũng sẽ tìm tới ta, nên rốt lại thế nào ta cũng thấy được mặt y.

- Hiện tại huynh định làm gì?

- Còn phải lo liệu việc chôn cất Công Tôn huynh, rồi ta sẽ đợi họ ở đây lối năm bữa nửa tháng, xem họ chuẩn bị giở trò gì với ta.

- Thế thì hay lắm, huynh nên ở luôn tại nhà ta đi. Một là họ có thể nghỉ thế, sẽ tới nhà ta tìm huynh, hai là việc chôn cất Công Tôn đại hiệp cũng cần có người giúp đỡ này nọ...

- Như vậy càng hay, có điều làm phiền...

- Không đâu mà - Chu Phụng vội nói - Cha ta lúc sinh tiền rất hiếu khách, còn mẹ ta nhất định cũng rất thích huynh ở lại trong nhà.

- Phải rồi, lệnh đường...

- Ngựa của Mã đại thúc đã đưa cho ta, nên phải một lúc nữa họ mới về tới.

- Ủa - Thẩm Thăng Y quay đầu nhìn ra góc phố nói - Ý tốt của cô nương ta xin cảm ơn, hiện tại ta phải đi tìm ngay mười vị đại sư, thi thể Công Tôn huynh xin cô nương tạm thời cho đưa vào trong nhà được không?

Chu Phụng vội vẫy tay gọi hai gia nhân già, dặn dò qua loa vài câu.

Ngộ Không lúc ấy đã bước lên, chấp tay nói :

- Lão nạp cùng đi với Thẩm đại hiệp.

Thẩm Thăng Y cười nói :

- Có đại sư đi cùng thì tốt nhất, nếu không lại khó tránh khỏi chuyện hiểu lầm.

Chu Phụng đứng bên cạnh cũng nói :

- Ta cũng đi, đường đất chỗ này ta rất thạo.

Thẩm Thăng Y không phản đối, đánh lửa lên trước nhất, bước vào dãy phố dài tối om.

Đêm càng khuya.

Trăng đã xế xuống đầu tường phía tây, hai bức tường không còn ánh lửa đèn soi tới rơi vào màn đêm tối đen.

oOo Xe ngựa lao đi trong màn đêm, rẽ qua một đường rồi lại một đường ngang, bánh xe quay tít, vó ngựa dồn dập, phá tan màn đêm yên tĩnh.

Xa xa phía sau xe vẫn là mười hoà thượng chùa Thiếu Lâm.

Con đường ngoặt sang phải rẽ sang trái, xe tuy chạy nhanh nhưng quanh bên nọ rẽ bên kia cũng mất nhiều thì giờ, nên đôi chân của các hoà thượng tuy không mau bằng chân ngựa, vẫn giữ nguyên được khoảng cách với cổ xe.

Xe rầm rập, ngựa hí vang, các nhà sư tuy có lúc không nhìn thấy nhưng vẫn nghe thấy.

Có điều họ muốn đuổi kịp cổ xe cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Khoảng cách hiện tại đã có phần xa hơn.

Cổ xe đã rẽ vào một con đường, hai bên tường cao tít tắp, phóng thẳng về phía trước.

Vào đường thẳng, xe chạy càng mau.

Đáng tiếc đây là một con đường cụt.

Cuối đường cũng là một dãy tường cao chắn ngang, hai bên tuy cũng có lối rẽ, nhưng không đáng gọi là ngõ hẻm, vì tối đa cũng chỉ một con ngựa đi lọt.

Đối với xe ngựa thì đó là một con đường chết.

Trước không đường chạy, sau có quân đuổi, người trên xe nếu không có ý dựa lưng vào tường tử chiến, cũng chỉ có cách liều mạng lao xe vào hẻm.

Nhưng cách nào cũng phải dừng xe lại đã, nếu không sẽ húc luôn vào tường.

Cổ xe lại không dừng.

Thật ra ngựa cũng muốn dừng, tiếc là thùng xe phía sau không hiểu biết gì, không bằng cả ngựa, bánh xe cứ xoay tít, ầm ầm đập luôn vào tường.

Tường không sập, thùng xe cũng rất chắc, nên húc vào tường rồi thì tung trở ra.

Chiếc xe đổ xuống.

Đây không thể nói là gà què bay tung, nhưng cũng không thể nói là người ngã ngựa quy, vì chỉ có ngựa, không có người.

Không có người nào cả.

oOo Người đi đâu rồi?

Mười hoà thượng kia không những khí lực mạnh mẽ mà khinh công cũng chẳng kém, cỗ xe vừa đổ xuống không lâu, họ đã ồ ạt vọt tới.

Đám hoà thượng vừa xúm vào, cỗ xe lập tức tan nát.

Thiền trưởng, Nguyệt nha Phương tiện sản đều là binh khí nặng mấy chục cân, muốn đập nát một cái thùng xe cũng dễ như ăn cơm.

Trong thùng xe lại không có người, người chết cũng không có.

oOo Người đi đâu rồi?

- Theo ta thấy, xe ngựa vừa chạy vào đường này, người trên xe đã phát giác đây là hẻm cụt, nên đã bỏ xe chạy lấy người, nếu không chẳng có lí do gì xe ngựa lại chạy thẳng tới, đập thẳng vào tường - Ánh mắt Ngô Không sáng lên.

Thẩm Thăng Y không phản đối, chàng cũng nghĩ thế.

Chu Phụng bên cạnh chàng cũng liên tiếp gật đầu.

Ba người bọn họ tìm tới nơi, sai mười hoà thượng kia chia nhau sục sạo tìm kiếm ở những hẻm nhỏ hai bên con đường cụt, nhưng chẳng tìm được gì.

Một người trong bọn nghe nói chợt buột miệng hỏi :

- Biết đâu họ núp sau tường?

Ngô Không gật đầu đáp :

- Rất có thể.

- Vậy thì chúng ta vượt qua tường tìm xem.

- Không thể được. - Ngô Không vội cản lại - Phía sau tường đều là nhà dân, chúng ta có lần mò trong đó nửa ngày cũng không tìm ra được, hơn thế người vốn chẳng quan tâm gì tới chuyện không có quan hệ với mình, nếu chúng ta vượt qua tường sấn vào nhà họ tìm kiếm lại động chạm này nọ, họ chẳng lịch sự đâu.

- Thì bắt quá giết bừa đi một phen!

- A di đà Phật, nói ác quá ác quá - Ngô Không thở dài - Người xuất gia sao lại tùy ý gây sự, dấy động chuyện chém giết? Vả lại họ cũng chẳng còn ở đó đâu, chắc đã rời đi từ lâu rồi.

- Vậy làm sao?

- Chúng ta tạm thời quay về nghỉ ngơi qua đêm nay đã, sáng mai sẽ hành động, chia nhau tìm ra bốn phía điều tra.

Hoà thượng kia đành lui lại.

Ngô Không lại nhìn qua Thẩm Thăng Y :

- Thẩm đại hiệp, ý người thế nào?

- Ta thấy như thế là tốt nhất.

Chu Phụng lại hỏi :

- Huynh đoán hiện giờ họ đang ở đâu?

Thẩm Thăng Y cười gượng.

oOo Bên trái là đường nhỏ, bên phải là sông con.

Trên đường tuyết phủ, dưới sông băng dày, hai người đi ở ven đường, người áo trắng đi trước, Kim Ty Yến đi sau.

Ở đây là ngoài thành, phía tây thành.

Gió buồn trắng lạnh.

Người áo trắng đã gỡ tấm khăn che mặt trên đường đi, dưới ánh trăng khuôn mặt y trắng như tuyết, lạnh như băng.

Kim Ty Yến không quen biết người này, cũng không rõ tại sao y sẵn sàng đắc tội với phái Thiếu Lâm, liều mạng cứu mình.

Người này suốt từ đầu ngoài tiếng gọi nàng lên xe, gọi nàng đi theo, không nói năng gì cả.

Kim Ty Yến cũng đi theo y tới đây.

Người này tuy là không quen, nhưng ít nhất cũng không phải là kẻ thù.

Không phải thù thì là bạn.

Cho nên nàng yên tâm.

Người áo trắng tựa hồ chẳng có mục đích gì.

Đi thế này thì chẳng thú vị gì, Kim Ty Yến nhin không nổi đang định hỏi, người áo trắng đi trước đã dừng lại.

- Đây đã là ngoài thành, đám hoà thượng phái Thiếu Lâm có đuổi cũng không đuổi tới đây đâu!

Người áo trắng lên tiếng, thân hình cũng từ từ quay lại nhìn Kim Ty Yến.

Kim Ty Yến lập tức rung mình một cái.

Đôi mắt của y trông không giống mắt người, cũng không giống mắt thú.

Mắt người mắt thú đều có thay đổi, có tình cảm, dù là đau buồn hay sung sướng, căm hận hay vui mừng, hoặc là tàn ác hay dịu hiền, phần lớn đều có thể nhận ra.

Đôi mắt của người áo trắng lại hoàn toàn không có tình cảm gì, không hề thay đổi.

- Ồ! - Kim Ty Yến làm ra vẻ thản nhiên hỏi - Tại sao ngươi cứu ta?

Người áo trắng nhếch mép một cái, cười.

Chỉ có đôi môi cười, còn đôi mắt lạnh lẽo của y chẳng có vẻ gì là cười.

- Vì cô là kẻ thù của Thẩm Thăng Y.

Người áo trắng giọng nói cũng giống đôi mắt, chẳng có tình cảm gì.

Kim Ty Yến lúc ấy hoàn toàn yên tâm, mừng rỡ nói :

- Ngươi cũng là kẻ thù của y sao?

- Phải!

Người áo trắng buông một tiếng giống như tiếng rần đuôi chuông kêu.

Kim Ty Yến nghe thế vừa sợ vừa mừng, hỏi ngay :

- Ngươi là ai?

Người áo trắng tay phải như vung một chiếc đàn lớn, phanh áo ra, dưới lớp áo trắng lộ ra một bộ quần áo màu xanh nhạt bó sát người, mười thanh kiếm chênh chếch đan vào nhau trước ngực.

Kiếm chưa ra khỏi vỏ, Kim Ty Yến đã cảm thấy một làn sát khí lạnh buốt ràn rụa, nàng ta sửng sốt rồi như sợ nhỡ điều gì đó, buông câu hỏi thăm dò :

- Có lẽ người là người của Vô Trường môn?

Người áo trắng gật đầu xác nhận.

- Vô Trường là gì của người?

- Là cha ta.

- Vô Trường công tử.

Kim Ty Yến rốt lại đã rõ lai lịch người áo trắng.

- Quả là người trên giang hồ gọi ta như thế thật!

Người áo trắng nhếch mép, lại tỏ vẻ cười.

Kim Ty Yến chợt nghĩ ra, nói :

- Theo chỗ ta biết, lúc Thảm Thăng Y khiêu chiến với mười ba sát thủ, tướng lâm Vô Trường quân cũng là một trong mười ba người, tới cửa khiêu chiến, giết chết Vô Trường quân.

Vẻ cười cười trên môi Vô Trường công tử biến mất, y lạnh lùng nói:

- Lời đồn đại trên giang hồ không đúng, gia phụ vì bại dưới kiếm của Thảm Thăng Y nên ôm hận tự sát!

Kim Ty Yến không hề ngờ vực, nàng biết những bậc tiền bối võ lâm mà có cái tính nết như thế, đều sẽ dùng tới cách như thế.

- Thăng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục - Vô Trường công tử lạnh lùng hừ một tiếng, nói tiếp - Đó là môn quy của Vô Trường môn chúng ta.

Kim Ty Yến chỉ còn cách gật đầu, nói :

- Lời đồn đại trên giang hồ tuy không phải đều đúng sự thật, nhưng lệnh tôn cũng vì Thảm Thăng Y mà phải ôm hận tự sát.

- Cho nên người trong Vô Trường môn chúng ta thề không cùng sống với y.

- Đúng là phải thế, đúng là phải thế! - Kim Ty Yến dĩ nhiên tỏ vẻ tán thành.

- Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn thì phải trả, thù thì phải trả.

- Đúng! - Kim Ty Yến đẩy về đồng cừu địch khái, hỏi qua chuyện khác - Chưa rõ về mối thù này Vô Trường môn các người chuẩn bị báo thù thế nào?

- Tìm ra nhược điểm trong kiếm pháp của Thảm Thăng Y, rồi ta sẽ gọi đích danh y khiêu chiến, chỉ mong đánh bại y, giết chết y.

- Ồ?

Lần này thì Kim Ty Yến tỏ vẻ thần nhiên, đối với việc làm oai hùng của Vô Trường công tử dường như nàng chẳng có gì là hứng thú.

Vô Trường công tử nói tiếp :

- Đó mới là nguyên nhân chủ yếu khiến ta cứu cô.

Kim Ty Yến không kìm được sửng sốt hỏi :

- Người cho rằng ta nói ra được nhược điểm trong kiếm pháp của Thảm Thăng Y à?

- Cô là một người thông minh, nói chuyện với một người thông minh rất hay, không cần phải giải thích nhiều.

- Tiếc là ta không thể nói gì với người được cả - Kim Ty Yến thở dài - Nếu ta biết được nhược điểm trong kiếm pháp của y, y đã chết dưới kiếm của ta lâu rồi.

- Trong thiên hạ không có cái gì là tuyệt đối hoàn chỉnh, kiếm pháp cũng thế, cô giao thủ với y, thấy y xuất thủ chắc không phải chỉ một lần, bằng vào kiến thức của cô, chắc có thể biết được chỗ nào mạnh chỗ nào yếu trong kiếm pháp của y.

Kim Ty Yến lại sững sốt, cười gượng nói :

- Nếu quả y dùng cái gọi là kiếm pháp, thì quả không khó gì nhận ra chỗ sơ hở, vấn đề là tuy y dùng kiếm, nhưng đánh ra thì lại không ra kiếm pháp.

Vô Trường công tử trong mắt lộ vẻ lạ lùng, hỏi :

- Cô nói thế là ý tứ gì?

- Năm năm trước, lúc ta thua dưới kiếm của y, kiếm của y tuy lợi hại nhưng vẫn nhìn ra lộ số, nhưng từ nửa năm nay ta ngấm ngầm theo dõi y, lại như mới đây y vừa giết hai sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ trên gác Thanh Phong, thì kiếm của y lúc như kiếm lúc như quyền, căn bản không phải là lộ số kiếm pháp chính tông, thì còn biết phép tắc thế nào mà nói?

- Mới rồi ta cũng ở trên gác Thanh Phong, có điều không lộ mặt cho các người nhìn thấy, ta nhìn tới lúc cô thừa cơ vọt ra cửa sổ sau đó lại lên rình dưới cửa sổ nhìn vào, cũng thấy lối Thẩm Thăng Y giết hai sát thủ kia, lúc ấy ta cứ cho rằng y bất quá chỉ ngẫu nhiên mà đánh như thế, bây giờ nghe cô nói thì té ra không phải. Nếu thế thì xem ra kiếm thuật của y không còn nằm trong hình thức kiếm pháp nữa mà đã đạt tới mức Tâm kiếm hợp nhất rồi.

Kim Ty Yến cười gượng :

- Nếu chỉ là kiếm thôi thì cũng còn khá, toàn thân y cũng như thế, còn phải đề phòng cả tay y, chân y, dấu cho kiếm của y có chỗ sơ hở cũng không dễ mà thắng được.

Vô Trường công tử trầm ngâm không nói.

- Có điều, đúng là như người nói, trong thiên hạ không có cái gì là tuyệt đối hoàn chỉnh, nhược điểm thì y cũng có, nhưng không phải trên kiếm của y.

Vô Trường công tử ánh mắt chợt rực lên :

- Ở chỗ nào vậy?

Kim Ty Yến lạnh lùng :

- Tâm! Cái tâm của y không đủ tàn nhẫn, không đủ cứng rắn, nhiều tình cảm lắm, nhiều đạo nghĩa lắm, tiếc là hiện tại ta mà thấy y là phải vội vàng chạy trốn, chỗ nhược điểm ấy ta không thể lợi dụng được nữa rồi!

- Ta thì không làm thế được! - Vô Trường công tử ngẩng đầu lên nhìn trời - Ta muốn quyết đấu công bằng, ta muốn đích thân đánh bại y, giết chết y!

- Chuyện đó thì ta không sao làm được - Kim Ty Yến thở mạnh - Ta lại cho rằng người muốn ta liên thủ đối phó với y.

Vô Trường công tử cười nhạt, chợt hỏi :

- Cô có biết y xuất thân từ môn phái nào không?

Kim Ty Yến cười gượng :

- Chuyện đó thì phải hỏi ta. Về chuyện này ta đã mất bao nhiêu tâm huyết để tìm hiểu, nhưng chỉ biết được từ khi y ra mặt trong giang hồ, tìm Nhất nộ sát long thủ Tổ Kinh Hồng, dùng một thanh kiếm tay trái đón

đỡ kiếm pháp Lôi đình tam thập lục kích oai chấn võ lâm của Tổ Kinh Hồng thôi, còn trước đó thì không hề biết gì.

- Hơn năm năm trước, sau khi một kiếm đánh bại năm đại cao thủ Giang Nam các người, y giống như mai danh tuyệt tích, mãi đến đầu năm nay mới khiêu chiến với mười ba sát thủ, trong vòng bốn năm năm ấy người có biết y làm gì không?

- Chuyện lớn trong đời người.

- Chuyện gì?

- Lấy vợ.

Kim Ty Yến xem ra đã bỏ rất nhiều tâm huyết để điều tra về Thẩm Thăng Y, rõ ràng biết về chàng không ít, nói tiếp :

- Y lấy một cô gái tên Hoắc Thu Nga ở Giang Ninh làm vợ, sau đó dường như hoàn toàn tuyệt tích giang hồ, có người nói y đi buôn bán, kiếm được khá tiền lắm.

- Thế tại sao hiện tại y lại tái xuất giang hồ?

- Chắc người đã nghe nói tới Hương Tổ Lâu.

- Có nghe chút ít.

- Người ấy dùng một chiếc dù sắt xưng bá một phương, nghe nói quả thật có bản lĩnh.

- Y với Thẩm Thăng Y có quan hệ gì?

- Đầu năm nay Hương Tổ Lâu chết dưới kiếm của một Chức nghiệp sát thủ.

- Là một trong mười ba sát thủ phải không?

- Còn nổi tiếng hơn cả mười ba sát thủ, ba năm trước người giang hồ nghe tên là xanh mặt.

- Ai thế?

- Ngân kiếm sát thủ Tôn Vũ.

Vô Trường công tử thoáng biến sắc, rõ ràng y đã nghe tới cái tên này, cũng sợ cái tên này.

Kim Ty Yến nói tiếp :

- Hương Tổ Lâu chết không lâu, anh em kết nghĩa của y là Thần thâu Vu Khiêm, Lôi tiên Thôi Quân cùng với hào kiệt nổi tiếng Lương Hà là bọn Song phủ khai sơn Mã lão nhị, Thần thương Thập Tam Lang bảy người nửa đêm xông vào nhà họ Thẩm ở Giang Ninh, nhưng không thấy ai trở ra, mà cũng trong đêm ấy nhà họ Thẩm phát hỏa cháy sạch, những người ở cạnh đó chỉ thấy Thẩm Thăng Y đứng một mình ngoài chỗ cháy, rồi sau đêm đó Thẩm Thăng Y tái xuất giang hồ. Điểm kỳ quái là y bỏ kiếm đi buôn suốt năm năm mà thân thủ lại cao cường hơn, nên thật ra ta hơi ngờ rằng trong năm năm ấy y không đi buôn mà là làm Chức nghiệp sát thủ, có thể y chính là Ngân kiếm sát thủ Tôn Vũ mà người giang hồ nghe tên xanh mặt kia.

Vô Trường công tử trầm ngâm không nói.

- Nếu sự thật là thế, thì trong năm năm ấy không những y không bỏ kiếm mà còn lẫn lóc trên mũi kiếm, cũng chỉ có đám Chức nghiệp sát thủ mới giống y, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng giữ được bình tĩnh, toàn thân trên dưới đều trở thành vũ khí, ra tay là lập tức đặt người ta vào chỗ chết, mà thật ra y ra tay đều là kết tinh của trí tuệ và kinh nghiệm.

Vô Trường công tử bất giác “Ồ” một tiếng.

- Đây có thể là ta nghĩ sai đoán bậy, nhưng quả sự thật là thế, người mà muốn quyết đấu công bằng để thắng y, trừ phi lúc ấy có kỳ tích phát sinh, hoặc giả người gặp được một phen kỳ ngộ thế nào đó, chứ nếu không thì ta thấy cho dù người có dốc ra bao nhiêu tâm huyết, kinh nghiệm tăng dần theo tuổi tác đi chăng nữa, năm mười năm nữa vẫn chưa phải là đối thủ của y.

Vô Trường công tử rút lại đã biến sắc.

- Nên ta cho rằng tốt nhất người nên liên thủ với ta.

Vô Trường công tử lắc đầu ngay không hề suy nghĩ, cho dù y biến sắc, đôi mắt vẫn lạnh lùng không thay đổi như cũ, đối với y thì đã quyết định thế nào là làm thế ấy, không thay đổi gì cả.

- Chuyện đó ta cũng không ép người - Kim Ty Yến so so vai nói - Ta chỉ biết có bấy nhiêu, còn thì tùy người.

- Cảm ơn.

Vô Trường công tử lại thản nhiên cảm ơn một tiếng.

- Vậy thì không phải rồi, người cứu ta, vốn là ta phải cảm ơn người mới đúng.

Kim Ty Yến chợt hỏi :

- Bắt đầu từ gác Thanh Phong trở đi người vẫn theo sát sau lưng ta à?

- Có thể nói như thế.

- Chẳng lạ gì lại đúng lúc như thế - Kim Ty Yến lại hỏi ngay - Chỉ vì hai nguyên nhân ấy mà người cứu ta phải không?

- Còn có nguyên nhân thứ ba nữa.

- Ủa?

Kim Ty Yến nhìn nhìn Vô Trường công tử.

Đôi mắt của Vô Trường công tử thủy chung vẫn thế, không thể dựa vào ánh mắt y mà đoán được y đang nghĩ gì, may mà y cũng không tiếc lời nói, lập tức lên tiếng :

- Cô có nhớ cỗ xe ta dùng để cứu cô mới rồi không?

Kim Ty Yến sững sốt nói :

- Rất giống cỗ xe ngày thường ta vẫn dùng.

- Thì vốn là nó mà.

- Thế sao lại lọt vào tay người?

Vô Trường công tử hỏi lại :

- Cỗ xe ngựa ấy vốn là trong tay ai?

- Bốn người thuộc hạ của ta. - Kim Ty Yến thăm dò - Hay là người lấy từ tay họ?

- Ồ. - Vô Trường công tử gật đầu.

- Người biết họ à? - Kim Ty Yến vô cùng ngạc nhiên.

- Ta biết họ lúc ở trong gác Thanh Phong.

- Thế mà chẳng nghe họ nói gì cả.

- Họ thì không biết ta.

Kim Ty Yến càng kỳ quái, nàng còn chưa lên tiếng hỏi, Vô Trường công tử đã nói :

- Thật ra chỉ là lúc ấy ta ngồi trong một góc, thấy cô sai bảo họ.

“Ồ” Kim Ty Yến sực hiểu ra.

- Cô có nhớ lúc ấy cô sai họ làm gì không?

Kim Ty Yến gật đầu.

- Vậy dĩ nhiên cô nhớ chuyện trên gác Thanh Phong tuốt kiếm đánh lên phía sau giết chết bốn hoà thượng giả trang làm điểm tiêu nhị định giết Thảm Thăng Y không?

Kim Ty Yến chỉ còn cách gạt đầu.

- Bốn người ấy thật ra không phải là hoà thượng .

- Ủa?

Kim Ty Yến nhất thời như sa vào đám mây mù vạn dặm.

- Họ theo hầu hạ dưới trướng gia phụ cả chục năm, cùng sáu người khác được gọi là mười thiếu kiệt trong Vô Trường môn.

Kim Ty Yến chợt biến sắc.

- Vì muốn báo thù rửa hận cho sư môn, giúp ta tìm ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của Thảm Thăng Y, họ đã sẵn sàng cải trang thành hoà thượng, dọc đường tập kích Thảm Thăng Y.

Kim Ty Yến lại sửng sốt, đến hiện tại nàng mới rõ lai lịch chân thực của bốn người kia.

Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn phải trả, thù thì phải trả. Vô Trường quân chỉ là tặc sát, chỉ là bị bại dưới kiếm của Thảm Thăng Y, không phải chết dưới kiếm của Thảm Thăng Y mà người trong Vô Trường môn đã nổi nhau ngàn dặm trả thù, nàng lại đích thân giết chết bốn trong mười thiếu kiệt của họ, vậy Vô Trường công tử đêm nay cứu nàng, rồi đưa nàng tới đây, nguyên nhân thứ ba chắc là muốn trả thù cho bốn người đó chứ gì.

Kim Ty Yến nghĩ tới đó bất giác hoảng hốt.

Vô Trường công tử vẫn còn nói, ngừng một chút lại tiếp :

- Chỉ tiếc là họ uống phí tâm cơ, chôn vùi nhiệt huyết, ba lần tập kích chỉ đổi được ba lần chết, chẳng có chút ích lợi gì cho ta.

Kim Ty Yến chợt nói :

- Cách họ làm tựa hồ chẳng có gì giống như người nói.

Vô Trường công tử hiểu ý Kim Ty Yến, cười nhạt nói :

- Họ là họ, ta là ta, người nào có chí hướng của người ấy, ta không thể ép họ làm theo cách của ta.

- Ủa - Kim Ty Yến chợt hoảng sợ nói -Vậy bốn người thuộc hạ của ta...

Vô Trường công tử ngắt lời :

- Ta theo bọn họ ra thành, thấy họ chôn giúp ta bốn thiếu kiệt của Vô Trường môn, cũng có nói một lời cảm ơn.

Kim Ty Yến còn chưa nói gì, Vô Trường công tử đã cười nhạt tiếp :

- Tiếc rằng họ không biết người chết cũng là người, họ đối xử với một người chết cũng như với một con chó chết, đối với Vô Trường môn chúng ta thì như thế cũng là một điều sỉ nhục.

- Rồi người giết họ à?

- Thù oán của Vô Trường môn là do người của Vô Trường môn giải quyết, ta không nhờ người khác.

- Ta giết bốn đệ tử Vô Trường môn, dĩ nhiên người cũng có thể đích thân giết ta.

- Ồ.

Vô Trường công tử chợt cất chân, từ từ bước qua một bên.

- Đó là nguyên nhân thứ ba khiến người cứu ta phải không?

- Ồ.

Vô Trường công tử ứng thanh đáp rồi lập tức ngồi xuống.

Kim Ty Yến sững sốt :

- Người làm gì vậy?

“Keng keng” hai tiếng, hai tay Vô Trường công tử đã cầm thêm hai thanh kiếm.

Đó chính là tiếng hai thanh kiếm dưới cùng trong hai hàng kiếm mà Vô Trường công tử giắt trước ngực.

Aùnh sáng lấp lánh, kiếm tuy chỉ dài một thước rưỡi, lưỡi kiếm nhiều lắm cũng chỉ dài một thước nhưng sắc bén, mỏng dính. Vô Trường công tử vỗ hai tay một cái, gấn hai thanh kiếm vào dưới hải.

Đôi hải của y rõ ràng có chỗ lõm vào để gấn hai thanh kiếm , chỗ lõm ấy vừa khít với cán kiếm.

Kim Ty Yến nhìn thấy, tựa hồ muốn đá cho mình một cước.

Tinh hoa trong kiếm thuật của Vô Trường môn là mười kiếm cùng phóng ra, trong mười kiếm đó có hai kiếm do song cước khai triển, lẽ ra nàng phải biết Vô Trường công tử ngồi xuống là chuẩn bị xuất thủ.

Thêm hai kiếm dưới chân, Vô Trường công tử tựa hồ như hổ thêm cánh.

Hiện tại nàng đã hiểu ra, nhưng đã quá muộn.

Gấn kiếm vào hải xong, Vô Trường công tử đứng ngay dậy nhìn Kim Ty Yến nói :

- Cứ theo lối hành sự của cô thì mới rồi lúc ta ngồi xuống lẽ ra đã phải xuất thủ, mà cô lại không xuất thủ, như thế đủ thấy tuy cô là một người thông minh nhưng lại tò mò nhiều quá, tính toán nhiều quá, quá tò mò thì không thể quyết đoán, đó là nhược điểm vốn có của cô, cũng là nhược điểm trí mạng của cô.

Kim Ty Yến cười nhạt.

Vô Trường công tử hỏi tiếp :

- Cô định tự tử hay là chờ ta ra tay?

Kim Ty Yến lại cười nhạt một tiếng, tuốt kiếm ra khỏi vỏ, đó là câu trả lời của nàng.

Nàng là hạng nữ nhân không cam tâm tự sát.

“Hay! Thế cũng hay” Vô Trường công tử lạnh lùng nhếch mép.

Kim Ty Yến lúc bấy giờ mới cười nhạt nói :

- Hay nhất là lúc ở trên xe ngựa ta đâm luôn cho người một kiếm vào lưng kia.

- Thì ta đã chẳng nói cô là một người quá tính toán, quá tò mò rồi đấy sao?

Vô Trường công tử cười nụ buông tay nắm vào cán hai thanh kiếm giắt trên ngực.

Một đạo kiếm quang lập tức bắn thẳng vào ngực y.

Lần này thì Kim Ty Yến tỏ ra quyết đoán.

Tiếc là Vô Trường công tử dùng hai thanh kiếm không dài, muốn tuốt ra khỏi vỏ rất dễ dàng.

“Keng keng”, hai thanh kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, lại “keng” một tiếng hai thanh kiếm đó đã đề lên sống kiếm của Kim Ty Yến.

Bóng người nhập vào nhau rồi chia ra, hai tay Vô Trường công tử hất mạnh một cái, vứt bỏ tấm áo mặc ngoài, hú dài một tiếng.

Tiếng hú bay thẳng lên không, Vô Trường công tử thân hình cũng lẳng không vọt lên, hai kiếm chia ra rồi hợp lại, như hai cái cang cua, chênh chếch chém xuống.

Con cua còn có tên là Vô Trường (không ruột), kiếm thuật của Vô Trường môn chính là mô phỏng theo tư thế của loài cua.

Kiểm so với cang cua dĩ nhiên lợi hại hơn nhiều.

Cua có tám cẳng hai càng, đỉnh cao nhất trong kiếm thuật của Vô Trường môn do đó là dùng được mười kiếm.

5. Mấy Phen Tranh Sống Chết, Một Kiếm Sạch Ân Cừ (2)

Vô Trường công tử kiếm khí xé gió, kiếm chiêu nguy dị, nhưng kiếm thế thì lại trầm hùng, trên hai thanh kiếm chắc phải có đến hàng trăm cân khí lực.

Khí lực của nữ nhân vốn không bằng nam nhân, xưa nay Kim Ty Yến chỉ dùng kiếm pháp khinh linh để thủ thắng.

Nàng lùi ra rất hợp lý.

Kiếm pháp của Vô Trường công tử cũng rất khinh linh, kiếm vừa đánh trượt, người còn chưa chạm đất, thân hình đã mượn đà kiếm lẳng không vọt lên.

Kiếm và người cùng chuyển động, kiếm quang vạch nửa vòng tròn trên không, đột nhiên bay ra, hai tia chớp phóng nhanh vào Kim Ty Yến.

Hai tia chớp vừa xẹt ra, lại hai tia khác chớp lên, lại thêm hai tia nữa chớp mau.

Trong một cái lật người, Vô Trường công tử đã có sáu thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sáu thanh kiếm phóng ra khỏi tay.

Hai dãy kiếm giắt trước ngực y hiện tại đã hoàn toàn tuốt ra, hai thanh dưới hùi, sáu thanh phóng vào Kim Ty Yến, còn hai thanh nằm trong tay.

Hai thanh này chưa bay ra khỏi tay, kiếm rê một cái thân người cong lại, Vô Trường công tử lại lật người trên không, cái lật này vô cùng mau lẹ, như cơn gió lướt tới cạnh Kim Ty Yến, trong chớp mắt Vô Trường công tử cả người lẫn kiếm xô vào Kim Ty Yến.

Xuất thủ một lần, mười kiếm cùng bay, dốc toàn lực đánh một đòn.

Bằng vào kinh nghiệm lâm trận, kiếm thuật lão luyện của Vô Trường quân, mà lúc bình sinh đối địch, thậm chí kịch chiến với Thảm Thắng Y, giết mười sáu tên cướp ở Yên Vân, Nhất phong đao ở Hoàn Giang, Tam đao phá Thanh Thành, cũng chưa từng dốc toàn lực đánh một đòn.

Vô Trường công tử thì dám làm điều đó, một đòn này đúng là đem tính mạng ra đánh bạc, nếu có chỗ sơ hở, nếu Kim Ty Yến nhận ra, nhất định y khó mà sống được, nhưng nếu y không chết, Kim Ty Yến nhất định phải chết!

Kim Ty Yến không ngờ rằng Vô Trường công tử đánh ra một chiêu liều mạng như vậy, vừa thấy có chỗ không hay thì đã không còn lùi tránh gì kịp, lúc ấy còn đang tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp của đối phương.

Nàng nhất sinh không bao giờ chịu thí mạng với người khác, nàng cho rằng chỉ có đồ ngu mới làm như vậy.

Nàng là người thông minh!

Tiếc rằng lại chưa thông minh tới mức nhìn một cái đã biết ngay Vô Trường công tử dốc toàn lực đánh ra một đòn.

Nàng lập tức thất sắc la hoảng, thanh kiếm trong tay lập tức đánh ra, hàng ngàn mũi kiếm vạch ra một màn kiếm quang che chở những nơi yếu hại.

“Keng keng keng”, sáu thanh phi kiếm dường như đồng thời đánh vào màn kiếm quang, Kim Ty Yến là một trong năm đại cao thủ ở Giang Nam, quả nhiên không phải chỉ có hư danh, hàng ngàn mũi kiếm đánh tung mớ phi kiếm của Vô Trường công tử.

Nhưng màn kiếm quang của Kim Ty Yến cũng bị sáu thanh phi kiếm phá vỡ.

Màn kiếm quang vừa tắt, Vô Trường công tử một người bốn kiếm đã lẳng không vọt tới.

Kim Ty Yến hoa dung thất sắc, thanh kiếm trong tay ra chiêu Thái Sơn trang đỉnh chém thẳng ra trước mặt.

Nàng tuy nhất sinh không chịu thí mạng với người khác, nhưng trước lúc sống chết này, nàng chỉ còn cách thẳng tay, hy vọng đổi mạng với đối phương.

Nếu Vô Trường công tử không đỡ không tránh, hai thanh kiếm cứ tiếp tục phóng vào trước ngực Kim Ty Yến, khuôn mặt chỉ sợ bị Kim Ty Yến chẻ làm đôi.

Nhưng y tựa hồ không muốn liều mạng với Kim Ty Yến, y đón đỡ.

Hai tay hai kiếm hợp lại, song kiếm của Vô Trường công tử “choang” một tiếng cản thanh kiếm của Kim Ty Yến lại.

Kim Ty Yến đang định thở phào ra, nhưng còn chưa kịp, đã thấy bụng dưới đau nhói lên hai cái.

Đau thấu tận gan ruột.

Lúc ấy Kim Ty Yến mới nhớ tới hai thanh kiếm dưới chân Vô Trường công tử.

Vô Trường công tử lẳng không vọt tới, trông như một con cua, hai chân rời khỏi mặt đất, hai chân mang hai kiếm vừa đứng đạp vào bụng dưới Kim Ty Yến, đâm xuyên qua bụng nàng.

Kim Ty Yến toàn bộ chân khí lập tức tiêu tan, cánh tay cầm kiếm cũng rũ xuống, lại bị song kiếm trên tay Vô Trường công tử hất lại, tự đâm vào cổ họng mình.

“Bụp” một tiếng kỳ quái vang lên, máu bắn tung toé, đầu Kim Ty Yến lìa khỏi cổ, bay ra bảy thước.

Vô Trường công tử lập tức ngã ngay xuống cùng với cái xác không đầu của Kim Ty Yến, nhưng lại lập tức bò dậy.

Trên mặt y lần đầu tiên lộ vẻ tươi cười.

“Ra tay thì dốc toàn lực đánh một đòn, quả nhiên là cách xuất kỳ chế thắng, chỉ không biết là Thẩm Thăng Y có như Kim Ty Yến, chết ngay dưới một đòn bất ngờ không” Vô Trường công tử ngẩng đầu nhìn trời trầm ngâm một lúc.

Đôi mắt của y cũng bắt đầu có sự thay đổi, rực lên ánh sáng tự tin.

Tự tin cũng là một sức mạnh.

Một người tự tin cũng giống như một mũi khoan, lúc hành động chỉ tiến về phía trước, chỉ khoan vào một chỗ.

Có điều tốt hơn cả là đừng khoan vào chỗ tường đồng vách sắt.

oOo “Kinh nghiệm tăng dần theo tuổi tác đi chăng nữa, năm mươi năm nữa người vẫn chưa phải là đối thủ của y”.

Đó là lời của Kim Ty Yến.

Cuộc nói chuyện vừa rồi đang hiện lên trong đầu Vô Trường công tử.

Y thừa nhận đó là sự thật, Thẩm Thăng Y kinh nghiệm lâm địch vô cùng phong phú.

Y cũng biết kinh nghiệm kết tinh dần dần theo thời gian, là kinh nghiệm trong gian khổ, không thể truyền đạt, không thể trộm cắp, không người nào có thể rút được kinh nghiệm từ sự gian khổ của người khác, phải tự mình trải qua gian khổ mới có thể rút ra kinh nghiệm, người nào không cần rút kinh nghiệm, thì đó là người vô cùng may mắn.

Chưa chắc y là hạng người ấy.

Nếu quả cuộc đối đầu giữa y và Thẩm Thăng Y sẽ giải quyết bằng kinh nghiệm, thì nói gì năm mươi năm, hai ba mươi năm nữa y cũng không phải là đối thủ của Thẩm Thăng Y.

“Năm mươi năm!”, Vô Trường công tử trầm ngâm rồi chợt ngửa mặt cười dài, cười rộ. “Quả là sớm muộn gì cũng phải một phen, thì ngại gì không làm ngay bây giờ”.

Tiếng cười bi thiết, giọng nói buông trôi.

Ánh mắt Vô Trường công tử lại thay đổi lần nữa, đôi mắt lạnh lùng loé lên sát cơ, nhưng ngọn lửa thiêu đốt.

Lửa đỏ!

oOo Lửa đỏ nhảy nhót.

Trong gác Lăng Phong đầy vẻ xuân sắc.

Dường như những nơi như gác Lăng Phong này không khi lúc nào cũng thế, nếu không đầy vẻ xuân sắc, chỉ sợ không có khách.

Gác Lăng Phong không giống như gác Thanh Phong.

Gác Thanh Phong chỉ cung ứng rượu thịt, gác Lăng Phong ngoài rượu thịt còn có ca múa, người ca múa toàn là mỹ nhân.

Mỹ nhân hiện tại đã bay theo gió.

Lớp lụa the mỏng như cánh ve, chỉ khẽ động, đã gợn lên như mây trôi nước chảy, người đã như bay lên trong gió.

Bưng rượu bay trong gió tới bên giường, mỹ nhân tươi cười ngồi xuống cạnh Vô Trường công tử.

Rượu thịt đã bày đầy trên bàn, mỹ nhân rót rượu.

Mùi rượu thơm lừng, mỹ nhân càng lộng lẩy khêu gợi.

Chén rượu kê trên môi, người đã ngồi vào lòng.

Vô Trường công tử lại không chiều ý người đẹp, đẩy chén rượu ra, đẩy người ra nói :

- Bây giờ là lúc nào rồi?
- Mặt trời đã đứng bóng, theo chàng là mấy giờ?
- Không ngờ ta ngủ một giấc tới nửa ngày.

Vô Trường công tử cười một tiếng, nụ cười này bắt đầu từ đôi mắt.

Tuy vẫn mang vẻ băng giá, ánh mắt cũng đã có thay đổi, sau một giấc ngủ dài, dường như y đã biến thành một con người khác.

Hay là vì mối tình của mỹ nhân?

Mỹ nhân lại thở dài :

- Dường như loại khách như chàng rất ít, nửa đêm tìm tới đập cửa lại lăn ra ngủ khò, một giấc đến nửa ngày.
- Loại cô nương biết nghe lời như cô cũng rất ít có, ta dặn là đừng đánh thức, thì để cho ta ngủ luôn suốt nửa ngày.

Mỹ nhân chỉ thở dài.

- Ta nhớ hình như cô tên là Tiểu Hồng.
- Thì ra chàng vẫn chưa quên.

Mỹ nhân lúc ấy mới không thở dài nữa.

Vô Trường công tử lại thở dài nói :

- Tháng hai năm nay ta xuống Dương Châu ngẫu nhiên quen một cô gái, nàng cũng tên Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lườm một cái :

- Nhưng bây giờ chàng đâu có phải ở Dương Châu.

Vô Trường công tử vẫn như không để ý, lòng dạ như còn đang bay tới Dương Châu, lẩm bẩm nói :

- Tiểu Hồng đối với ra rất tốt, ta đã trở về rồi cũng không quên nàng được, nàng cũng thế, gởi cho ta mấy lá thư, giục ta xuống phía Nam, bất quá chỉ là một khúc Thủy điệu ca đầu, ta còn nhớ vài câu thôi...

Nàng Tiểu Hồng trên gác lăng Phong còn chưa kịp tỏ ý gì, Vô Trường công tử đã khe khẽ ngâm nga :

...Người có vui buồn tan hợp trăng có tỏ mờ tròn khuyết từ xưa khó vẹn toàn Mong với thuyền quỳên cùng đối bóng Ngàn dặm sánh trăng tròn.

Giọng ca rất dở, nhưng mỗi chân tình bộc lộ rõ ràng, khúc hát chưa dứt, ánh mắt Vô Trường công tử đã trở nên xa xôi.

Tiểu Hồng ngậy người ra một lúc lâu mới buồn buồn nói :

- Em biết nàng Tiểu Hồng kia đối với chàng rất tốt, nhưng chàng đừng quên đây không phải là Dương Châu, xuân đã qua lâu rồi, hạ đã qua lâu rồi, mùa thu đã sớm hết, mùa đông cũng sắp tàn, ở đây hiện tại là cuối đông trong thành Tương Dương, mà Tiểu Hồng đối diện với chàng đây xưa nay chưa từng tới Dương Châu, chỉ để tuổi thanh xuân trôi qua trên gác Lăng Phong.

Vô Trường công tử như vừa tỉnh mộng, đưa mắt nhìn Tiểu Hồng thở dài nói :

- Ta biết, nhưng có điều đối cảnh sinh tình, khó ngăn được nỗi nhớ nhung.

- Em cũng là một ca nhi, chỉ mong chàng cũng nhớ tới, ngày khác đi xa nhớ người cũ, cũng nghĩ tới nơi đây có một Tiểu Hồng.

Vô Trường công tử bắt giác âm đạm, vung tay thở dài :

- Cô cứ đợi ta ở đây đêm nay, nếu đêm nay ta không về, thì có nhớ cô cũng vô ích.

Tiểu Hồng cúi đầu :

- Em cũng biết là không bằng được Tiểu Hồng ở Dương Châu.

Vô Trường công tử cười gượng, chuyện này y không biết làm sao nói cho rõ, chỉ lắc đầu một cái, hỏi qua chuyện khác :

- Ta nhờ cô sai người nghe ngóng một chuyện đã có kết quả chưa?

Tiểu Hồng ngẩng đầu hỏi :

- Chàng hỏi nơi Thảm Thăng Y gì đó hạ lạc có phải không?

Vô Trường công tử gật đầu.

- Sáng nay em đã sai người ra chung quanh nghe ngóng, họ báo lại rằng đêm qua Chu gia trang có đón tiếp rất nhiều hoà thượng chùa Thiếu Lâm và một kiếm khách trẻ, kiếm khách trẻ ấy cũng tên là Thảm Thăng Y.

Vô Trường công tử lại gật đầu, lẩm bẩm :

- Gã họ Thảm này mồm mép thật, thuyết phục được cả đám hoà thượng chùa Thiếu Lâm kia rồi.

Tiểu Hồng lạ lùng hỏi :

- Y là bạn của chàng à?

- Y không phải là bạn ta, ta cũng không phải là bạn y.

- Vậy chàng hỏi thăm tin tức của y làm gì?

- Chẳng qua chỉ muốn biết y đang ở chỗ nào để gởi y một món quà.

Tiểu Hồng sững sốt :

- Đã không phải là bạn bè, sao lại còn gửi quà cho y?
- Không nhất thiết cứ phải là bạn bè mới có thể gửi quà cho nhau. - Vô Trường công tử đưa mắt nhìn Tiểu Hồng nói - Chuẩn bị văn phòng tứ bảo giúp, ta muốn viết một lá thư.
- Gửi cho ai?
- Thẩm Thăng Y.

Tiểu Hồng lại sững sốt.

Tuy nàng lạng lùng nhưng vẫn nghe theo lời Vô Trường công tử mang văn phòng tứ bảo tới.

Ngọn bút lông đậm mực, Vô Trường công tử kéo bút viết mau trên tờ giấy hoa tiên.

“Tư Mã Huy hai lượt bàn danh sĩ, Lưu Huyền Đức ba phen tới lều tranh, Long Trung quyết sách, thiên hạ chia ba, trên gò Ngọa Long ở phía nam còn thấy lều tranh. Anh hùng hào kiệt đã khuất, non xanh cảnh đẹp vẫn còn, lều tranh có đổi dáng hình xưa, gò núi vẫn còn đường lối cũ. Ngài chẳng cần phải mất công đi tìm, ta chính đang muốn thăm chơi cổ tích, ngâm to bài biểu Xuất sư, đọc lại binh thư giết giặc. Thư này giữa trưa đã tới tay ngài, chiều tối hôm nay ngài nên tới lều tranh cũ, trên gò Ngọa Long. Kèm thư xin gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”.

Ánh mắt Tiểu Hồng nhìn theo từng dòng trên tờ hoa tiên, đọc tới chỗ “gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”, bất giác há miệng đờ lưỡi ngây người tại chỗ. Nàng còn đang hoảng sợ, Vô Trường công tử đã viết tên họ trên lá thư.

Câu trên đề Thẩm Thăng Y, câu dưới đề tên y.

Đây đúng là chiến thư.

Vô Trường công tử đọc lại một lượt, mới buông bút xuống, khom người lúi dưới giường ra một cái hộp gỗ tử đàn.

Aùnh mắt của Tiểu Hồng nhìn vào cái hộp gỗ, run run hỏi :

- Cái hộp này đựng quà của chàng gửi Thẩm Thăng Y phải không?
- Ờ.
- Mới rồi em thấy thư chàng viết “gửi thêm đầu người một cái, mong ngài nhận cho”, món quà chàng định gửi cho y là đầu người thật à?
- Cô không tin thì ta cũng chẳng biết làm sao.

Tiểu Hồng đến lúc ấy biến sắc, lắp bắp hỏi :

- Cái ... cái đầu người là ở trong hộp này sao?
- Hay là ta mở cho cô nhìn một lần nhé?

Tiểu Hồng vừa muốn vừa sợ, chột lui lại núp sau lưng Vô Trường công tử, xem ra rõ ràng có phần ngờ vực lời nói của y, cũng muốn y mở hộp ra, để nhìn xem sao.

Vô Trường công tử như hiểu ý nghĩ của nàng, nói ngay :

- Chỉ sợ cô hết hồn thôi.

Tiểu Hồng cắn cắn môi :

- Em không phải là kẻ nhút nhát đâu.

Vô Trường công tử cười một tiếng phẩy tay, mở nắp hộp ra.

Tiểu Hồng nhìn thấy rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt, khuôn mặt lập tức như phủ một lớp phấn trắng, không còn chút huyết sắc.

Khuôn mặt của cái đầu người cũng không có chút huyết sắc tương tự, đôi mắt vẫn mở to, hai tròng mắt cứng đờ lạnh lẽo nhìn Vô Trường công tử, nhìn Tiểu Hồng.

Đôi mắt của Vô Trường công tử cũng lạnh lẽo tương tự, thản nhiên như không có chuyện gì, đóng nắp hộp lại, Tiểu Hồng nhắm mắt, đôi môi trắng bệch run lên, không nói được một câu, xem dáng vẻ như sắp ngất đi ngay lập tức.

oOo Chu Phụng cũng hoảng sợ không kém gì Tiểu Hồng.

Đừng nói là một cô gái, cho dù là một nam nhân lớn tuổi, nhìn thấy một cái đầu người như vậy chắc chắn sẽ phát hoảng nhảy dựng lên.

Thẩm Thăng Y tuy không hoảng sợ, nhưng sắc mặt cũng không có chỗ nào là dễ coi.

Ngộ Không giọng nói cũng trở thành khác lạ :

- Hình như đây đúng là đầu của Kim Ty Yến?

“Ồ!”, Chu Phụng ngoài miệng tán thành, nhưng thật ra cũng không dám khẳng định, vừa nhìn thấy nàng đã đưa mắt ra ngay chỗ khác, nhìn rõ hay không nàng cũng không dám nói chắc.

Thẩm Thăng Y không nói gì, khuôn mặt cũng không lộ vẻ gì, hai mắt nhìn đắm đắm vào một chỗ, trong đầu phảng phất cảnh tượng đại sảnh của Vô Trường môn ở Lạc Dương, trong mắt như phảng phất nhìn thấy Vô Trường quân khuôn mặt nhăn nhó, lông mày cau lại, mười thiếu niên áo gấm cũng thế, tay phải nắm chặt cán kiếm, ánh mắt nhìn như chim ưng bốc lửa giận.

oOo - Ta bại rồi, người thắng rồi, bại thì nhục, người trong Vô Trường thà chết không chịu nhục!

Vô Trường quân cười lớn lật cổ tay, hai thanh kiếm đâm ngập vào hai bên nách.

Tiếng la hoảng, tiếng thét giận dữ ầm ầm vang lên, mười thiếu niên áo gấm mắt vẫn tia máu, võ kiếm gào thét, thề trả thù cho sư phụ.

“Thà chết không chịu nhục, bây giờ ta đã hiểu rồi”.

Thẩm Thăng Y gật đầu thở dài.

Sáu hoà thượng mặc áo cà sa màu trắng đuổi theo kẻ thù trên đất tuyết, bốn tiểu nhị giấu kiếm trong tay áo trên gác Thanh Phong, mười khuôn mặt như từng quen biết lại cũng như người lạ, hai con mắt không thay đổi nét nhìn cũng hiện ra rõ ràng trước mặt chàng.

Bên tai chàng như vẫn còn nghe lời nói của Vô Trường công tử.

...Có một chuyện mà người phải nhớ!

...Người trong Vô Trường môn nhớ ơn nhớ thù, ơn thì phải trả, thù thì phải trả.

...Gia phụ tuy không phải là chết dưới kiếm của người, nhưng vì người mà chết, mối thù này, mối nhục này, người trong Vô Trường môn không bao giờ quên đâu, đêm nay người nên đuổi tận giết tuyệt đi, nếu không, qua khỏi đêm nay, người Vô Trường môn nhất định sẽ tìm người rửa mối nhục này, trả mối thù này!

Đêm ấy chàng tưởng lầm Vô Trường quân là Ứng kiếm công tử trong mười ba sát thủ, khiêu chiến với y tại Vô Trường môn, nhưng đến khi chàng biết rằng Vô Trường quân hai chân đã bị tàn phế, không thể nào làm những việc Ứng kiếm công tử đã làm, kiếm của chàng cũng chưa ra khỏi vỏ, cuộc quyết đấu cũng chưa mở màn, tiếc là tuy chàng nguyện ý xin lỗi, Vô Trường quân lại không chịu thôi!

Kết quả là Vô Trường quân bại dưới kiếm của chàng!

Thắng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục.

Đó là huấn điều mà Vô Trường quân đưa ra dạy đệ tử, là môn quy của Vô Trường môn.

Thắng bại vừa rõ thì sinh tử cũng rõ.

Chuyện này chàng vẫn còn nhớ, lời Vô Trường công tử bảo đừng quên chàng cũng không quên.

“Chuyện báo thù của Vô Trường môn bắt đầu từ hôm trước sao?”.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm đóng cái nắp hộp lại, bỏ lại bức thư vào phong bì, đặt lên nắp hộp.

Chu Phụng cũng đã quay đầu nhìn chàng nói :

- Chuyện huynh nửa đêm sấn vào Vô Trường môn khiêu chiến với Vô Trường quân, ta cũng có nghe rồi.
- Ủa? - Thẩm Thăng Y hững hờ ứng tiếng.
- Giang hồ đồn rằng Vô Trường quân chết dưới kiếm của huynh.
- Có thể nói như thế, nhưng thật ra ông ta chỉ bị ta đánh bại, người giết ông ta chính là ông ta chứ không phải là ta.
- Sao ông ta lại tự sát?
- Cô có biết môn quy của Vô Trường môn không?
- Môn quy thế nào?
- Theo ta biết, môn quy của Vô Trường môn hình như chỉ có một điều - Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, chậm rãi đọc - Thắng thì vinh, bại thì nhục, người Vô Trường môn thà chết không chịu nhục.
- A di đà Phật - Ngô Không lắc đầu thở dài nói - Thích thắng thì dễ thua, muốn vinh thì nhiều nhục, chẳng lẽ họ không biết đạo lý ấy sao?

Thẩm Thăng Y chỉ thở dài.

Chu Phụng lập tức nói :

- Vậy là Vô Trường quân tuân thủ môn quy, tự tìm cái chết thôi.
- Tuy không phải là chết dưới kiếm của ta, nhưng chuyện này là do ta gây ra.

Chu Phụng hỏi qua chuyện khác :

- Vô Trường công tử là con của Vô Trường quân à?
- Ồ - Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói - người áo trắng đêm qua cứu Kim Ty Yến chính là y.

Chu Phụng lạ lùng hỏi :

- Chẳng lẽ y cứu Kim Ty Yến xong, lại giết mẹ ta à?
- Sáng nay ta đã kể qua cho cô nghe về chuyện xảy ra trên gác Thanh Phong rồi mà?
- Ta nhớ chứ.
- Bốn hoà thượng cải trang làm tiểu nhị tập kích ta lúc ấy đều bị Kim Ty Yến giết chết.
- Đó chỉ là một thủ đoạn của Kim Ty Yến, những người ấy đều do mẹ ta sai sử, cốt để lấy lòng người, để người liều mình vì mẹ ta.

Thẩm Thăng Y lắc đầu lia lịa nói :

- Đó không phải là người của Kim Ty Yến, họ vốn cũng không phải là hoà thượng .
- Vậy họ là ai?
- Là thích khách của Vô Trường môn, từ sáng hôm trước nữa, Vô Trường môn đã bắt đầu việc trả thù ta. Kim Ty Yến không biết chuyện ấy, cho rằng đó là khách giang hồ muốn giết ta trả thù, cũng vì cô ta giết bốn người ấy, Vô Trường công tử mới giết cô ta.
- Vậy thì y cần gì phải cứu mẹ ta thoát hiểm?
- Y không muốn mượn tay người khác, cũng không muốn Kim Ty Yến chết một cách hồ đồ không rõ ràng.
- Vậy làm sao lại tập kích huynh cả thảy mấy lần?

- Chuyện đó thì ta cũng không hiểu.

Ánh mắt Chu Phụng lại nhìn lên phong thư, nói :

- Huynh định thế nào?

- Theo đúng lời trong thư, trước buổi chiều sẽ vào núi Long Trung, y hẹn chờ ta để đánh nhau ở gò Ngọa Long núi Long Trung.

- Liệu có âm mưu gì không?

- Có thể có - Thảm Thăng Y ánh mắt chớp lên - Trước một ngày, trong vòng ba ngày, không phải là không có âm mưu ám toán, trong núi Long Trung, trên đường tới gò Ngọa Long, khắp nơi biết đâu đều là cạm bẫy.

- Vậy thì huynh không đi là hay nhất.

Chu Phụng nhìn Thảm Thăng Y với vẻ quan tâm, ngoài vẻ quan tâm dường như còn có điều gì khác.

Thảm Thăng Y rất sợ lối quan tâm này, không biết vô tình hay cố ý tránh né ánh mắt của Chu Phụng, nói :

- Nếu y có ý đó, thì sự thì sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, cứ tới đó cho xong.

Chu Phụng lập tức nói :

- Vậy ta đi với huynh, cũng có thể giúp đỡ được ít nhiều.

Ngô Không cũng nói :

- Bọn đệ tử của lão nạp cũng vừa đủ để giữ trận cho thí chủ.

- Ý tốt của hai vị ta xin tâm lãnh - Thảm Thăng Y cười một tiếng nói - Cho dù có cạm bẫy thế nào, ta cũng tự tin là có thể đối phó được.

Ngô Không nhượng mảy nói :

- Thế thì Thảm đại hiệp cho rằng chúng ta không ứng phó được, lại làm bận bịu cho Thảm đại hiệp, không ích lợi gì mà còn rắc rối thêm.

Thảm Thăng Y hững hờ cười nói :

- Đại sư quá lời rồi, Thảm mỗ tuy quê mùa ít học, cũng biết võ học của phái Thiếu Lâm, chỉ nói tới một trăm lẻ tám môn võ công của Đạt Ma viện đã không có môn nào không được giang hồ tôn xưng là tuyệt kỹ cả.

Ngô Không tuy đã già, nhưng vẫn chưa đạt tới chỗ hiểu được lẽ sắc không trọn vẹn, nghe thế trên mặt thoáng lộ vẻ đắc ý, nói :

- Một trăm lẻ tám môn võ công có là cái gì, bất quá nhiều nhất chỉ có một phần ba đáng gọi là tuyệt kỹ, hai phần còn lại ít nhất cũng đã có hai phần ba truyền bá khắp giang hồ rồi.

- Ủa? - Thảm Thăng Y khẽ gật đầu, hỏi qua chuyện khác - Đây là đại sư nguyện ý giúp đỡ, vốn là việc Thảm mỗ mong mà còn chưa được, có điều chuyện này là chuyện riêng, riêng Thảm mỗ tới giải quyết là hay nhất.

Ngô Không rút lại chỉ còn cách gật đầu.

Thảm Thăng Y nhìn qua Chu Phụng nói :

- Sắp hết giờ Ngọ rồi, hai mươi dặm đường cũng khá xa, bây giờ bắt đầu lên đường là vừa, còn đến như việc chôn cất Công Tôn Tiếp, xin các vị cảm phiền thay ta một chút, nếu không có chuyện gì, khoảng trước sau giờ Tý ta sẽ trở về.

- Nếu có chuyện gì...

- Thì chắc họ sẽ đem xác ta về đây, nếu đúng như thế, lúc ấy cũng xin các vị cảm phiền lo liệu giùm cho. - Thảm Thăng Y thản nhiên cười nói.

Chu Phụng không nói tiếng nào nữa, hai mi mắt đỏ lên.

Thẩm Thăng Y làm như không nhìn thấy, cần lấy cái áo khoác trên lưng ghế, vuốt lại quần áo, ung dung đứng dậy bước ra khỏi đại sảnh.

oOo Phố dài ban ngày rất ồn ào.

Thẩm Thăng Y cười ngựa phóng trên phố dài, giữa gió tuyết.

Con đường này chàng không lạ, tối hôm qua lúc vào thành, chàng và Công Tôn Tiếp đã đi trên con đường này.

Con đường vẫn là con đường hôm qua, việc người thì khác hẳn.

Ngựa phi qua dưới gác Thanh Phong, Thẩm Thăng Y bất giác gò cương dừng lại, ngược mắt nhìn lên.

Gác Thanh Phong cũng không còn là gác Thanh Phong hôm qua, việc buôn bán đường như cũng không vì việc tối qua mà bị ảnh hưởng, chỗ buộc ngựa trước cổng vẫn có mấy con ngựa đang ở đó.

Chỗ cửa sổ và lan can trên gác bị phá vỡ tối hôm qua chưa được sửa lại như cũ, nhưng tấm rèm mới treo lên đã che khuất, người không để ý thì không thấy.

Năm sáu người từ trên nhìn xuống, trong có một người chính là chưởng quỹ.

Lão dường như nhận được Thẩm Thăng Y, vừa nhìn thấy chàng đã biến sắc, đôi môi cũng run lên.

Dường như lão đang nói gì đó, dĩ nhiên Thẩm Thăng Y không nghe được, nhưng vừa thấy chưởng quỹ mở miệng, sắc mặt người bên cạnh đã thay đổi, chín con mắt lập tức nhìn vào chàng.

Có chín con mắt, dĩ nhiên ít nhất là có năm người, yêu quái thì khác, người ba mắt đến giờ vẫn chưa có. Mà cũng đúng là năm người, trong đó có một người chỉ còn mắt phải, con mắt bên phải này so ra còn hung tợn hơn cả tám con mắt còn lại, chủ nhân của nó trông cũng oai nghiêm hơn cả bốn người kia.

Aùnh mắt sáng lên, người ấy đẩy cửa sổ lướt ra.

Người còn ở trên không, năm điểm hàn tinh đã từ trong tay bay ra đánh vào giữa mặt Thẩm Thăng Y!

Đó là năm mũi cương châm.

Cương châm dài năm tấc, mũi châm xanh lè, độc châm!

Người này xuất thủ tàn độc, năm mũi cương châm phóng ra có hai mũi đánh vào hai con mắt, một mũi nhắm vào cổ họng, hai mũi còn lại đánh vào hai nơi yếu hại trên người Thẩm Thăng Y.

Cho dù trên châm không có độc, nhưng chỉ cần trúng phải một trong năm mũi, Thẩm Thăng Y không chết cũng bị tàn phế.

Vừa nhìn thấy đã phát độc châm, chẳng lẽ người này cũng là thích khách của Vô Trường công tử mời tới?

Còn hai mươi dặm nữa mới tới Long Trung, giờ này còn ở trong thành, nếu đây chính là ổ mai phục của Vô Trường công tử, thì quãng đường hai mươi dặm kia còn hung hiểm đến như thế nào?

Năm mũi cương châm không chỉ độc, mà còn bất ngờ.

May là loại bất ngờ này thì Thẩm Thăng Y đã quá quen thuộc.

Người trên lưng ngựa muốn tránh né ám khí thật không dễ, có điều là bất kể trên ngựa hay trên mặt đất, Thẩm Thăng Y tuốt kiếm cũng nhanh như nhau. Thanh kiếm lập tức tuốt mau ra khỏi vỏ, kiếm quang chớp lên, năm mũi châm đã rơi trên mặt đất.

Một thanh kiếm trong tay, chàng còn ứng phó được với Liệt hỏa truy hồn tiễn của Mãn Thiên Tinh, Phong linh đoạt phách tiêu của Công Tôn Tiếp, huống gì năm mũi độc châm.

Người độc nhãn cũng đồng thời đáp xuống, vẻ mặt vốn hung dữ phi thường, lúc ấy thu cả lại, chỉ còn vẻ độc ác.

Bốn người còn lại trong chớp mắt cũng đã bay qua cửa sổ lần lượt đáp xuống, bốn người đều mặc áo dài màu đen, đều khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Người độc nhãn cũng khoác một chiếc áo đen, ít nhất cũng khoảng bốn mươi lăm bốn mươi sáu tuổi, chỉ đưa mắt nhìn qua Thẩm Thắng Y một lượt, chợt nói :

- Chỉ một kiếm đã đánh rơi Ngũ vân bổng nguyệt truy hồn châm của ta, chẳng lạ gì hai người Tiền Khởi và Thôi Hạo không phải là đối thủ của ngươi, chết dưới tay ngươi!

- Ta cứ tưởng là ai, té ra là bọn sát thủ hạng bét trong Thập nhị liên hoàn ố!

Thẩm Thắng Y cười nhạt, trong tiếng cười đã tung mình nhảy xuống ngựa.

Người độc nhãn cũng cười nhạt nói :

- Aên bần thì ăn bần, nhưng ngươi cũng chẳng tốt lành gì!

Thẩm Thắng Y sững sốt :

- Aên bần thì ăn bần cái gì?

- Ủa, còn làm ra vẻ ngây thơ nữa, ngươi vốn xuất thân ở đâu vậy?

Người độc nhãn vừa nói câu ấy ra, bốn người áo đen còn lại cùng lúc cười rộ lên.

Thẩm Thắng Y cũng không biết vì sao họ cười vui vẻ thế, trầm giọng nói :

- Nói cho rõ xem nào, úp úp mở mở ta nghe chẳng hiểu gì cả!

- Được, ngươi không hiểu à! - người độc nhãn chỉ tay lên phía trên - Lão chưởng quỹ trên gác Thanh Phong kia chắc ngươi chưa quên chứ?

Lão chưởng quỹ vẫn còn đứng ở cửa sổ nhìn xuống, Thẩm Thắng Y theo tay chỉ nhìn lên nói :

- Chưa quên thì sao?

- Đêm qua trên gác Thanh Phong có một trường ác đấu, lão chưởng quỹ thấy ngươi xuống lầu, hai tay ôm một người chết, còn cầm theo một cái bao! - người độc nhãn nhìn Thẩm Thắng Y đầy vẻ uy hiếp - một góc bao hé ra, y thấy bên trong có vàng.

- Vậy thì có quan hệ gì tới y, có quan hệ gì tới ngươi?

- Y thì dĩ nhiên là không, còn với ta thì có đấy. - Người độc nhãn ngừng lại một chút - ngươi biết Tiền Khởi và Thôi Hạo là sát thủ của Thập nhị liên hoàn ố chứ?

- Biết!

- Vậy ngươi có biết ta là ai không?

- Không. Ngươi là ai?

- Ta họ Quy, bày hàng thứ mười tám trong nhà, nên người trong giang hồ gọi ta là Quy Thập Bát, là Hắc kỳ sứ giả trong ngũ kỳ của Hắc Sa ố thuộc Thập nhị liên hoàn ố.

Thẩm Thắng Y lạnh lùng :

- Ta qua lại giang hồ bao lâu nay, nhưng chưa có người giang hồ nào nói với ta về Quy Thập Bát chột mắt nhà ngươi cả.

Quy Thập Bát hừ lạnh một tiếng :

- Tiền Khởi và Thôi Hạo là thuộc hạ của ta.

- Ta giết chúng rồi, ngươi muốn trả thù cho chúng phải không?

Quy Thập Bát không đáp, nói tiếp :

- Lúc Kim Ty Yến tìm ta mượn người, ta không có mặt, nhưng có Chương quản văn thư đưa lại bản ghi chép cho ta, nên ta biết sở dĩ Tiền Khởi và Thôi Hạo nhận làm chuyện này là vì có bốn trăm cân vàng thù lao, ta chỉ sợ hai người bọn họ ứng phó không được, vừa biết tin đã lập tức đi liền ngày đêm tới đây, nhưng lúc ta tới bọn họ đã nằm lẩn trên gác Thanh Phong, vàng thì không thấy đâu!

Thẩm Thăng Y không nói gì, chỉ nhếch mép cười nhạt.

Quy Thập Bát nói tiếp :

- Vàng chưa tới tay, Tiền Khởi và Thôi Hạo nhất định không chịu xuất thủ, ta hỏi kỹ một lượt, mới biết là người đã mang đi, cũng đúng là lúc người cưỡi ngựa đi ngang.

- Cho nên người vừa thấy ta đã xuất thủ, muốn giữ ta lại đây.

- Muốn ta để cho người đi cũng được, nhưng để vàng lại, ngoài ra tự chặt một cánh tay, còn nếu để ta động thủ, thì ta sẽ không chỉ chặt tay người, mà còn chặt cả đầu đấy.

- Vậy vàng là của các người à?

- Tiền của Thập nhị liên hoàn ồ dĩ nhiên Thập nhị liên hoàn ồ có quyền thu hồi. - Quy Thập Bát cười nhạt một tiếng - Aên bản thì ăn bản, người cũng phải xem là đang đối đầu với ai đã.

- Sao người lại nói ăn bản thì ăn bản?

- Chẳng lẽ người có đạo lý gì à?

- Dĩ nhiên là có, Tiền Khởi và Thôi Hạo vì bốn trăm cân vàng giết mất bạn ta, ta giết bọn họ, phải đem bốn trăm cân vàng về cho con của bạn ta, người lại dám nói là không có đạo lý à?

Quy Thập Bát sững sốt, cười âm hiểm nói :

- Theo khẩu khí của người thì chắc không chịu giao bốn trăm cân vàng ra rồi.

Thẩm Thăng Y cười nhạt không trả lời.

- Vậy thì người đừng trách ta không lịch sự.

- Chẳng lẽ ngay từ đầu người đã lịch sự sao?

- Được, vậy cứ giết người trước đã, rồi sẽ tìm trên người trên ngựa của người sau.

- Lúc người phóng Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm ra, ta đã thấy rõ ý tứ của người rồi, cần gì phải nhiều lời?

- Người to gan thật - Quy Thập Bát sắc mặt sa sầm.

- Với hạng người như người thì xưa nay ta luôn luôn to gan.

Quy Thập Bát lại sa sầm mặt :

- Nghĩa là tốt nhất cứ ra tay độc ác!

- Người yên tâm, đối với hạng người như các người, xưa nay ta đã biết, có thể giết bớt được một kẻ thì tốt nhất cứ giết đi một kẻ.

- Người giết được Tiền Khởi và Thôi Hạo, ta cũng biết người rất lợi hại rồi. - Quy Thập Bát cười nhạt tiếp - Người có thể đón đỡ được Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm của ta nhất định không phải là kẻ vô danh, người báo danh đi.

Thẩm Thăng Y nhếch mép :

- Ta khuyên người tốt hơn hết đừng nên biết tên ta.

- Nói thế là ý gì?

- Sợ rằng ta mà nói ra, chưa kịp xuất thủ thì người đã chết khiếp đi rồi.

Quy Thập Bát ngửa mặt cười lớn, bốn người áo đen sau lưng y cũng cười rộ.

Thẩm Thăng Y cũng cười, cười nhạt.

Quy Thập Bát tiếng cười chợt dừng lại, nói :

- Vậy thì không có gì không cho ta nghe được cả, người nói đi!

Thẩm Thăng Y từ từ nói :

- Ta họ Thẩm, tên Thăng Y, người giang hồ cũng gọi ta là Thẩm Thăng Y.

Quy Thập Bát lập tức biến sắc, bốn người áo đen sau lưng y đang cười cũng lập tức dừng ngay tiếng cười lại, một người trong bọn lên tiếng :

- Lại một Thẩm Thăng Y nữa à?

- Theo ta biết, thì đến bây giờ, trên giang hồ chỉ có một mình ta là Thẩm Thăng Y.

Câu nói ấy của Thẩm Thăng Y vừa buông ra, thanh kiếm đã đột nhiên cầm ở tay.

“Keng keng keng” mấy tiếng, năm mũi Ngũ vân bổng nguyệt truy hồn châm từ màn kiếm quang bay ra.

Quy Thập Bát tuy khiếp sợ danh tiếng của Thẩm Thăng Y, nhưng không phải đã sợ chết khiếp, Thẩm Thăng Y vừa mới trả lời xong, Ngũ vân bổng nguyệt truy hồn châm của y đã phóng ra.

Y xưa nay quen nắm lấy cơ hội, lợi dụng cơ hội, Hắc kỳ sứ giả của Thập nhị liên hoàn ỏ không phải là chức vụ nhờ may mắn mà có được.

May mà Thẩm Thăng Y lại là một người không ham mộ mình lắm, nếu không thì giờ này cái tên cu chàng không làm cho người khác sợ hãi ngã xuống, mà là làm cho chàng ngã xuống. Kiếm đánh rơi ám khí, thuận tay lật lại, phóng về phía trước đâm luôn vào cổ họng Quy Thập Bát.

Quy Thập Bát quả nhiên là có bản lĩnh, ám khí vừa phóng ra, tay phải đã khua xuống hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, “vút” một tiếng như con rắn độc phóng thẳng vào huyết Mi tâm của Thẩm Thăng Y.

Y xuất thủ tuy không mau lẹ lợi hại chuẩn xác như Thẩm Thăng Y, nhưng còn trước cả chàng, đến lúc ấy, kiếm của hai người đâm thẳng vào nhau.

Nhát kiếm này hoàn toàn không nhân nhượng, ắt phải đổi mạng với nhau, Quy Thập Bát không phải không sợ chết, chỉ là thấy ám khí đã bị hất tung ra, y biết này giờ Thẩm Thăng Y đã có chuẩn bị sẵn, này giờ đã chuẩn bị xuất thủ, nếu không thì một kiếm đã không đánh rơi được ám khí của y, trước khi đánh rơi ám khí, kiếm thể đã sắp phát động. Đường như y đã biết là sẽ có một kiếm phản kích ngay sau khi đánh rơi ám khí, nên vừa phóng ám khí xong đã toan bằng người lùi lại, nếu không thì tránh không kịp, nhưng lại sợ vừa di động, kiếm đã đâm trúng ngực, nên y chỉ đem toàn bộ khí lực để né tránh dồn vào động tác rút kiếm.

Tuy không chiếm được tiên cơ, sau khi Thẩm Thăng Y đánh rơi ám khí mới rút kiếm, nhưng dùng toàn lực rút kiếm, bằng vào thân thủ của y cũng không phải là chuyện khó.

Kiếm quả nhiên kịp thời tuốt ra khỏi vỏ, có điều muốn phong toả thể kiếm của Thẩm Thăng Y thì y không chắc, nên chỉ có cách liều mạng. Quả nhiên y liều mạng đánh ra một kiếm.

Dĩ nhiên Thẩm Thăng Y không muốn liều mạng, kiếm đâm được nửa đường, thì khua một vòng, “keng” một tiếng điểm vào thanh nhuyễn kiếm của Quy Thập Bát.

Thanh nhuyễn kiếm lập tức bị hất tung ra, mũi kiếm rời khỏi huyết Mi tâm của Thẩm Thăng Y, thân kiếm uốn lại một cái lại bật ra, như con rắn độc cuộn chặt lấy thanh kiếm của Thẩm Thăng Y.

Quy Thập Bát đã biết Thẩm Thăng Y không đời nào chịu đổi mạng với mình, nên nhát kiếm vừa rồi vẫn không dùng hết sức.

Lực đạo trên thanh nhuyễn kiếm nhiều hay ít vốn chỉ có người sử dụng mới biết, trong lúc nhất thời thì khó mà nhận biết được.

Thẩm Thăng Y cũng chỉ là người, không phải thần.

Sắc mặt chàng lại không hề lộ vẻ ngạc nhiên.

Nói cho cùng thì nhuyễn kiếm cũng là kiếm, không giống như tay chàng.

Aùnh mắt của Quy Thập Bát chỉ nhìn vào thanh kiếm trong tay trái của Thẩm Thăng Y đang bị thanh nhuyễn kiếm cuốn lấy.

Nhưng Thẩm Thăng Y chỉ có một thanh kiếm, y thì ngoài kiếm còn có cả ám khí. Y thò tay trái vào trong bọc, lại nắm năm mũi Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm.

Thanh kiếm của Thẩm Thăng Y vẫn còn bị giữ, nếu Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm mà phóng ra được, thế nào cũng đắc thủ.

Bấy nhiêu động tác thật ra chỉ trong chớp mắt.

Nhưng trong chớp mắt ấy, bốn người áo đen sau lưng Quy Thập Bát cũng đã phát động thể công, người tới kiếm tới, bốn thanh trường kiếm hình dáng như cương châm cùng tuốt ra khỏi vỏ, ào ào đậm tới.

Bốn người áo đen này rõ ràng đều là sát thủ của Thập nhị liên hoàn ổ.

Người chia làm bốn chỗ, kiếm cũng chia làm bốn đường.

Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm của Quy Thập Bát còn chưa phóng ra, bốn thanh kiếm như cương châm đã đâm tới Thẩm Thăng Y.

Bốn thanh kiếm này tuy không phải Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm, nhưng còn lợi hại hơn Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm.

Bốn thanh kiếm này làm đúng như ý của Quy Thập Bát, Quy Thập Bát trong lòng hết sức mừng rỡ.

Y mừng hơi sớm.

Bốn thanh kiếm còn chưa đâm tới, thanh kiếm của Thẩm Thăng Y đang bị thanh nhuyễn kiếm của y cuốn lấy chợt tung ra.

Aùnh kiếm chớp bay lên bay khỏi tay, thân người Thẩm Thăng Y cũng lập tức bay theo.

Đúng lúc ấy bốn thanh trường kiếm giống cương châm cũng đồng thời đâm lướt qua, Đã nhìn thấy sắp đắc thủ, trước mắt đột nhiên không thấy Thẩm Thăng Y đâu nữa, bốn người áo đen bất giác đều sững sốt.

Sững sốt một thoáng đã đủ mất mạng.

Thẩm Thăng Y lặn người trên mặt đất, kiếm còn chưa rơi tới đất, thanh kiếm lật lại vẽ thành nửa vòng tròn, quét qua ngực bốn người áo đen, lại lật một cái, Thẩm Thăng Y cũng đồng thời nhấc người lên, cả người lẫn kiếm bay vào Quy Thập Bát.

Chàng bay lên, còn bốn người áo đen thì ngã xống, trong tiếng gào thê thảm máu bắn tung toé lên, mặt đường phủ tuyết trong chớp mắt biến thành màu đỏ ché người.

Tiếng gào thê thảm vừa vang lên, ánh kiếm cũng loé lên, Quy Thập Bát giật nảy mình, nhưng công phu trên thanh nhuyễn kiếm của y quả không tầm thường, giật tay một cái, thanh kiếm như con rắn độc cuốn lại, kịp thời đỡ trước ngực, hất thanh kiếm của Thẩm Thăng Y qua một bên.

Ngũ vân bồng nguyệt truy hồn châm bên tay trái của y vội vàng phóng ra.

Tiếc là y vẫn chưa biết cánh tay của Thẩm Thăng Y, tay phải của chàng so với tay trái của y còn nhanh hơn nhiều.

Cánh tay trái của y vừa nhấc lên, quyền tay phải của Thẩm Thăng Y đã đánh trúng cổ họng y.

Ám khí rời tay rơi xuống đất, Quy Thập Bát thân hình cũng ngã ngửa trên mặt đất, không kêu được một tiếng.

Thẩm Thăng Y một quyền đã đánh vỡ cổ họng y.

Không có máu, nhưng sắc mặt Quy Thập Bát trông còn khó coi hơn sắc mặt của bốn người áo đen.

Thẩm Thăng Y lau kiếm trong tuyết, lên ngựa trong tuyết.

Tuyết vẫn đầy trời.

oOo Đó chính là trên gò Ngoạ Long trong núi Long Trung.

Chiếc lều tranh dựng trước gò cao, trong khu rừng dày.

Gò cao gối lên một dòng suối, dòng suối hiện tại đã đóng băng.

Chiếc lều tranh được sửa sang rất tốt, còn như đó có phải là nơi năm xưa Gia Cát Lượng từng ở không thì rất khó nói.

Trước cửa lều tranh có một người, nhưng không phải là Ngoạ Long tiên sinh.

Người này ngồi thẳng.

Trông y như một con cua - Vô Trường công tử!

oOo Rốt lại Thẩm Thăng Y đã tới.

Ánh mắt của Vô Trường công tử dán chặt vào mặt Thẩm Thăng Y.

Đôi mắt y lạnh màu chết chóc, khuôn mặt không biểu lộ tình cảm gì, toàn thân như một khối băng, lạnh lẽo như băng giá, vô tình như băng giá!

Vô Trường công tử từ từ đứng dậy :

- Người tới rồi!

- Ta tới rồi!

- Ta biết nhất định ngươi ẽ tới.

- Nhất định ta phải tới.

- Hay, hay lắm!

Vô Trường công tử hất tay vút tấm áo dài trắng bay ra, tấm áo vù một tiếng rơi xuống vương trên nóc lều tranh.

Mười thanh kiếm đã có hai thanh tuốt ra khỏi vỏ, dưới chân cũng đã có hai thanh.

Kiếm đã nằm dưới bàn chân.

Thẩm Thăng Y nhìn thấy cũng nổi da gà, giơ tay hất một cái, bẻ một cành trên cây mai bên cạnh.

- Mời! - Vô Trường công tử chỉ nói có một tiếng.

- Từ từ! - Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn qua hỏi - Còn có người nào nữa không?

- Vô Trường môn chỉ còn một mình ta.

- Ba lần tập kích ta hôm trước có lẽ đều là kiếm khách của Vô Trường môn?

- Đúng thế!

- Để làm gì?

- Trả thù!

- Chỉ là trả thù à?

- Còn nhằm đem thân thử kiếm, tìm ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của ngươi.

- Cho ai?

- Ta! Lúc bấy giờ ta đều ở một bên quan sát.

Thẩm Thăng Y sắc mặt chợt sa sầm lớn tiếng hỏi :

- Người lại tự thủ bàng quan, nhìn bọn họ chết à?

- Họ vì sự phụ trả thù, có chết cũng vui.

Thẩm Thăng Y nhìn chăm chăm vào Vô Trường công tử, giọng nói càng lạnh lẽo :

- Người đã biết họ không phải là đối thủ của ta, người đã biết họ giữ đúng môn quy, thua thì phải chết, người đã biết họ cải trang thành hoà thượng, ta chỉ gặp qua một lần nhất định không có cách nào nhận ra được, nhất định sẽ đánh bại họ, người lại còn đẩy họ vào chỗ chết à?

- Ai có chí người ấy, ta hoàn toàn không cưỡng ép họ.

- Ai có chí người ấy hay đấy! - Thẩm Thăng Y lớn tiếng quát - Đem thân thử kiếm, để tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp của ta là chí của ai?

Vô Trường công tử không đáp, đôi mắt như toé lửa không biết đã trở nên lạnh lùng từ lúc nào, chỉ nhìn thấy ánh chết chóc.

- Họ còn trẻ...

- Câm miệng! - Vô Trường công tử gầm lên ngắt lời Thẩm Thăng Y - Hôm nay ta hẹn người ra đây không phải để cãi vã, mục đích chỉ là muốn so cao thấp với người một phen trên mũi kiếm, một là để rửa mối nhục của Vô Trường môn, hai là để rửa mối huyết thù của Vô Trường môn.

Thẩm Thăng Y cười nhạt hỏi :

- Có lẽ người đã tìm được chỗ sơ hở trong kiếm pháp của ta rồi?

- Chuyện đó cứ thử rồi biết.

- Một người chỉ có một mạng sống thôi.

- Người đã thấy đệ tử của Vô Trường môn có ai tham sống sợ chết không?

Thẩm Thăng Y im bật, chàng chưa thấy, chưa hề thấy qua người nào như thế.

- Nói tới đây là đủ rồi, rút kiếm ra!

Vô Trường công tử quát một tiếng, rút hai thanh kiếm ra trước.

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách rút kiếm.

Trong chớp mắt trời đất chợt yên lặng, nhưng chỉ trong chớp mắt lại sôi động.

Vô Trường công tử gầm một tiếng vọt lên trên không, người đang lơ lửng, co gối uốn lưng như một cái bánh xe xoay chuyển cuốn ào tới Thẩm Thăng Y.

Người chưa tới, kiếm đã tới!

Phi kiếm.

Sáu thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, sáu thanh kiếm bay khỏi tay, sáu thanh kiếm phóng ra.

Thanh kiếm thứ bảy thứ tám cũng kế tiếp tuốt ra nắm chặt trong hai tay, thanh thứ chín thứ mười đã gài dưới hải, Vô Trường công tử một người bốn kiếm, bay theo sáu thanh phi kiếm đập luôn vào Thẩm Thăng Y.

Mười kiếm cùng bay, dốc toàn lực đánh một đòn, tiếng “vút vút”.

vang lên, thanh thế còn lợi hại hơn so với lúc đánh Kim Ty Yến.

Tiếng quát tắt đi trong gió, kiếm khí giàn giụa, kiếm quang chói mắt.

Hoa tuyết bay trong không gian đều biến thành bụi tuyết.

Một cây mai cũng biến thành gỗ vụn trong ánh kiếm.

Gỗ vụn bay đầy trời, mười thanh kiếm lướt nhanh, đánh qua lớp gỗ vụn, đánh luôn xuống mặt đất.

Thân hình Vô Trường công tử cũng đập luôn xuống mặt tuyết.

Hai tay y lập tức đập xuống đất nhảy choàng dậy, khuôn mặt không còn sắc máu.

Thẩm Thăng Y kiểm đã tra vào vỏ khoanh tay đứng sau lưng Vô Trường công tử, vẫn đứng đúng chỗ cũ.

Chàng không phải là Kim Ty Yên.

Không những võ công của chàng cao hơn Kim Ty Yên, mà kinh nghiệm lâm địch cũng phong phú hơn Kim Ty Yên rất nhiều.

Kim Ty Yên sợ thanh thế của Vô Trường công tử, chàng thì không!

Vả lại đây không phải là lần đầu tiên chàng đối phó với võ công của Vô Trường môn.

Một lần giao thủ, đối với chàng có thể nói là đã đủ.

Chỉ đưa mắt một cái chàng đã nhận ra Vô Trường công tử dốc hết sức vào một đòn! Chỉ đưa mắt một cái chàng đã biết ngay là nên đối phó như thế nào!

Chàng đứng im như một pho tượng đá, lạnh lùng đứng ở đó.

Cũng đúng lúc ấy, lòng tự tin của Vô Trường công tử đã tiêu tan, chỉ tiếc là y đã như mũi tên đặt trên dây cung, tuy cũng nghĩ rằng dùng toàn lực đánh một đòn chưa chắc gì có hiệu quả, nhưng không thể không bắn ra được.

Thẩm Thăng Y nếu không gan dạ hơn người, nếu không nhìn rõ chỗ sơ hở trong kiếm pháp của y làm sao trấn tĩnh được như thế, làm sao có thể thản nhiên đứng đó nhìn y đập xuống đất.

Y không khó gì mà không nhận ra.

Thẩm Thăng Y quả nhiên đã nhìn thấy chỗ sơ hở, trong một chiêu mười kiếm cùng bay của Vô Trường công tử. Cũng đúng lúc ấy kiếm của chàng vung ra, đánh tám nhất, sáu thanh phi kiếm vừa bay ra đã bị sáu nhất kiếm của chàng hất tung đi, nhất thứ bảy nhất thứ tám gần như cùng lúc gõ vào hai thanh kiếm dưới chân Vô Trường công tử.

Vô Trường công tử lập tức cả người lảo đảo hướng bay, đập vào một gốc cây mai bên cạnh.

Sáu thanh phi kiếm cũng bị Thẩm Thăng Y đánh tung ra bên phải, cũng bay về phía đó.

Vô Trường công tử chưa tới nơi, cây mai đã bị sáu thanh phi kiếm chẻ nát nát, y cả người lảo đảo không đánh trúng thân cây rơi xuống mặt đất. Vô Trường công tử chưa xoay người lại, toàn thân đã run lên.

“Ta bại rồi!” , giọng nói cũng run lên, câu ấy vừa buông ra, thân hình y cũng đổ xuống.

Hai thanh kiếm vẫn còn nắm chặt trong tay, nhưng hai mũi kiếm sắc bén đã đâm vào hai bên nách y.

Thắng thì vinh, bại thì nhục, người trong Vô Trường môn thà chết không chịu nhục.

Câu ấy tuy Vô Trường công tử không nói ra, nhưng tựa hồ vang vang trong gió tuyết.

Gió vẫn thổi gấp, tuyết lại bay mau.

Thẩm Thăng Y thở dài trong gió tuyết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truong-cong-tu>